

Giới thiệu Phong Liêu Nhữ Tâm

Bạn đang theo dõi truyện Phong Liêu Nhữ Tâm của tác giả Tân Kỳ. Một câu chuyện ngôn tình cổ đại đầy những tình cảm và bất ngờ, thú vị ngay từ những chương truyện hay đầu tiên.

Chắc chắn, nguyên lai tiểu nha đầu này là người hai mặt a! Nhìn bộ dáng nàng trước mặt người khác khôn khéo, kỳ thật bản chất lại đơn giản, thanh thuần, khiến cho hần nếu không trên chốc nàng sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân.

Nếu nàng lấy tiểu thư lớn lên từ nhỏ với nhau làm trung tâm, cái gì cũng nguyên ý vì tiểu thư, hần cũng không khách khí với nàng, trực tiếp đưa ra điều kiện trao đổi, muốn nàng lấy thân thể của mình đổi lấy an toàn cho chủ tử.

Bất quá tiểu nữ oa này ngây thơ đến nỗi “câu dẫn” là gì cũng không biết, để tránh hai người ra trận “bị thương”, tình hình đặc biệt lúc ấy sẽ dọa nàng, trước hết hần phải sơ cấp chơi đùa “ăn qua loa”...

Àn, nàng nhiệt tình phản ứng làm hần phi thường vừa lòng! Có lẽ nàng có thể thay đổi ấn tượng ác liệt của hần với nữ nhân hữu độc, làm hần có lòng tin ở nữ nhân.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Liêu Nhữ Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Tháng năm, Giang Nam, xuân hoa nở rộ, một vườn hoa hồng lá cây tinh xảo, nguyên bản nên làm cho người ta say mê thưởng thức cảnh đẹp, lúc này cũng là lạnh lùng vắng lặng, một cô không khí trầm trọng hiu quạnh bao phủ khuôn viên, thậm chí ngay cả gió xuân nên mềm nhẹ lay động cũng buồn ủ rũ, lười nhác chuyển mình.

Ở một góc giả sơn sau hoa viên, truyền đến một trận lại một trận anh ách tiếng khóc, tiếng nói non nớt nhu tề.

“Tiểu thư, người đừng khóc nữa được không?” một cô gái cỡ chừng 11, 12 tuổi, vẻ mặt kiên cường, nghiêm túc đứng ở cạnh giả sơn, hòa hoãn khuyên giải an ủi một tiểu cô nương cũng trạc tuổi nàng, đang ngồi ôm gối khóc rầm rức không ngừng.

Nửa tháng trước, lão gia cùng phu nhân trên đường đi trao đổi buôn bán gặp phải bọn sơn tặc, hạn số mệnh vong, tiểu thư cũng khóc suốt nửa tháng. Ngày thường, tiểu thư đứng là cũng hay khóc, nhưng suốt nửa tháng nay, ngày nào tiểu thư cũng khóc, khóc đến đôi mắt to tròn của nàng cũng hóa thành hạt anh đào, đỏ tươi, sưng húp, nàng thật đúng là lo tiểu thư sẽ khóc đến hồng cả mắt mắt!

「 Ần..... Nhưng mà..... Ta..... Ta khổ sở thôi! Ô.....」 gương mặt đôi mắt cơ hồ đã không mở ra được, tiểu nữ oa nước mắt khóc kể, bàn tay mũm mĩm bé xinh quệt quệt hai hàng lệ châu lã chã tuôn rơi.

「 Ta cũng vậy, rất khổ sở nha! Nhưng mà ta cũng không giống tiểu thư như vậy.....」 tiểu nha hoàn cũng lên tiếng than thở.

Lão gia cùng phu nhân đối xử với nàng tốt lắm, bọn họ đột nhiên đi rồi, nàng cũng thực thương tâm, rất khó qua a! Nhưng mà, nếu nàng cũng giống tiểu thư, chỉ biết khóc như vậy, cũng không phải biện pháp đi!

Huống chi, tiểu thư tựa hồ còn chưa biết, sau khi lão gia cùng phu nhân qua đời, ca ca của lão gia bao nhiêu năm chưa hề lui tới, lại tất tả mang theo cả nhà, gia quyến đều tới đây rồi. Nàng thật chán ghét cái đại thiếu gia cùng đại tiểu thư vừa mới tới nha! Nhưng mà nàng cũng chỉ là một nha hoàn, làm gì có quyền phát biểu ý kiến nha!

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân từ xa truyền đến, rõ ràng hướng các nàng đi tới; Tiểu nha hoàn tuổi còn nhỏ nhưng đã sớm trưởng thành, ánh mắt lập tức dâng lên cảnh giới, quay đầu nhìn nam tử trẻ tuổi đang dần dần tiếp cận các nàng.

「 Tiểu đường muội còn khóc a!」

Nam tử ước chừng hai mươi tuổi, cúi nhìn hai tiểu nữ oa trước mặt, đôi mắt hẹp dài mang theo giao hoạt cùng lỗ mãng, làm cho lời nói thân thiết, tỏ vẻ quan tâm của hần lộ ra vẻ giả dối, xảo biện.

Đáng tiếc, nữ oa đang “chuyên tâm khóc” vẫn chưa phát hiện ngữ khí không hề có thành ý của nam tử, nàng tò mò ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính là đường huynh mà nàng không mấy ấn tượng lắm. (có gặp mấy lần đầu mà nhớ >.<)

「 đường ca.....」

Trong trí nhớ, tuổi tác hai người kém rất nhiều, cho nên hẳn rất ít quan tâm đến nòng, càng không nói đến chuyện cùng nòng tán gẫu, nói chuyện phiếm linh tinh.

Bất quá, lúc này hẳn đột nhiên tới thân thiết, trong lúc nòng vừa mới mất đi song thân, tâm tư đơn thuần, không phân biệt được hư tình dã ý, làm nòng cảm thấy thật ấm áp.

「Tiểu đường muối đừng tiếp tục thương tâm, về sau, đường ca sẽ tới chiếu cố muối, được không?」 nam tử kiên nhẫn đè nén cảm xúc thật sự trong lòng, mang ngữ khí vô cùng thương tiếc, chiều chuộng an ủi nòng.

Thật sự là không hiểu nổi ý tưởng của cha hẳn, tiểu đường muối tuổi còn nhỏ, hiện lại đã mất đi người nhà, không còn ai để dựa vào, sao còn cần đối nòng ôn tồn trấn an? Dù sao cả nhà bọn họ đều đã vào được đây, chỉ bằng tiểu đường muối, tuổi nhỏ vô tri, cho dù có muốn phản đối, chỉ sợ nòng cũng vô lực ngăn cản đi!

「Thật sự?」 Cừu Y Nùng nhất thời giống như một người sắp chết đuối được người ta quăng cho một cái phao, cảm động vô vàng.

「Đường ca hội chiếu cố ta?」 vẫn còn khóc rầm rức, nòng nước mắt hỏi.

「Đương nhiên.」 nam tử trẻ tuổi lập tức đáp lời, vươn tay định đem tiểu nữ oa ôm ra khỏi ghế sofa. ...

Bỗng dưng...

“Ta sẽ chiếu cố tiểu thư!” một tiểu nữ oa khác, đứng cạnh bên, thấy hẳn định chạm tới tiểu thư thì mạnh hô lên.

Nam tử liếc nhìn nữ oa thành linh xuất hiện bên cạnh, 「ngươi là nha đầu bên cạnh tiểu đường muối của ta?」 hẳn đành nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của đường muối, thuận miệng hỏi.

Nữ oa kia ở một bên nhìn hẳn bằng ánh mắt đề phòng, khẽ gật đầu.

「Hảo, ta muốn ngươi đến phòng bếp, đem ngọc thiện của tiểu thư đến đây.」

Hắn nắm tay Cừu Y Nùng bước đi, quay đầu lại nhìn, thì thấy thân ảnh nhỏ xinh kia vẫn lèo đèo theo sau như một cái đuôi, thì tức giận, quát lên:

「Còn không mau đi! Ngươi muốn tiểu đường muối của ta đói chết sao?」

Tiểu thân ảnh đi theo phía sau bị ánh mắt giận dữ của nam tử dọa cho sợ hãi, ngừng bộ pháp, mím môi, thế này mới quay đầu mà đi.

Mà giờ phút này, tay nhỏ bé của tiểu nữ oa bị tuổi trẻ nam tử khiên trụ, ả ả đau, nòng làm như cảm giác có chút không ổn, quay đầu, cả kinh nhìn thân ảnh bé nhỏ kia đã càng lúc càng xa.

「a.....」 nòng, theo bản năng, muốn thoát khỏi đại chương đang bao lấy tay nòng.

Trong mắt nam tử đột nhiên thoáng hiện lên sự mất kiên nhẫn, tức giận tràn ngập, nhưng trong miệng vẫn phát ra vẻ nhu hòa giả dối, khuyên giải an ủi.

“Đừng nóng vội, tiểu đường muối, nha hoàn của muối chỉ là đi đến phòng bếp lấy một ít điểm tâm, rất nhanh sẽ trở về. Đường ca dẫn muối đến đình lý ngồi nghỉ một chút được không?”

「Thật vậy chăng? Nòng lập tức sẽ trở về sao.....」 thanh năm non nớt vang lên, tiểu đầu vẫn ngoáy nhìn về thân ảnh đã khuất xa khỏi đình viện.....

Hoa xuân nở rộ, gió xuân man man thổi, nắng xuân chan hòa rực rỡ.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Liêu Như Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1

Giang Nam cảm tử, được xưng là vùng “đất lạnh”, ngoài thành Tô Châu phồn hoa đô hội, còn có thành Hàng Châu, sản vật phong phú, địa linh nhân kiệt.

Sơn thủy như tranh, cảnh sắc bốn mùa như xuân, hoa thơm chim hót, con người hòa nhã thân thiện,... đã làm cho thành Hàng Châu trong ngoài đều náo nhiệt, đông đúc, nam thanh nữ tú đến du ngoạn, buôn bán, trao đổi... thật đúng là vô cùng náo nhiệt. “Thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp” chính là những điều đầu tiên khi người ta nhớ đến thành Hàng Châu.

Bất quá cảnh trí Giang Nam xinh tươi hoa mộng, cũng không hấp dẫn được ánh mắt của Phong Dục Vũ, chủ nhân Yên Liễu trang, giờ phút này đang ngồi ngay ngắn trong thư phòng, kiểm tra sổ sách, tính toán lợi nhuận sau “chiến sự”.

Lật xem sổ sách trong tay do thuộc hạ trình lên, mâu quang của Phong Dục Vũ chớp động, đột nhiên nhớ tới một chuyện. Tầm mắt của hắn ngược lên, di dòi về thủ hạ đang đứng bên trái, Phương Vịnh.

“Chu gia suy sụp, tình trạng của Chu Cũng Duy hiện nay như thế nào?” gương mặt ôn nhu, ngữ điệu nhu hòa, nhưng ánh mắt sắc bén lại ánh lên vẻ trào phúng, tự đắc.

Chu Cũng Duy, một tên gian thương, vừa tham lam lại còn háo sắc, không biết tự lượng sức mình, dám áp đặt điều kiện cùng “Minh kí thương hành”, mà điều kiện hắn đưa ra lại vô cùng bất hợp lý, còn đến uy hiếp hắn, coi Minh kí hoàn toàn không ra gì.

Hắn, Phong Dục Vũ, luôn kiêu lỗ, không muốn cùng người khác “vạch mặt vắn tội”, chuyện bé xé to, nhưng những kẻ thích gây hấn, đắc tội với Minh kí thì không thể không “trừng phạt”. Vì thế, trước hắn vờ như chấp nhận điều kiện của đối phương, sau lại âm thầm bắt đầu diệt trừ tất cả đường lui của đối phương, thuận tiện cho việc thu mua toàn bộ, khiến đối phương không cách trở mình.

Chỉ trong một khoản thời gian ngắn, hắn chẳng những thoát khỏi sự uy hiếp của Chu Cũng Duy, mà còn thu về toàn bộ sản nghiệp mà tên gian thương này đã đầu cơ suốt mấy năm qua. Kết quả này, làm cho một vị bằng hữu chi giao của hắn, một tổng quản khác của “Minh kí thương hành”, Lăng Vũ Dương cùng vị hôn thê của mình đều tôn xưng hắn là “trùm gian thương”!

「Sau khi sản nghiệp của Chu Cũng Duy được Minh kí tiếp nhận, hắn gom góp một ít tài vật còn sót lại, rời khỏi Hàng Châu, đi theo còn có Lý Ngọc Uy.」

「Lý Ngọc Uy?」 Phong Dục Vũ nhướn mày.

「Đúng vậy, Gia. Muội muội của Lý Ngọc Uy, Lý Ngọc Hinh, không thực hiện được kế hoạch “dẫn đạo phi xông vào Yên Liễu trang”, bị quan phủ bắt được, trên người lại bị trọng thương, vào ngục không bao lâu thì đã chết. Lý Ngọc Uy đại khái là sợ người của Yên Liễu trang sẽ vì vậy mà “giận chó đánh mèo”, cho nên hắn cũng gom góp gần như toàn bộ tài vật của Lý gia, cái nào có thể mang đi, đều mang đi, đi theo Chu Cũng Duy, cùng nhau rời khỏi thành Hàng Châu.」 Phương Vịnh đem những gì hắn biết báo cáo toàn bộ.

「Hơn phân nửa sản nghiệp của Lý gia không phải đã sớm giao cho Chu Cũng Duy kinh doanh rồi sao? Hiện nay, sản nghiệp của Chu gia đã bị chúng ta tiếp thu, hắn như thế nào còn có biện pháp đem theo tiền tài của Lý gia?」 Phong Dục Vũ thuận miệng hỏi.

「Việc này thuộc hạ cần cẩn thận truy tra mới có thể biết được tình hình cụ thể.」 Phương Vịnh lập tức nghiêm mặt nói.

Lúc trước hắn không bắt tay truy tra việc này, là vì hắn nghĩ chủ tử hắn sẽ không rảnh rỗi quan tâm đến đương sự này, nhưng mà, nếu chủ tử muốn biết, hắn cũng sẽ lập tức hành động.

「Không cần.」 Phong Dục Vũ khoát tay, lập tức ngăn cản.

「Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, ta mới không muốn biết Lý gia này lặn xuống đâu!」 hắn trưng ra vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, vuron tay cầm lấy một quyền sổ khác trên bàn rồi đứng lên.

Sau một lúc, hắn lại mở miệng:

「Lúc trước, nếu không phải Chu Cũng Duy nắm trong tay nguồn hàng men sứ xanh, ta cũng lười ra mặt. Bất quá, hiện tại xem ra, con mắt của Chu Cũng Duy coi như cũng không tệ, trừ bỏ kinh doanh đồ sứ sinh lời, hắn đầu tư những cái khác cũng sinh lãi, kiếm tiền cũng thật không ít.」 Phong Dục Vũ nhìn sổ sách trong tay, mở lời “khen ngợi”.

「Nếu không phải hắn dùng thủ đoạn bất chính để lấy được hiệu buôn này, làm sao dễ dàng kiếm tiền như vậy a!」 một thủ hạ đắc lực khác của Phong Dục Vũ, ngồi ở phía bên phải hắn, Ông Bình, ngữ khí mang khinh thường nói.

Thủ đoạn ti bi cặn bã, cho dù muốn kiếm tiền, cũng phải dùng mồ hôi nước mắt, lao động chân chính, dùng trí tuệ của bản thân, quang minh chính đại mà kiếm, hắn dùng những thủ đoạn hèn hạ như vậy thì có cái gì đáng khen ngợi?

「Đi?」 Phong Dục Vũ mỉm cười, mắt chuyển hướng, miễn cưỡng nhìn thủ hạ, nói:

「Theo lời người nói, chúng ta đây, lần này cũng lén dùng thủ đoạn, đoạt hết gia sản của Chu Cũng Duy, làm hắn thất bại thảm hại, phải hốt hoảng rời khỏi thành Hàng Châu, chẳng phải so với hắn càng thêm bất chính, thậm chí có thể coi là ti bi vô sỉ a!」 hắn cố nén ý cười, trưng ra gương mặt lạnh ngắt, trêu chọc nói.

「Chúng ta mới không giống tên hỗn đản Chu Cũng Duy này đâu! Chúng ta trợ giúp các nhà buôn hợp tác cùng hắn thoát khỏi sự chèn ép, bóc lột của hắn, thậm chí còn cùng bọn họ kí định hiệp ước hợp tác mới, công bằng hơn, hợp lí hơn rất nhiều, cũng coi như là làm việc thiện, làm sao có thể nói chúng ta, phương thức kinh doanh của “Minh kí” là ti bi vô sỉ đâu!」 Ông Bình khi không bị chủ tử bắt bẻ, trêu chọc thì cảm giận nói, về mặt là nhất kính trung tâm (1 lòng trung thành) cùng tấn trách (vô cùng trách nhiệm).

「Được rồi, Ông Bình, người nhìn không ra Gia chính là đang nói giỡn thôi sao? Người thật là nhàm chán mà!」 Phương Vịnh bất đắc dĩ liếc mắt xem thường, lại liếc mắt nhìn chủ tử sắc mặt ý cười càng sâu, đối với Ông Bình, tính tình thẳng thắn, cương trực này, cảm thấy có chút vừa bực mình vừa

buồn cười.

Chẳng lẽ hán đến nay vẫn còn không rõ sao? Chủ tử làm việc luôn luôn cầu thành công, không từ thủ đoạn. Tuy rằng không đến mức làm ra giết người phóng hỏa linh tinh, làm chuyện thiên lý không tha, nhưng thủ pháp làm việc của chủ tử sẽ không thay đổi, là “âm thầm nhưng hiệu quả”! Mà cách làm việc này tuyệt đối không “quang minh chính đại” bao nhiêu.

Ông Bình bị hai câu nói của Phương Vịnh làm cho cứng đờ, trong khoảng thời gian ngắn, có chút phản ứng không kịp, cứ ngây ngốc tại chỗ.

「Còn có chuyện gì khác sao?」 Phong Dục Vũ thú vị nhìn “mặt ngọc” của Ông Bình, chuyển hướng Phương Vịnh hỏi.

「Còn có một chuyện.」 Phương Vịnh gật gù đầu, 「Gia còn nhớ phường thêu Như Ý không? Hai năm trước, người đã từng mua một bức tranh thêu ở đây!」

Phường thêu Như Ý ở thành Hàng Châu buôn bán từ rất lâu, mặt hàng chính là tranh thêu, kinh doanh lương thiện, thật thà, uy tín.

Chủ sự của phường thêu Như Ý là Cừ Sĩ Xương. Ba năm trước, Cừ Sĩ Xương ủy thác Chu Cũng Duy, ông đưa cho hán một số bức tranh thêu tình xảo, nhờ hán thay ông tìm kiếm người mua, lợi nhuận thu được từ tranh thêu sẽ chia cho hán theo hiệp ước đã định trước. Theo lời đồn thổi của thiên hạ, Cừ Sĩ Xương là người có “tâm địa thiện lương, là người tâm huyết với nghề, lại có kỹ thuật điêu luyện, nên hàng thêu của phường thêu đa số là do hán đích thân sử lý”. Vì thế, hàng thêu của phường thêu Như Ý đều là trân phẩm, khiến danh tiếng của phường thêu theo đó mà ngày càng lan xa.

(aiz, chỉ là đồn thổi, tên này là đường ca của Nùng nhi ak, chả tốt đẹp gì >.<)

「Người đang nói đến bức “Liễu phẩm trai” của phường thêu Như ý?」 đáy mắt Phong Dục Vũ phiếm ra hứng thú, hỏi.

Tranh thêu của phường thêu ý, cho đến nay đều là trân phẩm, độc nhất vô nhị. Phường thêu làm ăn thật thà, uy tín, giá cả cũng hợp lý nên đơn đặt hàng cứ cuộn cuộn không dứt. Mấy năm gần đây, còn kinh doanh thêm mặt hàng khăn tay, một số hoa văn hàng thêu chuyên dùng cho nữ nhân, kinh doanh vô cùng tốt a. Nữ nhân nào cũng yêu thích, không rời tay.

Ba năm gần đây, không biết loại hàng thêu này xuất phát từ tay nghề của ai, sản phẩm không chỉ tinh tế sắc xảo, ý tưởng cũng vô cùng mới lạ, chỉ biết hàng thêu này chỉ có bán ở phường thêu Như Ý.

「Đúng vậy, Gia, chính là phường thêu này. Chủ nhân của nó, Cừ Sĩ Xương muốn xin gặp mặt Gia một lần, cũng đưa lên một phần lễ.」

Phương Vịnh từ trong lòng lấy ra một tiểu hộp bằng ngọc được chạm trổ tinh mỹ đặt ở trước mặt Phong Dục Vũ.

Phong Dục Vũ hứng thú càng đậm, nhướn đuôi lông mày, hỏi:

「Vì sao hán đột nhiên yêu cầu gặp ta?」 thuận tay cầm lấy hộp ngọc trên bàn, vừa chạm đã biết là chất ngọc thượng hạng.

Trước hỏi lộ sau yêu cầu?

「Theo thuộc hạ biết, Cừ Sĩ Xương dường như cùng Chu Cũng Duy giao tình không tốt lắm, công việc của phường thêu Như Ý gần như không can hệ với Chu Cũng Duy, nhưng mấy năm gần đây, đột nhiên xuất hiện những bức tranh thêu “đặc biệt”, những bức này đều ủy thác cho Chu Cũng Duy đem bán. Chu Cũng Duy cũng tìm được những thương nhân quý tộc, họ bỏ ra số tiền rất lớn, tranh nhau mua, đem đến lợi nhuận khổng lồ cho phường thêu và Chu Cũng Duy. Cho nên thuộc hạ lớn mật phỏng đoán, Cừ Sĩ Xương kia chặt đứt đường lui của Chu Cũng Duy, rất có thể là muốn mượn sức của Gia, đồng thời cũng muốn lợi dụng quyền thế của người ở Minh kí, thay hán tìm được càng nhiều người mua.」 Phương Vịnh đem quan sát của mình nói ra.

「Thật sự?」 nếu lá gan của Cừ Sĩ Xương lớn như vậy, dám đem chủ ý của mình áp đặt lên đầu “Minh kí thương hành”, lợi dụng Minh kí để đầu cơ trục lợi thì hán nên đáp lễ bằng cái gì đây?

Nghĩ đến đây, Phong Dục Vũ càng thêm quan tâm, vì thế thuận tay mở nắp hộp ngọc trên tay, muốn biết Cừ Sĩ Xương kia muốn dùng cái gì dẫn dụ hán gặp mặt.

Bên trong hộp, không phải châu báu quý hiếm hay ngân phiếu kim ngân, mà chỉ là một chiếc khăn tay làm bằng vải dệt bình thường, trên thêu một chút hoa văn.

Phong Dục Vũ liếc mắt một cái liền nhìn ra, vì sao có nhiều người thà rằng trả giá cao thế nào cũng muốn lấy được một bức tranh thêu của người này.

Trên một góc khăn tay, chỉ thêu một đoá tử liên (hoa sen) trắng đứng ngao nghể, phía dưới chỉ điểm xuyên vài cái lá xanh mượt.

Chỉ vài đường nét, nhưng lại thanh lệ tao nhã, gây cho hán rung động không nhỏ. Hán cũng không am hiểu lắm về tranh thêu, nhưng mà, hán cũng hiểu từ liên trong tranh mang hàm nghĩa gì.

Kiên cường lại yếu ớt, mỏng manh nhưng lại không muốn bị bẻ gãy, một đoá tử liên lơ lửng trên nền trắng, đường nét sắc sảo, pha chút tâm trạng, tựa như đang vô lực, giãy dụa giữa phong ba mà vẫn gượng vững.

Phong Dục Vũ nhìn chằm chằm tử liên trên khăn tay, nội tâm nổi lên tán thưởng. Chỉ có hoạ sư thật tài giỏi mới có thể làm cho một bản vẽ đơn giản thế này lại sinh ra nhiều cảm xúc như vậy.

Khó trách chủ sự phường thêu Như Ý, Cừu Sĩ Xương kia lại tự tin như thế, hẳn nắm giữ quả nhiên là một “thiên tài”, không những họa sư là số một, tài nghệ thêu thùa cũng là bậc thầy, tinh xảo diệu diệu.

Khó trách Cừu Sĩ Xương dám dùng giá trên trời để bán tranh thêu, cũng khó trách những người kia dù phải bỏ ra tiền muôn bạc vạn vẫn đồng ý, thậm chí tranh giành để có được, bởi vì một khi đã nhìn thấy, hiển nhiên sẽ khó lòng từ bỏ.

Quán triệt tư tưởng, Phong Dục Vũ cảm thấy phỏng đoán của Phương Vịnh cũng đúng tám chín phần. Nhưng mà.....

「Ta đáp ứng gấp hân, người đi an bài một chút.」hắn đối Phương Vịnh hạ đạt mệnh lệnh.

Phương Vịnh có chút ngạc nhiên,「Gia, Cừu Sĩ Xương ý định bắt lương, sao người lại muốn gấp hân?」chỉ đơn giản là vì chiếc khăn thêu kia thôi sao?

「Cho dù Cừu Sĩ Xương không có hảo ý, thì hân có thể gạt ta cái gì?」Phong Dục Vũ đem ánh mắt chăm chú đang đặt trên khăn tay chuyển hướng Phương Vịnh, khỏe môi tà tử hàm chứa ý cười, gương mặt tựa tiểu phi tiểu.

Phương Vịnh rung mình,「Đúng vậy, Gia, là thuộc hạ hồ đồ.」

Ông Bình ở một bên bĩu môi, nghĩ ngợi mắng thầm, Phương Vịnh thật là ngu ngốc mà! Chẳng lẽ hắn đã quên, chủ tử của bọn họ chính là bề ngoài ôn hòa ít nói, nhưng trên thực chính là một “con hồ ly” tiêu chuẩn nha! Mà bọn họ rất rõ ràng, cá tính “trong ngoài không đồng nhất” này của chủ tử là từ đâu mà “bồi dưỡng” ra.

「A! Không nhìn thấy hộp ngọc này, ta xui chút nữa đã quên một chuyện quan trọng!」kẻ đang vui sướng khi người gặp họa, Ông Bình, đột nhiên sực nhớ đến việc cần bẩm báo.

Hắn giống như Phương Vịnh khi nãy, cũng từ trong người lấy ra một cái hộp nhỏ, đặt trước mặt Phong Dục Vũ, khác biệt chính là, hộp này không phải làm bằng ngọc, mà chỉ là một chiếc hộp bằng gỗ, tùy tiện có thể mua được ở bên đường, dùng để đựng một ít vật dụng nho nhỏ của nữ nhân.

「Ai đưa tới?」Phong Dục Vũ không có chút hứng thú, liếc liếc mắt một cái, tựa hồ đã biết đáp án.

Kỳ thật, Phong Dục Vũ nhận được không ít hộp gỗ thế này. Đây thường là do các nữ nhân ái mộ hắn, gửi “thông điệp tình yêu” mà thôi, khác biệt là kiểu dáng này, nội dung đại loại cũng chỉ là vài thứ vớ vẩn linh tinh gì đó. (>.<)

「Gia, là Lí tiểu thư ở “Vàng Ngọc lâu” sai người đưa tới.」Ông Bình kính cẩn trả lời.

「Mị Vân?」Phong Dục Vũ nghe xong thì thật sự kinh ngạc, dương cao mi. Nàng sao lại cũng tập tành những nữ nhân khác, làm ra những hành ẩu trĩ thế này?

Lí Mị Vân, hoa khôi của “Vàng Ngọc lâu”, là mỹ nhân thường được ở bên cạnh lâu nhất. Hai người vẫn duy trì quan hệ, nguyên nhân là Phong Dục Vũ thích tính cách của nàng, hào phóng không ghen tị. Nàng không giống với những nữ nhân khác, chỉ cần hắn thân mật một chút, liền cho rằng mình có quyền tham gia vào cuộc sống của hắn, can thiệp vào hành vi của hắn. Lí Mị Vân chưa từng có biểu hiện như vậy, cho nên Phong Dục Vũ mới duy trì mối quan hệ của hai người trong suốt hai năm gần đây. Cho dù hắn có “bận biệu”, mấy tháng không đến gặp nàng, nàng vẫn không oán không than, không hờn dỗi nũng nịu, chỉ yên lặng chờ đợi. Khi gặp lại thì tươi cười hân hoan, lại “nhiệt tình như lửa”. (T___T)

Như vậy, nay nàng sai người đưa tới hộp gỗ này là.....

Phong Dục Vũ cẩn thận đem khăn tay thêu từ liên cho vào hộp ngọc, có chút kinh ngạc, cảm giác được trong lòng mình thế nhưng lại dâng lên cảm giác quyền uy, không muốn buông tay. Đây thật sự là quý dị.

Đóng nắp hộp ngọc xong, Phong Dục Vũ mở nắp hộp gỗ ra, nhất thời một trận nùng hương (hương thơm ngào ngạt) từ bên trong hộp tràn ra —

Buồng mây rậm đang hơi nhếch lên, Phong Dục Vũ lấy vật từ trong hộp gỗ ra. Lại là khăn tay của nữ nhân.

Nhưng mà, khăn tay này cùng khăn tay trong hộp ngọc có điểm bất đồng. Khăn trong hộp ngọc làm bằng sợi bông bình thường trên có thêu từ liên, không có hương khí nhưng lại thanh lệ thoát tục; khăn tay trong hộp gỗ là được dệt bằng loại tơ thượng đẳng, tuy cũng lấy nền là màu trắng thuần túy, nhưng khăn tay này không hề thêu gì, chỉ có một vài câu “ngũ ý” do đích thân Lí Mị Vân đề lên mà thôi.

Sau khi đọc xong, Phong Dục Vũ tùy ý ném khăn tay vào hộp gỗ, ngán mùi phấn son nồng nặc tiếp tục bay ra, trên môi dật ra ý cười.

Nàng..... muốn như vậy... nhớ hân sao?

Nếu chuyện trước mắt đã xử lý ổn thỏa, như vậy mỹ nhân đã “thịnh tình” mời mọc, hắn làm sao “nhấn tâm cự tuyệt” đây?

Phong Dục Vũ ý cười càng sâu.

「Gia?」Ông Bình nhìn chủ tử tươi cười bí hiểm, trong lòng tuyệt không hiểu được.

Bên kia, Phương Vịnh cũng không hiểu ra sao, không rõ chủ tử vì sao lại tươi cười khoái trá như vậy. Nếu không phải đã theo hắn lâu như vậy, Phương

Vĩnh đúng là sẽ nghĩ rằng chủ tử rất vui về nha!

Sau một lúc lâu —

「Phương Vĩnh, trừ bỏ chuyện chưa hoàn thành ở bên ngoài, ta còn muốn người nghĩ biện pháp, tra ra một sự kiện。」Phong Dục Vũ đã mở miệng.

「Thỉnh Gia phân phó。」Phương Vĩnh kính cẩn trả lời.

「Trước khi ta gặp Cừu Sĩ Xương, hãy đi tra xem người làm ra những bức tranh thêu này là ai。」

「Việc này.....」Phương Vĩnh sửng sốt,「thuộc hạ không dám cam đoan nhất định có thể tra ra. Ba năm nay cũng có rất nhiều người muốn biết, nhưng đều không thu được kết quả gì, cho nên...」

「Không quan hệ。」Phong Dục Vũ đánh gãy lời nói của hắn,「Cứ tận lực điều tra, nếu thật sự không tra ra được, ta sẽ có phương pháp khác。」đáy mắt hắn tuyên thệ một chút quyết tâm.

Vô luận như thế nào, hắn nhất định phải tìm ra người đã thêu nên bức tử liên này.

「Ân, Gia, thuộc hạ đã rõ。」

「Được rồi!」Phong Dục Vũ nhàn nhã từ trên ghế đứng dậy, nhẹ giọng:

「Gần đây mọi người đã vất vả nhiều rồi, mấy ngày tới, cứ nghỉ ngơi đi, tự do một chút!」hắn từ ghế trên thẳng đứng dậy.

「Gia muốn xuất môn?」Ông Bình hỏi.

「Ừ。」Phong Dục Vũ hơi mỉm cười,「Ta đến Vàng Ngọc lâu. Lâu như vậy cũng chưa đi quan tâm một chút, có người đã muốn bắt đầu lo lắng.」

Nói xong, chẳng mấy chốc thân ảnh cũng rời khỏi thư phòng.

Một lát sau —

「Gia nói như vậy là có ý gì sao?」Ông Bình khó hiểu mở miệng, giống như tự hỏi, lại như đang hỏi Phương Vĩnh đang ngồi kế cạnh.

「Là có hàm ý, đáng tiếc, ta nghe cũng không hiểu.」Phương Vĩnh thì thảo trả lời.

「Tâm tư của Gia quá khó đoán!」Ông Bình nhin không được thờ dài, liếc mắt nhìn Phương Vĩnh một cái.

「Aiz...」Phương Vĩnh liếc mắt lại,「cho nên hắn mới là gia a!」hắn than thở nói.

Ông Bình đồng ý vuốt cằm, ánh mắt bắt đầu đi...

Bạn đang đọc truyện *Phong Liêu Như Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

Tô Châu thành Nam, Cừu gia trang

Trong đại sảnh rộng lớn, hai gã nam nhân, một già một trẻ, diện mạo tương tự, trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng, ngồi đối diện nhau.

「Thật không nghĩ tới, tên Phong Dục Vũ kia đúng là một tên cáo già!」Cừu Trọng Nguyên, năm nay khoảng hơn sáu mươi, cảm thán một câu.

「Sao cha lại nói như vậy?」Cừu Sĩ Xương nghi hoặc nói,「Cha từng gặp qua hắn?」

「Mấy năm trước, một lần tình cờ, ta có gặp mặt hắn ở thành Hàng Châu.」Cừu Trọng Nguyên gật đầu.

Mấy năm trước, hắn cùng bạn bè và tiểu thiếp đến Hàng Châu du ngoạn vài ngày, khi ở tửu lâu lớn nhất Hàng Châu dùng bữa thì tình cờ gặp được Phong Dục Vũ; Bất quá lúc ấy hắn cũng không nhận ra Phong Dục Vũ, mà do bạn bè nói cho hắn biết.

「Nghe nói, bộ dạng hắn rất nho nhã, tuấn mỹ vô trù?」Cừu Sĩ Xương sớm nghe nói, đáng tiếc chưa từng chính mắt gặp qua.

「 không sai. Trước kia, ta vẫn nghĩ, Phong Dục Vũ chẳng qua là dựa vào thanh thế của “Minh kí”, đảm nhiệm tổng quản chi chức của “Minh kí thường hành” mới có thể nổi danh ở Giang Nam, nhưng mà khi nhìn thấy Chu Cũng Duy hốt hoảng bỏ của chạy lấy người, nhanh chóng rời khỏi thành Hàng Châu, thì mới biết Phong Dục Vũ không chỉ là một cái bình hoa, chẳng biết làm gì. Người lần này cùng hắn gặp mặt cần phải đề phòng nhiều hơn.」 Cừ Trọng Nguyên cảnh báo, nhắc nhở con trai.

「 Cha, đừng quá lo lắng. Trước chúng ta đã nhờ người đến Minh kí giao thịnh lễ cho Phong Dục Vũ rồi, con cũng đã dò hỏi rõ ràng những thương gia đã từng tiếp xúc qua với hắn. Cá tính của Phong Dục Vũ hiền hoà, hào phóng, cũng không bóc lột các thương gia cung cấp nguồn hàng, cầu lợi cho mình, có thể nói là cùng với cá tính của Chu Cũng Duy hoàn toàn tương phản.」 Cừ Sĩ Xương đặc ý tươi cười, trong mắt ánh lên thần sắc giả dối, âm thầm tính kế.

「 Cha, yên tâm đi! Đừng quên cái tên quý kẻ đa đoan Chu Cũng Duy kia còn bị ta dễ dàng thuyết phục, vậy tên Phong Dục Vũ buôn bán thành thật, không có tâm cơ chẳng phải là càng đơn giản? Người xem, ta mới tùy tiện gửi đến một cái khăn tay, hắn lập tức đáp ứng gấp ta, cho nên, ta mới nói, cha không cần lo lắng đâu!」 Cừ Sĩ Xương tự tin tràn đầy nói, trên mặt hiện lên bộ dáng nắm chắc phần thắng. (^^ hay rồi)

「 Nhưng mà, chuyện của Chu Cũng Duy, người không thấy có điểm kỳ quái sao? Chỉ trong một khoản thời gian ngắn, hắn mất hết tất cả, sản nghiệp toàn bộ quy về “Minh kí”, người không thấy có vấn đề sao?」 Cừ Trọng Nguyên vẫn giữ nguyên thái độ hoài nghi; Dù sao Phong Dục Vũ cũng là một trong tứ đại tổng quản của “Minh kí Thường hành”, cho dù hắn bộ dạng nhả nhặn vô hại, vẫn là không thể khinh thường.

「 Có lẽ Chu Cũng Duy đã sớm cùng “Minh kí” kí kết hiệp định gì đó!」 Cừ Sĩ Xương có chút không kiên nhẫn trả lời.「 Cha à! Người cũng không cần hoài nghi nhiều như vậy, chuyện của Cừ gia trang đều đã giao cho con xử lý nhiều năm như vậy, cha còn có cái không yên tâm?」

「 Được rồi! Ta không nói nhiều, dù sao bản thân người biết cẩn thận một chút là được.」 Cừ Trọng Nguyên không muốn nhiều lời nữa, khoát tay sau, lại nhớ tới một chuyện,「 Đứng rồi, Sĩ Xương, à nha đầu chết tiết kia tháng trước không phải bị phong hàn sao, vậy bức tranh thêu kia đã đặt kia có hay không.....」

「 Nàng không dám.」 Cừ Sĩ Xương lập tức hỏi đáp. Từ khi bán được một bức tranh thêu của nàng với giá trên trời, hắn đã yêu cầu nàng, mỗi tháng ít nhất phải giao ra hai thành phẩm cho hắn, nếu không hắn sẽ làm cho ngày tháng ở trong này thật khó qua.

「 Vậy là tốt rồi.」 Cừ Trọng Nguyên vừa lòng gật đầu,「 Tranh thêu của nàng có giá trị như thế, người nên cẩn thận, đừng làm cho nàng chạy mất.....」
hắn lo lắng tình huống có khả năng sẽ phát sinh mà dè dặt, trong lòng đối với quyết định năm năm trước của mình đặc ý không thôi.

Năm năm trước, hắn ở bờ vực phá sản, bí quá hoá liều, liền hạ độc kẻ làm cho bào đệ của mình trên đường kinh thương, “ngoài ý muốn” gặp phải sơn tặc mà chết.

Sau lại đóng vai “cả nhà tình thâm”, đến an ủi động viên, chăm sóc cho ái nữ duy nhất của bào đệ, Cừ Y Nùng, danh chính ngôn thuận tiến vào Cừ gia trang. Lại cho Cừ Sĩ Xương, con trai hắn với vẻ ngoài hiền lành, dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ con nhóc không có chút tâm kế kia, khiến con bé tin tưởng, cam nguyện kí vào khế ước, giao Cừ gia trang cho hắn chấp chưởng, để dễ dàng “bảo bọc” nàng. Cừ Y Nùng, cũng từ chủ nhân chân chính, hóa thành đứa trẻ mồ côi, phải ăn nhờ ở đậu, cam nguyện phục tùng.

Sau hắn lại phát hiện, Cừ Y Nùng là một “thiên tài”, không những họa tốt, tay nghề thêu thùa còn là kì tài, trăm năm khó gặp. Vì thế, Cừ Y Nùng lập tức từ một bé gái mồ côi, ăn nhờ ở đậu muốn tống đi cho khuất mắt trở thành một cây rặng tiền, thậm chí khi nàng đến tuổi cập kê, hắn cũng không nguyện thay nàng mưu cầu hôn sự, để tránh cầu lợi người khác.

「 Nàng trốn không thoát.」 Cừ Sĩ Xương gọi lên một chút âm lãnh tươi cười.

「 Người phái người canh gác nàng?」

Cừ Sĩ Xương lắc đầu,「 Không cần. Chỉ cần nàng dám chạy, con khiến cho nàng trải qua những nhày tháng sống không bằng chết.」

「 Nói vậy là có ý gì?」

「 Con cho nàng ăn vào một loại độc được mẫn tính. Nếu hàng tháng nàng như không được con đưa cho đan dược giải độc để áp chế độc tính, nàng sẽ còn sống so với tử còn thống khổ hơn.」 Cừ Sĩ Xương lạnh lùng nở nụ cười.

Hắn tuyệt không cho nha đầu Cừ Y Nùng kia chạy thoát. Không phải chỉ vì nàng là cây rặng tiền, làm cho nửa đời sau của hắn coi như không cần làm cũng có thể lạc thú tiêu dao, hưởng hoà không hết. Mà nha đầu này quả nhiên càng lớn càng xinh đẹp, càng lớn càng mê người. Nhiều lần hắn muốn một ngụm nuốt nàng vào bụng, ăn đến cả xương cũng chẳng còn, chỉ tại à nha hoàng chết tiết kia, năm lần bảy lượt phá hỏng chuyệt tốt của hắn.....

Cái con nha đầu Nam Lạc Nhi chết tiết.....

※ ※ ※

Cừ gia trang, nhưng khác xa với những dãy đình viện rộng lớn, xa hoa lộng lẫy bên ngoài, băng qua dãy sân rộng, đi sâu vào góc khuất ẩm thấp, lại có một gian nhà nhỏ lụp xụp. Bên trong chính là nơi ở của Cừ Y Nùng Và Nam Lạc Nhi.

Nam Lạc Nhi, người mà Cừ Sĩ Xương vừa mới cẩn răng nghiền lợi mắng xong, nàng chính là nha hoàn thân cận bên cạnh Cừ Y Nùng, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau đọc sách, viết chữ, học tập tài nghệ, cuối cùng cũng cùng nhau chịu khổ; Nhưng mà, Nam Lạc Nhi chưa bao giờ quên,

nàng có nghĩa vụ bảo hộ tiểu thư

「Tiểu thư。」Nam Lạc Nhi thờ hồn hèn bước vào tiểu lâu, trong miệng tiếng kêu vừa mới hạ xuống, liền nhìn thấy Y Nùng đang vui đầu ngồi trên bên cửa sổ.

「Tiểu thư。」nàng đến gần, lại gọi một tiếng, mới rốt cục nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Y Nùng tích lạc đầy mồ hôi, hốc mắt phỉm hồng.

「Nghỉ ngơi một chút đi! Tiểu thư。」nàng kéo thân hình bé nhỏ của Y Nùng qua một bên, đến bàn gỗ ngồi xuống, lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên gương mặt nhỏ bé của tiểu thư. Sau đó nhìn thấy hai mắt của Y Nùng vẫn liếc nhìn về cái khung thêu thì khuyên như:「tiểu thư, đừng lo lắng, còn lại để ta giúp tiểu thư hoàn thành đi!」

「Nhưng mà đường ca nói, ba ngày sau sẽ đến lấy!」hốc mắt Nùng nhि đỏ lên, ngữ khí yếu ớt, nói nhỏ nhẹ.

「Cái gì!?」Lạc Nhi kêu sợ hãi,「hắn vừa rồi đã tới?」

Cừu Y Nùng gật gật đầu, ngán lệ cuối cùng lẫn thành châu, chảy xuống đôi má phẫn.

「Đáng chết!」Nam Lạc Nhi tức giận kêu một tiếng,「hắn muốn bức tử chúng ta sao? Ba ngày, thời gian ngắn như vậy làm sao đủ..... Ai! Đừng khóc, tiểu thư đừng khóc! Tiểu thư, ta không phải cố ý, không muốn quát sao lớn tiếng.」nàng cố gắng trấn an Y Nùng lúc này đã hai mắt đầm lệ, thẳm mắng chính mình không nên quá kích động mà dọa đến tiểu thư.

「ta..... Chúng ta phải.....làm sao bây giờ?」Cừu Y Nùng anh anh khóc, nghẹn ngào hỏi.

Nam Lạc Nhi nghe vậy thở ra một hơi, chỉ cần tiểu thư không có bị nàng dọa đến là tốt rồi, mấy chuyện còn lại không còn quan trọng.

「Còn có thể làm sao bây giờ, đẩy nhanh tốc độ a! Dù sao Sĩ Xương thiếu gia cũng không biết ta cũng biết họa, biết thù hoa, chúng ta cứ như trước, cùng hợp tác đẩy nhanh tốc độ là được.」Lạc Nhi trấn an nói,「nhưng mà, lần này thời gian thật quá gấp rút, sợ là chúng ta phải mất ngủ rồi, chong đèn thêu đêm mới kịp.」

Cừu Y Nùng dần dần thu hồi nước mắt, gật gật đầu,「hào, Tiểu Nhi, chúng ta đây lần này đành phải cố gắng nữa thôi.」nàng chớp đôi mắt phỉm hồng, nhỏ giọng:

「Tiểu Nhi, ta thật không biết, những năm gần đây, nếu không có ngươì, ta sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, mà hết thấy cực khổ này là ta tự làm tự chịu..... Ta thật ngu ngốc, ngày đó, lý ra phải cho ngươì rời khỏi Cừu gia mới đúng.」nàng thì thảo than thở.

「Vì sao lại nói như vậy! Tiểu thư, ngươì không phải đáp ứng ta, sẽ không tiếp tục tự trách, hưởng chi việc này, ngươì khỏi xướng là Sĩ Xương thiếu gia, là hắn lợi dụng tâm tính thiện lương của tiểu thư nên mới...」Lạc Nhi khẽ cắn môi, nuốt vào trong lòng oán giận, đột nhiên nhớ tới mục đích mà mình gấp gáp chạy về đây. Nàng từ trong lòng cẩn thận lấy ra một bọc giấy nhỏ, đưa cho Y Nùng.

「tiểu thư, ta mới tới phòng bếp phụ giúp, đây là quán sự cho chúng ta, còn nóng đó! Ngươì mau thử xem.」

「hạnh hoa thủy tinh cao!」Cừu Y Nùng mở bao giấy ra, nhìn thấy khối điểm tâm xinh xắn, trong veo; mũi hít hà hương thơm ngọt ngào; nàng kinh ngạc hô.

「Trưa nay, trong trang hình như có khách quý đến nha, cho nên phòng bếp mới đặc biệt làm món này. Vừa vặn ta đi phụ giúp, tâm tình của quán sự hôm nay cũng thật tốt, cho nên liền cho ta mấy khối.」Lạc Nhi giải thích. Từ khi tiểu thư bị tên Sĩ Xương thiếu gia kia lừa kí vào khế ước, hai tay dăng sản nghiệp của Cừu gia cho nhà hắn, thì chủ tớ các nàng không chỉ có bị đuổi tới nơi heo lán đơn sơ này, thậm chí, ngay cả tiểu thư rất thích ăn bánh ngọt cũng không được chấp thuận, đơn giản, vì tiểu thư đã không còn là chủ nhân của Cừu gia trang, mà biến thành kẻ ăn nhờ ở đậu, lấy quyền gì đòi hỏi yêu cầu.

「Thơm quá!」Y Nùng lộ ra chút khờ ngốc, tươi cười rạng rỡ,「tiểu Nhi, ta đã lâu lắm chưa ăn được điểm tâm thơm như vậy!」

「Ta biết. Tiểu thư, ăn nhanh đi!」Nam Lạc Nhi cười.

Cừu Y Nùng nghe vậy, lập tức kéo tay Lạc nhi, để nàng ngồi xuống bên cạnh mình, mở gói giấy nhỏ ra,「chúng ta cùng nhau ăn.」nàng kiên quyết nói.

「hào, hào.」Lạc Nhi biết rõ tiểu thư nhất định sẽ thế này, để tránh mất tự nhiên, làm tiểu thư không vui, nàng lập tức gật đầu đồng ý, cũng cùng tiểu thư đồng thời cầm lên một khối ngọt cao.

Hai người đắm chiêu, trầm mặc “giải quyết” txong một ít điểm tâm trên bàn, Y Nùng đột nhiên có cảm thán mở miệng

「Tiểu Nhi, chúng ta sẽ tiếp tục như vậy mãi sao?」khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu tình hoang mang, dường như có chuyện gì nghĩ mãi không ra.

「Đương nhiên là không.」Nam Lạc Nhi lập tức phản ứng, ánh mắt hiện lên kiên quyết.

「Nhưng mà ngy cả việc chúng ta muốn rời đi cũng không được.」Cừu Y Nùng thở dài, ánh mắt áy náy, trộm dò xét Lạc Nhi,「đều do ta tham ăn, mới làm cho đường ca nhân cơ hội hạ độc trong canh, hại chúng ta muốn chạy trốn cũng không dám trốn.....」

「Không có việc gì, tiểu thư, chúng ta.....」đáy mắt Lạc Nhi nổi lên sầu bi, nhưng rất nhanh đã biến mất,「chúng ta nhất định sẽ tìm được cơ hội, tiểu thư.」

「Ngà!」ánh mắt của Cừu Y Nùng không tự chủ, lại liếc về phía cửa sổ nơi đang đặt khung thêu, thân mình cũng tự động đứng lên,「mặc kệ như thế nào, chúng ta vẫn nên hoàn thành bức tranh thêu này trước đi!」nàng ngồi trở lại bên cửa sổ, một lần nữa cầm lấy kim thêu..

Nam Lạc Nhi thu dọn bọc giấy trên bàn ăn, ánh mắt khẽ liếc nhìn về bóng lưng của Y Nùng, trong lòng thật sự cảm thấy bất bình thay tiểu thư, cũng cảm thấy mình thật vô dụng, không thể giúp tiểu thư thoát khỏi cực khổ này mà tâm sinh áy náy.

Nàng từ nhỏ đã được lão gia phu nhân curu mang, họ đối với nàng rất tốt, nàng nhất định phải giúp tiểu thư!

Haiz, nếu hai người đó trên trời linh thiên, dĩ nhiên là biết báo bồi của họ kờ thể nào rồi, Lạc Nhi cũng đã tận lực, sao có thể trách nàng!

Nhưng Lạc Nhi dù mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ là một nha hoàn, là một nữ nhi chân yếu tay mềm mà thôi, làm sao chống lại được cả nhà gian xảo của bọn họ! Nhiều nhất bây giờ, nàng chỉ có thể giúp tiểu thư không bị Sĩ Xương thiếu gia ức hiếp mà thôi.

Từ khi lão gia phu nhân đột nhiên qua đời, đại ca của lão gia liền công khai tiếp quản Cừu gia trang. Lúc mới đến, họ đối với tiểu thư tốt lắm, nhất là đường ca của tiểu thư, Sĩ Xương thiếu gia.

Ai ngờ cả nhà họ đối tiểu thư tốt như vậy đều là dụng tâm kín đáo, sau khi Sĩ Xương thiếu gia lấy được tín nhiệm của tiểu thư, lừa tiểu thư kí vào hiệp ước giao sản nghiệp của Cừu gia cho hắn chường quản, thì cả nhà họ liền trở mặt như trở bàn tay.

Sau, tiểu thư đã bị bọn họ quăng đến chỗ tối tăm, hoang vắng này, không hề để ý tới, mặt khác, bọn họ thay toàn bộ người hầu cũ trong Cừu gia trang làm cho tiểu thư hoàn toàn mất đi chỗ dựa. Tiểu thư van nài khô sở, năn ni suốt cả tháng trời, bọn họ cuối cùng để lại nàng, nếu không hôm nay nàng cùng tiểu thư đã sớm chia ly, e rằng gặp mặt cũng không được

Sau, Sĩ Xương thiếu gia cưới thê, tiếp quản gia nghiệp của Cừu gia trang, bận bịu với công việc bên ngoài, tạm thời không có thời gian “quan tâm” các nàng, cho nên hai nàng mới có thể trải qua một năm gian khổ nhưng an bình.

Cho đến một ngày vào ba năm trước đây, khi tiểu thư tình cờ đi ngang qua hoa viên đựng phải Cừu Sĩ Xương, cũng cho hắn nhìn thấy diện mạo của tiểu thư sau một năm gần như quên lãng.

Bắt đầu từ ngày đó, tên sắc lang Cừu Sĩ Xương bắt đầu lần mò đến tiểu lâu hẻo lánh này nhiều hơn, miệng nói là đến quan tâm cuộc sống của tiểu thư một chút, kì thực là đi quấy rầy, muốn ức hiếp tiểu thư; Mà hắn, thậm chí ngay cả nàng cũng không chịu buông tha, mỗi khi thừa dịp nàng sơ hở, không kịp cảnh giác thì lập tức giở trò, hại nàng cùng tiểu thư né tránh thật khổ sở, kêu trời không thấu.

May mà việc này cuối cùng cũng đến tai thê tử của hắn, Bạch Quý Trân, nàng tự mình đến cảnh cáo tiểu thư, “xử lí” Cừu Sĩ Xương, thế này mới tạm thời ức chế ý đồ gây rối của hắn. Nhưng mà, nguy cơ này vẫn chưa giải trừ, ánh mắt thêm khát của Cừu Sĩ Xương khi nhìn thấy tiểu thư càng ngày càng thêm rõ ràng.

Nàng là không rõ, Cừu Sĩ Xương dùng ánh mắt “như chó thấy xương” mà nhìn nàng cùng tiểu thư là có ý tứ gì, nhưng mà nàng cùng tiểu thư đều có cảm giác bất an, biết loại này ánh mắt này tuyệt không tốt lành gì

Bất quá, ông trời dù sao cũng còn có chút niệm tình, giúp các nàng có một công việc, khiến cho Cừu Sĩ Xương phát hiện, tay nghề thêu thùa của tiểu thư có thể mang đến nhiều lợi ích cho hắn, hai nàng mới nảy ra một chú ý, làm điều kiện trao đổi với hắn...tiểu thư làm tranh thêu cho hắn, nhưng mà hắn phải thê, tuyệt đối không được chạm vào chủ tử các nàng dù chỉ là một cọng lông tơ, cũng không được nạp tiểu thư làm thiếp. Nếu như không đồng ý, tiểu thư thà chết cũng không động vào kim thêu nữa.

Sau đợt đó, trừ bỏ mỗi ngày bận rộn thêu, thêu, thêu...., cừu sĩ xương quả nhiên có điều kiêng kị, không hề đến quấy rầy hai người nữa.

Nhưng mà, thời gian trôi qua, ánh mắt đói khát của tên Cừu Sĩ Xương kia càng lúc càng đáng sợ, chẳng lẽ hắn nhất định không chịu buông tay sao? Nàng thật bất an, lo lắng nha.

Nàng nhất định phải tìm được cách giải độc trên người của tiểu thư, đồng thời giúp tiểu thư cùng nàng rời khỏi nơi ma quỷ này, thoát khỏi tên ác ma âm loạn này, phải làm sao, làm sao đây?

Lạc Nhi nhìn về phía cửa sổ, thấy thân ảnh nhỏ nhắn của tiểu thư chăm chỉ bên khung thêu, thờ dài thật sâu.....

Quên đi, nghĩ nhiều cũng vô dụng, hiện nay quan trọng nhất chính là trước giúp tiểu thư hoàn thành tranh thêu kia trong vòng ba ngày, kia mới là việc cấp bách đi!

——^^ ta là phân cách tuyến ^^——

「Gia, Mị Vân lại kính người một ly.」

Mỹ nhân mị nhãn như tơ, tay cầm chén bạch ngọc, ngữ điệu nũng nịu ngọt ngào, cả thân hình mềm mại không xương nhào vào ngực nam nhân, vùng đầy đã nửa kín nửa hở dưới lớp tơ mỏng màu lam nhạt cọ sát vào lòng ngực trắng kiện, xuân sắc phóng tình.

Phong Dục Vũ lười nhát dựa vào nhuyển tháp, tiếp nhận chén rượu trong tay nàng, uống một hơi cạn sạch, đáng tiếc ánh mắt vẫn hồ hững lạnh lùng, dường như tâm tư của hắn vẫn còn đặt tận đâu đâu.

Lí Mị Vân tiếp nhận chén không, lại rót đầy rượu dịch, một đôi mị nhãn dầu không được tình yêu say đắm dành cho Phong Dục Vũ, khóe môi ướn ắt nhếch lên một nụ cười tà mị, cả người nhuyển ngọc ôn hương choàng lên thân người rắn chắc của hắn.

「 Gia, đêm nay không lưu lại sao? 」 tiếng nói ngọt ngào như mật, nụ cười say đắm như mẩu đơn, khiến cho nam nhân nhìn thấy khó mà cầm lòng.

Lí Mị Vân độc chiếm vị trí hoa khôi của “Vàng Ngọc lâu” đã mấy năm, trong thành Hàng Châu, không người không biết diễm danh của nàng. Nàng từng làm say đắm biết bao hào môn, hậu duệ quý tộc, nhưng chỉ có Phong Dục Vũ làm nàng quyến luyến không thôi, tâm thần ý động, sử xuất chiêu thức cả người muốn nắm giữ hắn!

Nhưng mà, đã hai năm, nàng vẫn chưa nắm được tâm của hắn. Sau khi hoan ái cùng nàng ở “Vàng Ngọc lâu”, lần nào hắn cũng lạnh lùng, không hề hiển lộ ra chút thần sắc quyến luyến. Nàng nhẫn nại lâu như vậy, kiên nhẫn dần dục, cầu mị, mà hắn vẫn là không hề tỏ chút thái độ nào.

Nhưng mà sự tình dường như bắt đầu chuyển biến tốt lên. Lí Mị Vân vì thấy hắn đã lâu không ghé Vàng Ngọc lâu, nên đã nhờ người đem thư đến nói cho hắn biết nàng nhớ hắn, thì đêm nay hắn đã tới tìm nàng.

Nghe mỹ nhân nông thanh mềm giọng, Phong Dục Vũ xoay chuyển ánh mắt, bàn tay to duỗi ra, tham nhập vạt áo trễ ngực bằng sa mỏng của Mị Vân, xoa nắn một bên nhũ hoa mềm mại.

「 Nói như vậy là muốn ta? 」 tiếng nói luôn luôn ôn hòa trầm thấp vài phần, lộ ra một cổ quý mị.

「 Đương nhiên, gia khó khăn lắm mới tới “Vàng Ngọc lâu” một chuyến, làm cho Mị Vân nhớ người muốn chết . 」 mỹ nhân thán thanh thờ gấp, ướn người cho tay hắn mặc sức nhu cộ, tay nhỏ bé cũng lớn mật, đặt lên nam tính cứng rắn của hắn.

「 Nửa tháng trước ta không phải đã đến một lần rồi sao? 」

Phong Dục Vũ đem thân mình nhuyển nộn của nàng phóng ngã xuống tháp thượng, cúi người, kéo phăng lớp sa mỏng màu lam nhạt, hai quả tuyết lê đầy đà lập tức vọt ra, đại chương cũng không lưu tình chút nào, chụp lấy đỉnh hoa, nhào nắn xoa bóp.

「 a..... Ân..... như vậy sao có thể đủ chứ? Gia..... 」 Lí Mị Vân khinh âm, thờ gấp, vắn vẹo đứng dậy, trong lúc vô ý đã tiết lộ đáy lòng tham lam muốn độc chiếm hắn của mình.

「 Không đủ? 」

Phong Dục Vũ nhường mày cười yếu ớt, đại chương lần mô xuống váy, “roẹt”, tiết khô cùng vài vóc một tiếng đã bị xé hư, trút bỏ khỏi người Lí Mị Vân. Tuấn mục cúi thị, nhìn u cốc tràn ngập mật dịch khát tình của nàng.

「 gia..... 」 nàng rên rỉ, mắt hạnh khép hờ, dật những thanh âm câu dẫn, khiêu tình.

「 Nhìn nàng ẩm ướt như vậy, ta còn chưa đựng tới nàng mà! 」 bạc thần khẽ cười, ngón tay thon dài khẽ miết lên cửa động, bất ngờ xâm nhập, ra sức truru đưa...

「 a..... Gia..... Thật thoải mái..... 」 tê dại khoái cảm làm cho nàng yêu kiều, 「 a..... Gia..... Cho ta..... 」

「 Mới như vậy đã chịu không nổi? 」 hắn cười nhạo rút ngón tay về, vén lên vạt áo phía dưới thân, cũng đem tiết khô còi bỏ, sau lại đem nam căn đã cứng rắn, ma sát ngay cửa huyết, trêu ghẹo, làm cho u cốc căng tuôn rta nhiều mật dịch ái tình...

「 gia..... Cầu người..... 」 nàng vắn vẹo thân mình, dục vọng hoàn toàn bao phủ lý trí, lúc này nàng chỉ muốn hắn nhanh chút tiến vào cơ thể “đang khát” của mình. (=.=)

Phong Dục Vũ câu môi, vừa lòng cười nhẹ, nhích thắt lưng, cự long cứng rắn to lớn dùng sức đâm vào nàng —

「 a — 」 sung sướng của khoái hoạt làm nàng hét kêu ra tiếng, cảm giác hạ thân được căng ra hết làm cho nàng thoải mái, lại sảng khoái.

Hắn đem hai chân nàng gác cao lên, làm cho cự long dễ dàng ra vào, mãnh liệt tấn công.....

「 a..... 」 biểu tình thư sướng lại khó chịu đan vào nhau đều biểu hiện trên mặt Lí Mị Vân.

「 phản ứng của nàng cũng thật kịch liệt a! 」 bàn tay to chế trụ eo nhỏ của nàng, hạ thân không ngừng ra sức tiến vào, lại chậm rãi lui ra, mỗi lần ra vào đều đâm sâu vào đáy hoa tâm, khiến cho Lí Mị Vân dâm dăng rên ngâm không ngừng.

Nàng liên tục thờ dó, nhiều lần bị nhồi vào truru đưa, huyết kinh tràn đầy chất lỏng yêu dịch, chảy tràn ra ngoài, thấm ướt cả nhuyển tháp...

Hắn đẩy nhanh tốc độ, cũng thay đổi tư thế, đem hai chân nàng đặt trên vai, hạ thân nam tính dùng lực tiến lên, mâu quang trong trêu nhưng lạnh lùng nhìn Lí Mị Vân dưới thân không ngừng rên rỉ.....

Đằm sâu thật mạnh, đột nhiên hấn đem nam tính rụt mạnh ra, phóng thích mầm móng cực nóng lên cái bụng tròn nhẵn còn đang phập phồng thở gấp của Lí Mị Vân....

Xoay người, hấn lược chỉnh quần áo, thông dong ngồi lại chỗ cũ, vẻ mặt vẫn hờ hững như bình thường, một chút cũng nhìn không ra, mới vừa rồi hấn đã hoan ái kịch liệt một trận.

Lí Mị Vân kiều mị trườn lên từ nhuễn thấp, choàng qua người hấn, một chút cũng không để lỡ thời cơ, quên đi dụng tâm của mình.

「 Gia.....」 nàng vươn tay vuốt ve quần áo chỉnh tề trước ngực Phong Dục Vũ, giọng nói lại nũng nịu như muốn khẩn cầu.

「 Hử?!.」 hấn không chút để ý, hừ nhẹ.

「 Gia, ngày mai, sau khi chúng ta thức dậy, gia có thể bồi Mị Vân đi dạo một chút được không, người ta muốn mua vài thứ.....」 giọng điệu nức nở như tình nhân từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng nói ra. Nghĩ rằng hấn cũng sẽ giống như trước kia, sẽ ở lại Vàng Ngọc lâu qua đêm, nên bắt đầu rat ay thực hiện kế hoạch.

「 Ta có nói tới nay muốn ngủ lại sao?」 hấn lãnh đạm nhìn nàng, liếc mắt một cái.

Phong Dục Vũ vừa nghe liền hiểu được trong lòng Lí Mị Vân đang tính toán cái gì. Loại kỹ xảo như thế này, hấn đã sớm lĩnh giáo qua bao nhiêu lần ở trên người những nữ nhân khác, hấn chỉ là có chút kinh ngạc, loại hành vi như thế này cũng sẽ xuất hiện ở trên người nàng, xem ra nàng cũng không “hòa phóng, rộng rãi” như vẻ biểu hiện bên ngoài.

Cũng có lẽ hấn không nên cùng nàng “trộn lẫn” lâu như vậy.....

「 Gia.....」 Lí Mị Vân khôi phục lí trí, kiềm hãm những xúc động quá lộ liễu của mình, lại trưng ra bộ dáng mềm mại, đáng yêu tươi cười, nũng nịu nói:

「 gia, đừng đùa với Mị Vân nữa.」

「 Ta không hay nói giỡn.」

Hấn thân nhiên phản bác nàng, phát khai bàn tay nhỏ bé đang cọ xát trước ngực mình, nhẹ giọng:

「 Mị Vân, nàng đại khái đã quên, ta không phải là vật sở hữu của riêng nàng, ta chỉ là khách của nàng.」 giọng nói ôn hòa nhưng lại nói ra lời nói vô tình, lạnh lẽo, đầy tính sát thương.

「 Gia..... Mị..... Mị vân không rõ.....」 Lí Mị Vân ngữ điệu lắp bắp, ánh mắt chật vật.

「 Nàng hiểu được .」 Phong Dục Vũ khoé môi nhất câu, từ nhuễn thấp đứng dậy, khinh phui quần áo hơi nhúu

「 đừng đem tâm tư của nàng đặt trên người ta, cái hậu quả này nàng nhận không nổi đâu.」 hấn đã nói rõ ràng, nếu nàng vẫn “khăng khăng một mực”, hấn cũng không bận tâm nhiều đến “công lao” hai năm qua nàng đã tận tâm hầu hạ hấn. Dù sao nữ nhân đều là như thế, hấn không muốn chấp nhất làm gì.

「 Vì sao?」 Lí Mị Vân cuối cùng cũng nhận không được hỏi ra miệng, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử bình thường, huống chi suốt hai năm qua, hấn cố định tới lui, day dưa với nữ nhân chỉ có duy nhất một mình nàng, vậy thì tại sao lại như vậy!

Phong Dục Vũ khẽ cười, ngón tay thon dài nâng cái cằm nhỏ nhắn của Mị Vân lên:

「 Vấn đề của nàng là ở chỗ đã đem thực tế cùng ảo tưởng của chính mình trộn lẫn cùng một chỗ. Ta là nam nhân, cần phát tiết, mà nàng vừa vặn thực hợp với nhu cầu của ta, chúng ta cơ bản chỉ là “thuận mua vừa bán”, vui vẻ thì tiếp tục, chắc chắn! Đáng tiếc, hiện tại tình huống đã khác.....」 hấn cúi người, nhìn vào đôi mắt của nàng, giờ đây đã ánh lên sự ghen tỵ cùng không cam tâm.

Một lát sau, hấn buông ra cằm của nàng ra, nhẹ nhàng cười, xoay người rời đi.

Đáng tiếc, nữ nhân một khi đối với một vật, sự kiện nổi lên dục vọng độc chiếm, lòng dạ liền cải biến, trở nên tuyệt không đáng yêu. (hừm, bực mình ông PDV này rồi nha >.<)

Nghe xong lời nói của hấn, nhìn thấy bóng lưng tiêu sái, lãnh đạm không cần của hấn, Lí Mị Vân bỗng dựng thanh minh... hấn thật sự chỉ xem nàng là công cụ làm ấm giường mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Liêu Nhữ Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 3

Tô Châu thành, Cừu gia trang

Trong thư phòng, Cừu Sĩ Xương ngồi ở trước bàn, trong lòng áo nã nhìn mớ sổ sách trên bàn

Hai năm gần đây, sinh ý (tiền lãi kiếm được) của Cừu gia trang ngày càng đi xuống, tuột dốc không phanh, danh tiếng cũng không được như xưa, hần không rõ, tình huống vì sao hội càng lúc càng chuyển biến xấu, nhưng mà hần tuyệt không hội thừa nhận, loại tình huống này là vì của hần kinh doanh không tốt.....

Bất quá, may mắn hần có tranh thù của đường muội, tiền bán tranh kiếm được quả thật không nhỏ.

Thông suốt, mi tâm của Cừu Sĩ Xương giãn ra, sung sướng nảy lên trong lòng, nhớ tới tình hình hơn nửa tháng trước đi Hàng Châu gặp tổng quản của Minh kí, Phong Dục Vũ.

Phong Dục Vũ không hề giống như lời phụ thân đã “cảnh báo” nha! Hần nhiều lắm là so với người bên ngoài thông minh hơn một chút, cá tính ôn hòa nho nhã, hai người lần đầu gặp mặt, Phong Dục Vũ liền chấp nhận giá cả mà hần đưa ra, chỉ muốn có được bức tranh thù của đường muội, yêu cầu duy nhất là trong ba ngày phải hoàn thành, cũng nói cho hần biết, bức tranh này hần dùng để làm lễ mừng thọ cho Vương phi ở kinh thành.

Bởi vậy hần liền biết, cho dù Phong Dục Vũ thông minh đến đâu, lợi hại chiếm được sản nghiệp của Chu Cũng Duy, hần vẫn dễ dàng bị tranh thù của đường muội thuyết phục. Phong Dục Vũ kỳ thật cùng Chu Cũng Duy cũng không khác gì nhau, thương nhân thôi! Điều muốn kiếm lợi, Phong Dục Vũ cũng có gì hay ho chứ!

Lúc này, trên cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ.

「Thiếu gia, người phân phó mang trà bánh đến, bây giờ phải đặt ở đâu?」 một giọng nữ cố ý nũng nịu vang lên.

Tâm tình chuyển biến tốt, Cừu Sĩ Xương ngẩng đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, ánh mắt lập tức bật kín một tầng dục quang, nhìn thân ảnh nhuyển miên kề bên bàn trà.

Nàng là nô tỳ trong trang, có vài phần tư sắc, hần cũng từng hưởng qua vài lần, tư vị coi như không tệ. Ân..... tên của nàng, hình như gọi là..Minh Châu! Dù sao hần chỉ cần không ý niệm nạp thiếp trong đầu, thê tử “La sát” kia cũng sẽ mất nhắm mắt mở, coi như không biết.....

「Đặt ở kia đi!」 ánh mắt thâm tà của Cừu Sĩ Xương liếc về phía nàng, gương mặt tuần tú tươi cười tà khí.

Minh châu đang cầm khay tay run lên, lập tức tiếp thu đến cừu sĩ xương kia phú ám chỉ ý tứ hàm xúc ánh mắt, vì thế nàng hai gò má ửng đỏ, hưng phấn hướng bàn học phía bên phải di động.

Thiếu gia tuổi trẻ lại phong lưu, trừ bỏ chính thê thì chưa có thiếp thất, nha hoàn trong trang ai không hy vọng có thể được thiếu gia ưu ái, có thể một bước lên mây, được nạp làm tiểu thiếp, vinh hoa phú quý hưởng cả đời không hết. Đương nhiên nàng cũng không ngoại lệ. Thiếu gia từng muốn nàng vài lần, nói vậy ấn tượng của thiếu gia đối với nàng cũng “không tầm thường”, chỉ cần nàng cố gắng thêm một chút, ai có thể nói nàng không có cơ hội “gà nhảy lên cành cây làm phượng hoàng”?

Khay vừa mới buông, Cừu Sĩ Xương cũng không chút khách khí đưa kéo Minh Châu lại, làm cho hai chân nàng dạng khai, khóa ngồi trên đùi hần, gương mặt của nàng cũng đối diện với mặt hần, bàn tay to cũng không một chút kiêng kỵ, luồn vào vạt áo của nàng, xoa bóp nơi mềm mại.

「Mấy ngày không thấy, nơi này hình như lại lớn hơn một ít!」 bàn tay to dùng sức chà xát bộ ngực của nàng, trong miệng đưa giỡn nói.

「a..... Thiếu gia.....」 nàng lập tức hét lên một tiếng, rên rỉ ra miệng.

「Xem ra nàng rất muốn thiếu gia yêu nàng như vậy nha, cho nên mới kêu nhiệt tình như vậy.....」 hần gia nhập thêm một tay kia, hai tay nhanh chóng kéo hạ y phục trước ngực nàng, dùng sức xoa bóp hai luồng nhũ thịt cao ngất, phút chốc, làn da trắng nõn đã bị hần động tác thô bạo của hần nặn ra nhiều điểm hồng ửng.

「a.....」 nàng vừa đau lại vừa thấy tê dại, ở trên đùi hần không ngừng vận vẹo ,「thiếu gia..... a...dùng sức một chút.....」

「tiểu dam phụ, nàng thật ghê gớm a! Đến, cho thiếu gia nhìn xem người có ẩm ướt không.....」dâm thanh xấu xa chòng ghẹo, một bàn tay đã trực tiếp hoạt xuống giữa hai chân, lập tức đụng đến một mảnh ẩm ướt cùng lông mao rậm rạp.....

「Tiểu tiện nhân! Thì ra nàng sớm có chuẩn bị, mới có thể ngay cả tiểu khó cũng chưa mặc, liền thượng thư phòng, bưng trà đến đây.」 hần cười dâm đãng, liên tục nói, nam tính tự tôn thật to được thỏa mãn, vì thế hần cũng không khách khí, vươn hai ngón tay, trượt tới huyệt khẩu ẩm ướt, lại dùng lực trạc nhập u huyệt của nàng—

「a..... Ân..... Thiếu gia..... Thật thoải mái nha.....」 nàng vận vẹo thân mình, chất lỏng dính dính, ẩm ướt, trào ra càng lúc càng nhiều...

Nhìn bộ dạng khát tình của nàng, Cừu Sĩ Xương rút cuộc kiềm chế không được, nhanh chóng cởi bỏ quần, lộ ra dâm căn căng tức dựng thẳng, nhắm ngay huyệt khẩu ướt đầm dùng sức đâm vào...

Nững nịu lắng ngấm lập tức tràn ngập bên trong thư phòng.

Cừu Sĩ Xương dùng sức lặc khời cái mông, phối hợp với nữ nhân ngồi phía trên, cao thấp nhấp nhô, cảm thụ cảm giác khoái lạc mất hồn. ..

Ngay tại thời điểm hai người đang “chiến đấu”, hừng hực khí thế, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa làm hai người nhất thời “cụt hứng”. (_ _!)

「 thiếu gia.」 thanh âm của tổng quản.

Cừu Sĩ Xương nhú mày, tạm thời dừng lại động tác, ánh mắt bức bối hướng về cửa lớn.

「 Chuyện gì?」

Hắn biết nếu không có việc quan trọng, tổng quản kiêm tâm phúc này của hắn là sẽ không ở thời điểm hắn đang “làm việc”, không sợ chết mà đến quấy rầy của hắn. (=.=)

「 Bẩm thiếu gia, quân sự của bố trang (tiệm vải) phái người truyền lời, nói là Phong tổng quản của “Minh kế” giờ phút này đang ở tù lâu Vạn Phúc nhận chiêu đãi của Cổ Thành Vách, nghe nói là vì muốn mua bán vải dệt, tơ lụa gì đó.」

「 Cái gì!?」 cừu sĩ xương hét lớn một tiếng, dục niệm trên gnuoi72 đều tan hết, vươn tay đẩy nữ nhân lửa thể trên người qua một bên,

「 Phong Dục Vũ đến Tô Châu là vì muốn mua tơ lụa? Cừu gia trang cũng có tơ lụa, hắn vì sao không đến tìm ta, ngược lại tìm tới đối thủ cạnh tranh số một của chúng ta!?!」 hắn oán thanh quát, hoàn toàn không để ý đến Minh Châu ai oán hô lên vì té đau.

「 Tiểu nhân không biết.」 tổng quản ở ngoài cửa đáp,

「 Nhưng mà tiểu nhân cho rằng thiếu gia cũng nên đến Vạn Phúc lâu một chuyến, có lẽ.」

「 Đúng, đúng!」 cừu sĩ xương lập tức đồng ý, 「 Đi, đi giúp ta chuẩn bị xe, ta sẽ ra ngay.」

「 Vâng, thiếu gia.」 tổng quản lập tức đi chuẩn bị.

Cừu Sĩ Xương rất nhanh chỉnh chu lại dung nhan, trong đầu âm thầm tính toán.

Dựa theo tình hình lần trước khi hắn đến Hàng Châu gặp Phong Dục Vũ, thì chuyện thuyết phục hắn hủy bỏ giao dịch cùng Cổ gia, quay sang hợp tác cùng Cừu gia phải là chuyện dễ dàng, nằm trong lòng bàn tay mới đúng. Huống chi, nếu có thể tranh thủ cùng “Minh kế” hợp tác lâu dài, kia đối với sinh ý của Cừu gia trang đang ngày càng đi xuống chính là “phép màu” a!

Cho nên vô luận như thế nào, hắn nhất định bắt lấy cơ hội “ngàn năm một thuở” này, có lẽ hắn có thể.

Cừu sĩ xương miễn cưỡng tính kế đi ra thư phòng, hoàn toàn đã quên nữ tử Minh Châu vì bị đẩy ngã mà đang ai oán nhìn hắn thống giận.

※ ※ ※

Ban đêm, cũng lại là thư phòng, Cừu Trọng Nguyên bất mãn, chất vấn con.

「 Ngươi hồ đồ rồi sao? Sao ngươi có thể đưa Phong Dục Vũ đến ở trong Cừu gia trang!? Khách điểm trong thành Tô Châu nhiều như vậy, ngươi không dẫn hắn đến đó, lại cố tình đem hắn về đây, ngươi là muốn cho hắn phát hiện, nha đầu kia mới chính là người thù những bức tranh kia sao?」

「 Cha, người khoan tức giận, bình tĩnh một chút được không!」 Cừu Sĩ Xương không kiên nhẫn nói

「 hôm nay, ở Vạn Phúc lâu, cái tên Cổ Thành Vách kia cũng muốn mời Phong Dục Vũ đến Cổ gia ở lại một thời gian, con sao có thể tranh thủ, im lặng không lên tiếng chứ! Vạn nhất Phong Dục Vũ thật sự đến ở trong Cổ gia, vậy chuyện mua bán lần này chẳng phải đều lọt vào tay tên Cổ Thành Vách kia sao? Hoàn hảo, cuối cùng Phong Dục Vũ đã theo con trở về.」 hắn giải thích tình huống khi còn ở tù lâu.

「 Chuyến hàng lần này, sinh ý thật sự lớn như vậy?」 Cừu Trọng Nguyên khó nén lo lắng hỏi.

「 Sinh ý lần này không phải đơn giản như vậy. Nghe Phong Dục Vũ nói, nguyên bản hàng năm, vào mùa xuân và mùa thu, hắn sẽ nhập một số lượng tơ lụa, tranh thêu ... từ Hàng Châu để cung ứng cho kinh thành và một vài chi nhánh của “Minh kế”. Nhưng hai năm gần đây, nhu cầu về sản lượng cung ứng của kinh thành tăng lên rất nhiều, hơn nữa, hắn lại nghe nói vải dệt của thành Tô Châu thành cũng có điểm đặc sắc khác biệt, cho nên hắn tính ở thành Tô Châu tìm một nhà xưởng hợp tác, hằng năm vào mùa xuân và mùa thu sẽ cung ứng hàng cho “Minh kế”.」

「 thì ra là thế, đây chính là đại sinh ý, “đại thụ rụng tiền” a!」 Cừu Trọng Nguyên lập tức hiểu được tầm quan trọng của việc này, trong mắt cũng nổi lên tia hưng phấn.

「 Đương nhiên là như vậy,」 Cừu Sĩ Xương gật đầu.

「 Nhưng mà.」 Cừu Trọng Nguyên nghĩ lại vẫn không cảm thấy yên tâm

「Ngươi vẫn là phải cẩn thận một chút, không thể làm cho hắn biết được tranh thêu này là do...」

「Con biết phân biệt nặng nhẹ!」 Cừ Sĩ Xương đánh gãy lời nói của cha mình

「Con sẽ dặn dò hạ nhân không hé răng nửa lời, cũng không làm lộ ra chuyện của Cừ Y Nùng. Nhưng mà, chúng ta cũng không cần quá lo lắng, hạ nhân Cừ gia trang căn bản cũng biết nặng nhẹ.」 trên mặt nổi lên một cổ thần sắc hà khắc âm hiểm

「mặt khác, Phong Dục Vũ vẫn chưa lập thê (cưới vợ), ta tính làm cho Ngọc Linh cùng hắn tiếp cận nhiều một chút. Dựa vào mỹ mạo của Ngọc Linh, sự tình tiến hành càng thuận lợi hơn, không phải sao?」

「Ngươi muốn muội muội của ngươi đi lấy lòng nhân gia, ngươi còn không rõ tính nết của Ngọc Linh sao, con bé sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?」 Cừ Trọng Nguyên lắc lắc đầu, không dám ôm hy vọng quá lớn.

「Con biết tính tình Ngọc Linh không tốt, ánh mắt quá cao, bắt quá, cha cứ yên tâm, con bé nhất định sẽ vừa lòng Phong Dục Vũ. Hắn ở Hàng Châu, danh sách “hồng nhan tri kỷ” cũng không ít hơn con đâu!」 Cừ Sĩ Xương tuyệt không lo lắng tính tình của muội muội, ngược lại lo lắng là muội muội có lọt được vào mắt người ta hay không kìa!

「Được rồi! Nếu Ngọc Linh đồng ý, vậy cứ kêu Ngọc Linh bám lấy hắn, làm cho hắn bận rộn một chút, vậy thì hắn sẽ không có cơ hội phát hiện chuyện khác.」 Cừ Trọng Nguyên tâm niệm vừa chuyển nói.

「Đúng vậy. Đây cũng là một trong những nguyên nhân con muốn Ngọc Linh tiếp cận hắn!」 chú ý của Cừ Sĩ Xương đại loại là thế này — đương nhiên, nếu Phong Dục Vũ thật có thể coi trọng Ngọc Linh, vậy càng tốt. Một khi cùng “Mình kị” có quan hệ, vậy địa vị của Cừ gia trang trên thương trường không phải càng vững chắc, không dễ lung lay sao.

※ ※ ※

Ngay tại thời điểm phụ tử Cừ Trọng Nguyên ở trong thư phòng “thảo luận”, câu chuyện cũng gần đến hồi kết thì một đạo bóng đen ẩn nấp bên cửa sổ thư phòng, không biết đã đứng đó bao lâu, vô thanh vô tức ly khai khỏi nơi ẩn náu, xoay người, dung nhập vào bóng đêm hắc ám

Bóng đen nhẹ nhàng xuyên qua vài toà sân, đi tới gian phòng chiêu đãi dành cho khách quý, trực tiếp vào sương phòng vẫn còn sáng đèn, dưới ánh nến, chiếu rọi rõ ràng là dung mạo của bóng đen – Phương Vính, thủ hạ đắc lực của Phong Dục Vũ. Mà người đang ngồi ở trong phòng, uống trà chờ đợi hắn không ai khác chính là Phong Dục Vũ cùng một thủ hạ khác của hắn, Ông Bình.

「Quan sát xong chưa?」 Phong Dục Vũ đạm thanh hỏi. Sao khi tiến vào Cừ gia trang, hắn lập tức lệnh cho Phương Vính thừa dịp đêm tối tiến hành thám thính tình hình.

「Cừ gia trang mặc dù không lớn bằng Yên Liễu trang của chúng ta, nhưng cũng thật không nhỏ. Trừ bỏ gian phòng dành cho người hầu cùng phòng bếp là thuộc hạ không xem qua, từ vị trí này, phương hướng đại khái đều đã xem qua, thuộc hạ sẽ vẽ thành đại đồ cho Gia nhìn.」 Phương Vính về mặt thoải mái mà trả lời. Trí nhớ siêu cường giúp hắn luôn luôn đảm nhiệm công tác dò đường, cho nên việc này với hắn mà nói đã là vô cùng thuần thục.

「Vất vả rồi.」 Phong Dục Vũ đem một ly trà đưa cho Phương Vính.

Phương Vính kính cẩn tiếp nhận chén trà, 「Thuộc hạ đã tra xét xong, nhưng mà, thuộc hạ muốn trước bẩm báo cho gia nghe đối thoại của phụ tử Cừ Trọng Nguyên.」

「Chắc là phụ tử bọn họ nói một ít chuyện có liên quan đến chúng ta a!」 Phong Dục Vũ đạm cười, ánh mắt lộ ra hứng thú.

「Vâng.」 Phương Vính phụ họa một tiếng, sau vội vàng thuật lại tin tức mà hắn ẩn thân ở ngoài cửa sổ thư phòng nghe được.

「Theo như lời của Cừ Sĩ Xương thì Cừ Y Nùng kia rất có khả năng chính là tác giả của những bức tranh thêu kia.」 Phong Dục Vũ nghe Phương Vính nói xong, mắt lộ suy nghĩ sâu xa. 「muội muội của Cừ Sĩ Xương dường như không gọi Y Nùng.」

「Khuê danh muội muội của Cừ Sĩ Xương gọi là Ngọc Linh, nghe nói bộ dạng thập phần diễm lệ, nhan giới cực cao, đã cự tuyệt không ít hôn sự.」 Ông Bình ở một bên mở miệng.

「Cừ Y Nùng kia.」 Phong Dục Vũ đặt tay tay vịn ghế dựa, ngón tay cái nâng cằm dưới, ngón trỏ thon dài miết miết trên bạc môi khẽ gọi. 「... chắc là chủ nhân thực sự của Cừ gia trang, đường muội của Cừ Sĩ Xương!」

Từ ngày nhận được khăn tay từ trong hộp ngọc, Phong Dục Vũ luôn giữ nó trong người, chưa từng xa cách.

Nhiều lần nhìn khăn thêu, hắn càng muốn biết rốt cuộc là người phương nào, có thể thêu bức tranh này, làm hắn luyến tiếc, mãi không nỡ buông tay. Vì thế, hắn đã phái người bí mật đến thành Tô Châu, âm thầm điều tra nhằm biết được đáp án.

Khi Cừ Sĩ Xương đến thành Hàng Châu cùng hắn gặp mặt, hắn không tiếc bỏ ra một số tiền lớn để mua tranh thêu của hắn, nhằm trấn an Cừ Sĩ Xương, làm cho hắn an tâm quay về Tô Châu thành.

Thân tín được phái đi Hàng Châu tra xét về việc làm ăn cùng mọi thứ liên quan đến Cừ Sĩ Xương cũng nhận mệnh, bỏ ra một số tiền lớn, mua về một số

tranh thêu thương裳 của Cừu gia. Hàng được gửi về, tuy kĩ thuật cùng họa tiết trên tranh vô cùng sảo diệu, đúng là cực phẩm trong cực phẩm, nhưng mà, hẳn có thể khẳng định, người làm ra những bức tranh này, cùng với người thêu từ liền trên khăn tay là người khác nhau. Hoài nghi trong lòng hẳn càng ngày càng lớn.

Nghi ngờ thúc giục hẳn thiết hạ mưu kế. Cừu Sĩ Xương dễ dàng mắc mưu, hẳn thuận nước giong thuyền, tiến vào Cừu gia trang, tính tự mình tra xét. Vì theo lời người giám thị Cừu Sĩ Xương báo cáo, Cừu Sĩ Xương trừ bỏ ngẫu nhiên gạt chính thất (vợ lớn) ra bên ngoài phong hoa tiếu nguyệt, phần lớn thời gian vẫn không đi đến nơi nào đặc biệt, giao thiệp cũng chỉ giới hạn trong phạm vi mua bán của Cừu gia mà thôi.

Tổng hợp tất cả những yếu tố đã được xác thực, này có thể đoán được, người thêu ra những tranh phẩm như thế này, cùng người thêu từ liền, chỉ có thể bị dấu ở một nơi bí mật nào đó trong Cừu gia trang, cho nên nhiều năm như vậy vẫn chưa bị phát hiện.

Để giải tỏa nghi vấn trong lòng, hẳn quyết định vào “làm khách” của Cừu Sĩ Xương, ở lại Cừu gia trang, tìm hiểu chân tướng, mà dựa theo lời nói của Phương Vĩnh mới vừa rồi, có thể khẳng định, suy đoán này của hẳn đã đi đúng hướng.

「Cừu gia ở nơi khác cũng không có thân thích, nếu Cừu Y Nùng cũng họ Cừu, thì tám chín phần chính là “chủ nhân” chân chính của Cừu gia trang.」 Ông Bình lên tiếng.

「Cứ như vậy đã, ngày mai, hai người các người nghĩ biện pháp điều tra một chút, tìm kiếm bên trong trang viện nơi ở của Cừu Y Nùng, nếu ta đoán không sai, Cừu Y Nùng chỉ ở trong phạm vi Cừu gia trang mà thôi.」 phân phó xong, Phong Dục Vũ bưng chén trà đã hơi lạnh lên, nhấp một ngụm,「về phần Cừu Sĩ Xương muốn lợi dụng muội muội của hẳn đến bám trụ ta.....」 hẳn nhếch môi, cười tà mị,「ta đương nhiên sẽ không “hảo tâm” an bài của hẳn, phụ “tắm lòng” mà hẳn dành cho ta!」

※ ※ ※

Mấy ngày sau, Phong Dục Vũ vừa mới bước ra khoảnh sân trước cửa phòng, lập tức truyền đến một tiếng gọi yêu kiều.

「Phong đại ca.」

Nở một nụ cười xinh đẹp xuất hiện trước mắt hẳn, ánh mắt vốn cao ngạo, kiêu căng, lúc này lại hóa thành nhu tình như nước, mị nhãn phiêu câu, ánh lên vẻ lãng lợ, dâm tà.

Mấy ngày trước đây, ca ca của nàng, Cừu Sĩ Xương cố ý an bài cho nàng, Cừu Ngọc Linh, gặp được Phong Dục Vũ. Nàng vừa gặp được hẳn, trong lòng đã âm thầm nhận định: chỉ có mỹ nam tử tuấn lãng, phong độ thế này mới đủ tư cách xứng đôi với mỹ mạo của nàng, mới có tư cách làm vị hôn phu của nàng. Hơn nữa, sau ca ca còn nói cho nàng biết về lai lịch cùng bối cảnh của Phong Dục Vũ, làm cho nàng lại hạ quyết tâm, nhất định phải khiến hẳn mê đắm mình, ánh mắt lúc nào cũng hướng về nàng (chà, tự tin =. =)

Ngẫm lại, chỉ cần nàng có thể làm cho Phong Dục Vũ quý dưới váy của nàng, như vậy, nàng có thể hưởng vinh hoa phú quý cả đời hưởng không hết, đến lúc đó, cũng không uổng công nàng trước đó đã từ chối rất nhiều cuộc hôn nhân.

「Ngọc Linh tiểu thư.」 Phong Dục Vũ đậm cười, nhìn thân ảnh đang tiến vào.

「Ai nha, Phong đại ca!」 Cừu Ngọc Linh ra vẻ “giận dỗi”, chà chà chân,「Đã nói huynh cứ trực tiếp gọi tên của người ta là được rồi, huynh còn thêm hai chữ “tiểu thư” vào làm chi nha!」

「bởi vì chúng ta còn chưa thân a!」 Phong Dục Vũ đậm cười trả lời, ánh mắt có một chút ngả ngớn.

「Chúng ta mỗi ngày đều gặp mặt, huynh còn nói chúng ta chưa thân sao?」 Cừu Ngọc Linh lớn mật, đưa cánh tay ôm lấy phong dục vũ, mị nhãn tà phiêu, ám chi.

Phong Dục Vũ rũ mắt, liếc hạ mười ngón tay ôm chặt cánh tay mình, ánh mắt lại quay lại nàng, quả thật mấy ngày nay, nàng “ám chỉ”, hành vi thân mật với hẳn cũng không ít, cũng chỉ kém không chủ động lên giường của hẳn nữa mà thôi, cho nên hai người xác thực không thể nói không “thân” được.

「Đúng là không thể.」 hẳn thần thanh nói,「nhưng mà, ta là khách của ca ca nàng, mà nàng lại là khuê nữ chưa lấy chồng, chỉ sợ ca ca nàng đối với chuyện này sẽ không hài lòng.」 hẳn “lấy lùi làm tiền” nói.

Cừu Ngọc Linh nghe vậy thì khóe miệng cong lên, đáy mắt nổi lên vẻ kiêu căng ngạo mạn

「Chuyện của muội với huynh là chuyện cá nhân, chỉ cần chúng ta hai bên tình nguyện, cho dù là ca ca cũng không thể quản ta.」

Nàng xoay đầu, hét to ra lệnh cho nha hoàn đang theo hầu không được tiếp tục theo sau, cánh tay vẫn ôm choàng cánh tay Phong Dục Vũ, lôi kéo hẳn vào phòng.

Nàng kéo ngồi xuống ghế dài trong đại sảnh, như muốn chứng minh lời nàng vừa nói hoàn toàn là sự thật.

Phong dục vũ đậm cười, nâng cằm của nàng lên, đôi mắt lãnh đạm như băng xem xét nàng

「Như thế nào, liền như vậy đã kéo ta vào phòng, có phải là có bí mật gì muốn nói cho biết hay không?」 tiếng nói trầm thấp nhu hòa cộng thêm một chút ái muội hứng thú.

「 Phong đại ca.....」 nhìn hấn đột nhiên xuất hiện ánh mắt tà vọng, làm lòng nàng dâng lên một cỗ lạo nhạo, vừa thẹn vừa mừng, đỏ mặt, hai mắt phóng tình, mê luyến nhìn hấn

「 Không nói?」 Phong Dục Vũ nhủ mảy,「 Không quan hệ, vậy ta bắt đầu đoán đi!」 hấn cúi đầu, kề bên tai nàng nói nhỏ, dứt lời, liền cắn nhẹ vào vành tai nàng.

「 a.....」 Cừu Ngọc Linh toàn thân run lên, yêu kiều ra tiếng. Hấn chỉ cần làm một động tác nhỏ như vậy đã làm dấy lên dục hỏa toàn thân nàng.

Từ khi nàng 14 tuổi, đã cùng tổng quản Cừu gia trang gian dâm, nay nàng đối với chuyện nam nữ dĩ nhiên không xa lạ, nhưng mà, nàng chưa từng hưởng thụ cảm giác thân tiên khoái hoạt này với một người “lão luyện” như hấn, chỉ bấy nhiêu đã muốn làm nàng đạt được cao trào.

「 nàng muốn ta biết bí mật ở nơi này sao.....」 bạc môi hoạt hạ, trượt trên cái cổ thanh mảnh của nàng, nhỏ giọng hỏi.

A! Thì ra mỹ nhân Tô Châu, Cừu Ngọc Linh sớm là “kinh nghiệm phong phú” chứ chẳng phải khuê môn tú nữ gì!

Một khi đã như vậy, hấn cũng không cần khách khí, mỹ thực dâng tận răng, không ăn thì đúng là lãng phí! (__!)

「 Là..... Không phải...」 Cừu Ngọc Linh run rẩy, trên cổ truyền đến ma ngứa làm cho tim nàng đập nhanh, trong miệng phát ra âm chỉ khiêu khích.

「 Không phải?」 hấn từ cổ nàng ngẩng đầu, khẽ nhủ mảy, sau đó bàn tay nhanh trượt tới eo nhỏ, nhẹ nhàng cời bỏ đai lưng, y phục trên người nàng lập tức rộng mở, cái yếm đỏ tươi che không hết vùng đầy đặn cao ngất làm người ta rợn rạo.

「 Như vậy.....」 hấn vươn ngón tay thon dài, chỉ dọc theo cái yếm, là lướt tà từ trượt xuống「 là bí mật của nơi này a.....」 ngón tay khẽ miết qua đỉnh hoa, lời nói đầy ái muội.

「 Ân.....」 nàng chịu đựng không được vận vẹo toàn thân,「 Phong.....」 tiếng kêu hàm chứa nồng đậm khẩn cầu, ý tứ hàm xúc.

「 Là nơi này sao?」

Bàn tay chụp phủ vùng mềm mại, ngón tay kẹp lấy đỉnh hoa se sát, lực đạo vừa đúng, cách một lớp áo vẫn làm cho Cừu Ngọc Linh tê thanh thổ gấp ,「 Nàng không nói rõ, làm sao ta biết đây?」 .

「 Ân..... Đúng vậy..... A.....」 đầu ngực bị kéo, vận vẹo vừa đau lại vừa vui sướng làm cho nàng kim nén nổi, bật kêu thô tục, yêu cầu hấn,「 dùng..... Dùng sức! Ta còn muốn..... A.... Mạnh chút.....A..」

Phong Dục Vũ thấp giọng cười nhạo, đẩy mắt xẹt qua một chút hèn mọn, “chờ không kịp rồi sao?” , bàn tay kéo phăng dây quàng yếm trên cổ, lược hạ toàn bộ y phục nửa người trên, cúi đầu, cắn mút đỉnh hoa đỏ sẫm dựng thẳng....

Một bàn tay chế trụ eo nàng, bàn tay còn lại đã thoan thoát giựt phăng phần y phục còn lại, tiết khổ cũng không còn.

Giây lát, khi cả người Phong Dục Vũ một sợi tóc cũng chưa loạn, thì Cừu Ngọc Linh đã lỏa thể nằm trên ghế dài mặc hấn chơi đùa.

Hấn nhìn nàng bị tình dục che kín khuôn mặt lẳng lơ, thân thể nhuئن miên vô lực nằm dài trên ghế, da thịt tuyết trắng vì khát tình mà đỏ ửng.

「 a..... Cầu..... Cầu người.....」 nhu cầu của cơ thể hoàn toàn lấn át, che phủ toàn bộ lý trí, nàng toàn thân phát run, khẩn cầu hấn mau chút giúp nàng thỏa mãn.

「 Muốn ta sao?」 hấn ôn hòa thấp hỏi, thương thức thần sắc dâm tục, cầu tình của nàng.

「 Mau..... Cho ta.....」 nàng uốn hạ thân, dâm tục chủ động nắm lấy bàn tay hấn xoa xoa huyết khẩu đang khát cầu muốn được thỏa mãn.

「 Hảo..」

Hấn cời bỏ dây lưng, khom lưng, đem nam tính thô dài trạc đâm vào huyết động ẩm ướt của nàng, động tác mạnh mẽ, không chút lưu tình...

Trong sương phòng truyền ra tiếng rên ngâm không dứt của nữ tử...không khí ái muội, làm cho người khác chỉ cần nghe thấy là mặt đỏ tím đập...

Mãi chìm đắm trong lạc thú thể xác, Cừu Ngọc Linh vẫn không hề phát giác, tuy động tác của hấn cường hấn nhiệt tình, nhưng đôi mắt kia vẫn lạnh lùng vô cảm, một chút rung động cũng không có. Hấn, đơn giản chỉ là phát tiết, là thỏa mãn sinh lý của nàng, vui vẻ mà thôi...

Để lại một mình Cừu Ngọc Linh mê mết trong sương phòng, Phong Dục Vũ nhẹ nhàng khoan thai bước ra khỏi cửa. Y phục chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng, vẻ mặt bình thản không hề suy suyển làm cho người khác nhìn vào không ai hay biết hấn vừa trải qua một hồi “kịch liệt”.

Hấn xuyên qua hoa viên, theo đường nhỏ trong sân dò bước, thông dong hít thở không khí mát mẻ, tâm tình thanh thoi còn ngắm nhìn những đóa hoa tươi ven hai bên lối nhỏ.

Mấy ngày nay, thù hạp của hắn, Phương Vịnh đã thăm dò, tra xét tất cả phòng ốc trong Cừu gia trang, phát hiện không hề thấy nàng ta, điều này cũng thật kỳ quái. Đến nay bọn họ vẫn chưa tìm được nơi cư ngụ của Cừu Y Nùng.

Chẳng lẽ Cừu Sĩ Xương thật sự tàn nhẫn khắt khe, ép buộc đường muội của mình vào một nơi hẻo lánh nào sao?

Sải bước, Phong Dục Vũ tình cờ đi đến một khu ẩm thấp, cây cối khá rậm rạp, che kín cả lối đi, trong mắt nổi lên nghi vấn.

Hắn biết phía Tây Bắc của Cừu gia trang, sau dãy hậu viện là một vách núi, nhưng tựa hồ chưa từng nghe nói trong Cừu gia trang có cái địa phương tựa như rừng rậm này nha! Chẳng lẽ cái này là do có người cố ý làm ra.....

Đột nhiên, Phong Dục Vũ nghe được xa xa phía sau truyền đến tiếng bước chân nhè nhẹ, theo phản xạ, lập tức lách mình ẩn vào bụi cây rậm rạp, đôi mắt lợi hại, sắc sảo như chim ưng lóe sáng, chăm chú nhìn về phía trước, nơi phát ra tiếng động.

Chỉ chốc lát sau, một thân ảnh màu tím nhỏ xinh bước nhanh đến, khéo léo xẹt qua bụi cây rậm rạp, chui vào, chỉ một thoáng đã không thấy bóng dáng.

Tầm nhìn bị che khuất một ít, cộng thêm thân ảnh bé nhỏ như thỏ con lúi vào hang cũng thật nhanh làm Phong Dục Vũ chưa kịp nhìn rõ khuôn mặt của nàng, nhưng bị động tác “bí ẩn” của nàng khiến lòng hiếu kỳ.

Sau vách núi, là nơi của hạ nhân trong trang làm việc, đây là tin tức mà Phương Vịnh thu thập được, còn sau cánh rừng này thì sao? Như vậy nàng.....

Suy nghĩ vẫn vơ, chớp mắt một cái, Phong Dục Vũ trở lại đáng vẻ đậm mực lạnh lùng, nhanh chóng đi theo thân ảnh màu tím đã hơi khuất xa.

Không ngờ, vừa thoát khỏi sự ẩm thấp chật chội của mớ dây leo, bên trong tuy có sơ sài củ nát nhưng lại thoáng đãng, sạch sẽ, ngập đầy ánh nắng. Trước mặt là một tiểu viện nhỏ, củ nát, thân ảnh màu tím thoát một cái cũng theo vào phòng trong.

※ ※ ※

「Tiểu thư, người đi đây xem, xem ta mang về cái gì cho người nè!」 tiếng nói thanh thúy trong sáng hướng tới phòng trong gọi to.

Nam Lạc Nhi đem một vài bao nhỏ đặt lên bàn, mở gói giấy, làm cho hương thơm ngọt ngào của điểm tâm nhất thời tràn ra không gian, cũng hấp dẫn luôn người đang bận rộn ở bên trong.

Chỉ thấy tám mảnh bằng gỗ thô lay động, khuôn mặt nhỏ nhắn của cừu Y Nùng lập tức xuất hiện.

「Oa, thơm quá nha! Tiểu Nhi, người không phải thừa dịp mọi người bận rộn muốn “chuồn êm” ra khỏi trang sao?」 Cừu Y Nùng miệng lẩm bẩm, nhưng đôi mắt to tròn đã dán chặt trên túi giấy trên bàn, nước dãi cơ hồ muốn chảy ra.

「Bây giờ đã là giữa trưa, tiểu thư đã quên ta nói gì trong lúc mang điểm tâm cho người rồi sao?」 Lạc Nhi nhìn khuôn mặt ngây ngốc, “mê muội” nhìn thức ăn trên bàn của Nùng Nhi thì mỉm cười, đưa tay lấy một khối điểm tâm, cung chiêu mà đút cho nàng.

「Nhớ rõ nha!」 Y Nùng vui vẻ tiếp nhận, lập tức mở miệng thật to, cho cả khối điểm tâm vào miệng, thức ăn lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn, làm nàng nói có chút đứt quãng:

“Người nói người muốn thừa dịp mọi người vội vàng chuẩn bị điểm tâm, không ai chú ý đến chúng ta, người sẽ lên ra ngoài, đi.....」 nàng nhai nhai điểm tâm, do dự một chút,「đúng rồi, đi bán khăn tay mà người thuê để kiếm tiền.」

「Ta còn nghĩ là tiểu thư mãi lo ăn, không nghe ta nói cái gì rồi chứ!」 Lạc Nhi thú vị nhìn Y Nùng liếc mắt một cái. Phần lớn thời gian ở bên cạnh tiểu thư, tiểu thư đều ngày thơ đơn thuần, cái gì cũng ít khi để tâm, nhưng mà, nếu thực sự có dận dò, tiểu thư sẽ nhớ rất giỏi nha!

Nàng ở một bên ngồi xuống, dùng tay chống má nhìn tiểu thư nhắm nháp điểm tâm trên bàn. Kỳ thật, nàng cũng yêu thích những loại điểm tâm ngọt này, chẳng qua nàng cũng không giống như tiểu thư, yêu thích gần như cuồng nhiệt.

「Tiểu thư, người biết không? Hôm nay khi ta đến chỗ của Ngô lão bản, ông ấy đã đề nghị, bảo ta đừng thuê khăn tay, mà hãy làm bao gối, với tài nghệ của ta, có thể bán được giá tốt.」 Lạc Nhi nhớ lại vẻ mặt thành tâm đề nghị của lão Ngô, nhin không được cúi mi,「này không cần ông ấy nói, ta đâu phải đứa ngốc, đến ngay cả việc này cũng không biết.」 nàng than thở.

「Tiểu Nhi.....」 Y Nùng nuốt xuống điểm tâm trong miệng, chớp mắt, muốn nói lại thôi, không biết nên biểu đạt hư thế nào ý tứ của mình.

「Ta biết, tiểu thư, người đừng lo lắng, ta sẽ thật cẩn thận.」

Từ lúc tiểu thư bị Sĩ Xương thiếu gia bức bách, đúng hạn phải giao ra tranh thuê, thậm chí còn mất hết nhân tính, ra tay tàn độc, hạ độc dược mất tính trên người tiểu thư, chủ tớ hai người các nàng đã “phi thường” xác định tranh thuê đối cừu sĩ xương vô cùng quan trọng — nguyên nhân không cần phải bàn, tất nhiên là vì ngân lượng rồi.

Đạo gần đây, Lạc Nhi âm thầm thuê chút khăn tay, sau đó lợi dụng cơ hội, ngẫu nhiên chuồn khỏi Cừu gia trang, đưa khăn tay cho một hàng nhỏ ở đầu đường, nhờ người ta bán dùm. Nhưng mà, nàng chưa bao giờ dám thuê những bức tranh thật lớn, thật sắc xảo để mang ra ngoài bán, dù biết như vậy sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng đồng thời sẽ làm kinh động đến Cừu Sĩ Xương.

Dù sao chỉ là mấy đóa hoa, vài con bướm nhỏ nhỏ, thì sẽ không có ai nhận ra đó cũng là người thêu ra “Uyên ương hí thủy”, “long phượng trình tường”, v.v... những bức tranh mà Cừu Sĩ Xương bán với giá trên trời kia.

Hai năm trở lại đây, bởi vì nàng thường lên ra ngoài, nên nàng cũng biết được, những bức tranh mà tiểu thư đã thêu nổi tiếng như thế nào, đáng giá ra sao. Điều này cũng làm cho nàng hiểu được, Cừu Sĩ Xương vì sao lại hạ độc trên người tiểu thư, hẳn sẽ mãi mãi không bao giờ buông tha cho tiểu thư, vì tiểu thư đã trở thành cây rặng tiền của hắn. Khó trách, hắn có ý đồ muốn nạp tiểu thư làm thiếp. Hẳn trừ bỏ háo sắc, mê luyện mỵ mạo của tiểu thư, nguyên nhân chủ yếu chắc cũng là sợ sau khi tiểu thư lập gia đình, rời khỏi Cừu gia trang, thì đường tài lộ của hắn cũng coi như đứt đoạn.

May mà Cừu Sĩ Xương chưa phát hiện nàng, một nha hoàn, cũng có tài họa cùng thêu thùa y như tiểu thư, nên nàng mới có thể san sẻ một ít gánh nặng cho tiểu thư, phụ giúp tiểu thư hoàn thành tranh thêu, đồng thời cũng nghĩ ra kế sách giúp hai nàng thoát ly khỏi bàn tay ma quỷ của hắn.

Nàng cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp. Nàng bắt đầu đem một ít khăn tay do chính mình thêu mang ra ngoài bán, chuẩn bị một ít ngân lượng để hai nàng có thể sinh nhai sau khi rời khỏi Cừu gia. Mặt khác lại hỏi thăm những đại phu cao minh trong thành, đợi đến khi chuẩn bị đủ ngân lượng có thể mời đại phu, loại bỏ độc tính trong người tiểu thư, đến lúc đó, các nàng sẽ không bị quản chế bởi tên ti tiện Cừu Sĩ Xương, có thể rời khỏi Cừu gia, rời khỏi thành Tô Châu.

Sau đó, nàng sẽ thay tiểu thư tìm một người yêu thương tiểu thư thật lòng, để tiểu thư gửi gắm, nương tựa cả đời, làm được như vậy, nàng mới không phụ tấm lòng của lão gia và phu nhân đã yêu thương nàng, mới.....

「Tiểu Nhi.....」Y Nùng đang ăn, lại phát hiện Lạc Nhi không biết suy nghĩ cái gì mà trầm ngâm không nói, vội hỏi:

「Làm sao vậy? Sao người lại không ăn?」

「Tiểu thư, người cứ ăn đi, lúc này ta đã ăn trước một ít rồi.」Lạc Nhi hoàn hồn, trấn an nói. Thấy Y Nùng đã an tâm, mới tiếp tục lại nói:

「Tiểu thư, ta nghe nói, đại phu nổi tiếng nhất ở thành Tô Châu chính là đại phu họ Vương ở Đông môn thành tây. Nhưng mà, nghe nói phí chẩn trị của hắn cực kì đắt, một lần ra ngoài ít nhất cũng phải năm mươi hai lượng.....」

「Năm mươi hai!」Y Nùng kêu lên sợ hãi, hai mắt trừng to,「Ân..... Nhưng mà, lần trước không phải nói.....」

「Đúng rồi.」Lạc Nhi tiếp lời,「Hai năm nay, chúng ta dành dụm được tổng cộng là bảy mươi hai lượng, nhưng mà, chút tiền ấy chỉ sợ còn chưa đủ.....」chưa đủ để thỉnh vị kia đại phu kia cùng nàng lên lút vào Cừu gia trang, chẩn trị cho tiểu thư.

Hốc mắt Y Nùng đỏ lên, nước nớc:

「Kia..... Vậy chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ? Vạn nhất đường ca... hẳn lại.....」nước mắt lăn chã tuôn rơi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vì nhớ lại hành vi mấy năm trước của Cừu Sĩ Xương mà nhăn lại.

「Ài!」Nam Lạc Nhi ai thán một tiếng, từ trong lòng lấy ra khăn tay,「tiểu thư, người đừng khóc nữa!」nàng nhẹ nhàng chà lau khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Y Nùng,「chúng ta không phải đã sớm cùng Sĩ Xương thiếu gia bàn xong điều kiện rồi sao? Hẳn nếu muốn có tranh thêu, thì tuyệt đối không được chạm đến hai chúng ta dù chỉ là một cọng lông tơ, cũng không được nạp tiểu thư làm thiếp, nếu không chúng ta thà chết cũng không động vào kim thêu!」

「Cái này ta biết nha!」Cừu Y Nùng nghẹn ngào, hấp hấp cái mũi,「Ân..... Nhưng mà người không biết, ánh mắt của đường ca gần đây khi nhìn ta rất kì quái nha! Không biết vì sao, mỗi lần hắn nhìn ta liếc mắt một cái, ta liền cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng lên, trong lòng cũng sợ hãi, tìm cứ đập thỉnh thỉnh thỉnh.....」

「Sĩ Xương thiếu gia không phải một tháng mới đến nơi này một lần sao?」Lạc Nhi khó hiểu nói thầm

「Tháng trước hắn đến đây hai lần, vừa vặn người cũng không ở đây, khi đó ta thật sự rất sợ hãi, may là hắn chỉ tới nhắc nhở ta đẩy nhanh tiến độ, mau chóng hoàn thành tranh thêu mà thôi. Sau đường tẩu cũng tới một lần, còn cảnh cáo ta không được câu dẫn đường ca..... Tiểu Nhi, cái gì gọi là “câu dẫn” a?」

Ban đầu Y Nùng vì không muốn Lạc Nhi lo lắng mà muốn dấu diếm chuyện này, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm của nàng thì không tự chủ nói ra hết mọi chuyện, cũng đem nghi vấn trong lòng hỏi ra.

「Câu dẫn!?」mắt Nam Lạc Nhi tròn to như hai cái trứng gà. (@.@)

Thường lui tới phòng bếp hỗ trợ, nàng có từng nghe mấy đại thẩm nhắc đến từ này mấy lần, nhưng mà nàng cũng không hiểu lắm ý nghĩa của từ này. Chỉ biết là, mỗi khi mấy đại thẩm nhắc đến mấy nha hoàn đang “câu dẫn” Sĩ Xương thiếu gia, trên mặt sở sẽ hiện lên biểu tình rất ái muội, còn nói những từ rất thô tục, làm cho nàng cảm thấy thực chói mắt, trong lòng cũng thực không được tự nhiên.

Bất quá, hiện tại nàng cũng không có tâm tình nghĩ đến việc đi nghiên cứu hai chữ này có ý nghĩa gì, nàng còn bận tâm chuyện khác quan trọng hơn.

「Tiểu thư, chuyện nghiêm trọng như vậy, tại sao người không sớm nói cho ta biết!」Nam Lạc Nhi tròn to thủy mâu, chất vấn nói.

「Ách...」Cừu Y Nùng cứng lại,「tiểu Nhi, mấy ngày nay người đều phải rất vất vả, ban ngày đến phòng bếp phụ việc, chuyện này ta đã không thể giúp

ngươi, tôi về còn phụ ta hoàn thành tranh thù, cho nên ta.....」 nàng ngập ngừng giải thích .

「 Tiểu thư, ta là nha hoàn của ngươi, về tình hay lý đều nên vì ngươi phân ưu, huống chi, nếu lúc trước không phải lão gia phu nhân thu lưu (thu nhận, nuôi dưỡng) ta, ta hiện tại chỉ sợ đã là đũa sắt cái đầu đường xó chợ, sao có thể theo tiểu thư được ăn, được mặc, còn được theo tiểu thư đọc sách viết chữ? Chỉ tiếc.....」 nàng hơi nghẹn lại...

「 Tiểu Nhi thực xin lỗi lão gia phu nhân trên trời có linh thiêng, không thể bảo hộ tiểu thư chu toàn, mới có thể làm cho tiểu thư bị Sĩ Xương thiếu gia khống chế.」

Lệ nóng chỉ doanh quanh hốc mắt phỉm hồng, cuối cùng bị ý chí kiên cường lau đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Nhi thượng hiện lên sự kiên quyết

「 Tiểu thư, đừng lo lắng, có chuyện gì người nhất định phải nói cho ta biết. Mặc kệ như thế nào, cũng không cần biết dùng phương pháp, gì ta nhất định sẽ làm cho tiểu thư rời khỏi Cừu gia trang, không để cho tiểu thư phải vì Sĩ Xương thiếu gia mà lo lắng hải hùng nữa.」

「 Hào, hào, tiểu Nhi, ta tin tưởng ngươi. Ngươi đừng lo lắng cho ta nữa, ăn chút điểm tâm đi!」 Y Nùng cố gắng nhịn xuống nước mắt muốn chảy ra.「 Còn có, ngươi cùng ta tựa như tỷ muội ruột thịt, đừng phân cái gì tiểu thư, nha hoàn trong lời nói nữa, được không?」

Ngẫm lại, tiểu Nhi còn lớn hơn nàng một tuổi nha! Tiểu Nhi làm chuyện gì đều nghĩ đến nàng trước tiên, cho tới bây giờ cũng chưa từng lo lắng cho chính mình, nhất là khi song thân nàng đột ngột qua đời, tiểu Nhi lại tự gánh lấy trách nhiệm, một mực muốn bảo hộ nàng, lo lắng cho nàng. Tiểu Nhi chỉ nói, vì nàng quá khờ, quá ngốc, cần nàng ấy bảo vệ.....

「 tiểu thư, đừng suy nghĩ miên man nữa. Ngươi xem, ta mua “thủy tinh hạt sen cao ” này, người còn chưa thử miếng nào!」 Lạc Nhi liếc mắt một cái liền thấy gương mặt tự trách của Y Nùng, lập tức lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của nàng, đồng thời cầm lấy một khối điểm tâm đưa tới bên miệng của nàng, dẫn dắt lực chú ý của Y Nùng.

「 Di? Thật vậy chăng?」 Y Nùng quả nhiên bị dẫn dắt, lập tức há miệng cắn một ngụm,「 ta không phải mỗi một loại đều thử qua rồi sao?」 nàng mơ hồ nói.

「 Thế nào? Rất thơm ngọt có phải không? Người bán hàng còn nói cho ta biết, muốn làm được điểm tâm này trước tiên phải chọn loại hạt sen thật ngon, tươi mới. Sau đó chà sơ hạt sen」 Lạc Nhi cẩn thận thuật lại lời nói của người bán điểm tâm, một bên cùng Y Nùng chia xẻ hương vị ngọt ngào điểm tâm. Mà Y Nùng cứ như hồ đồ, đem điểm tâm nhét vào miệng, làm hai má phồng lên phồng phính, ánh mắt hưng phấn nhìn Lạc Nhi chăm chú kể chuyện.....

Mà một này hoàn toàn lọt vào mắt người này giờ đã đứng bên ngoài cửa sổ từ rất lâu rồi, Phong Dục Vũ. Từ cuộc nói chuyện giữa hai người, đã giúp hắn hiểu thêm không ít chuyện tình

Thì ra..... Khóe môi Phong Dục Vũ khẽ nhếch, mâu quang chớp động.

※ ※ ※

Mây xanh trời trong, gió mát nhẹ lay, đúng là một ngày thật đẹp, thật thích hợp để đi du ngoạn.

Trên Thái Hồ, khắp nơi có thể thấy được rất nhiều thuyền lớn nhỏ khác nhau, treo đèn kết hoa, rực rỡ phong phú. Trên thuyền, nơi nơi đều có người cười nói rôm rả, chề chén no say, mỹ nhân rượu ngon, càng làm cho Thái hồ vốn náo nhiệt càng thêm rộn rã.

Phong Dục Vũ ngồi ở đầu thuyền, nhàn nhã dựa vào thân thuyền, nâng chén rượu, tuần mục mâu quang trông về phía xa, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt si mê của người “kiên trì một mực” muốn theo hắn đến nơi này, Cừu Ngọc Linh. Về phần thủ hạ của hắn, Phương Vịnh cùng Ông Bình cũng đang nhàn nhã uống rượu ở đuôi thuyền phía sau.

「 Dục Vũ, huynh rốt cuộc là đang nhìn cái gì? Còn nhìn đến nhập thần như vậy, ngay cả người ta huynh cũng không để ý.」 hờn dỗi kháng nghị, đánh vỡ trầm mặc, Cừu Ngọc Linh cuối cùng không thể chịu đựng được sự thờ ơ của hắn mà mở miệng, trong giọng nói hờn giận còn ỏ ý nũng nịu, mong kéo về ánh mắt của Phong Dục Vũ.

「 Nếu không để ý tới nàng, đã sớm cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, không cho nàng đồng hành .」 hắn tựa tiểu phi tiểu, mâu quang tà nghệ nhìn nàng, ngữ khí lạnh nhạt vô vị.

Cừu Ngọc Linh vừa nghe, liền nhớ tới việc chính mình khi nghe trộm được hôm nay hắn có ý định du hồ, thì “khóc lóc om sòm”, thái độ cương quyết, một hai đòi theo; sắc mặt không khỏi ửng hồng. Bất quá, nghĩ lại một chút, quan hệ hiện nay của hai người bọn họ cũng đâu còn “tâm thuong”, địa vị của nàng ở trong lòng hắn cũng phải “đặc biệt”, không giống như người khác, cho nên hắn “đương nhiên” sẽ không cự tuyệt ý nguyện của nàng . \ (=.=) /

Âm thầm suy nghĩ, tâm tình của Cừu Ngọc Linh lại “tự tin” hẳn lên. Nàng dùng ánh mắt làoi nhìn chằm chằm Phong Dục Vũ giống như muốn “ăn tươi nuốt sống” hắn vậy. Nàng chỉ hận hiện thời hai người đang ở chỗ đông người, nàng ” trên danh nghĩa” lại là một nữ tử khuê môn, chưa xuất giá, nếu không, nàng đã sớm không để ý mặt mũi, nhào vào lòng hắn rồi. Từ dạo hai người triền miên ngày ấy, đã hai ngày nàng chưa nhìn thấy hắn, nên lần này mới kiên quyết đòi theo; ai ngờ, hắn nhìn nàng cứ lạnh như một khối băng, cái gì cũng không nói...

「 Dục Vũ, mấy ngày nay, ta tìm khắp nơi đều không nhìn thấy huynh.」 Cừu Ngọc Linh dùng ánh mắt mỉa mai, tà tứ phiêu tình nhìn hắn, ra vẻ rất ủy khuất, nhưng đáp lại nàng chỉ là ánh mắt thờ ơ, một tia cảm xúc cũng không có của hắn.

「Ta đến Tô Châu thành, chính yếu là tới đàm chuyện buôn bán sinh ý, không phải là tới du ngoạn .」 Phong Dục Vũ cố gắng kềm nén cảm giác bức bối trong lòng. Lại là một nữ nhân vừa mới có quan hệ thân mật với hắn đã muốn coi hắn là vật sở hữu của riêng nàng, thật nhàm chán.

Mấy ngày nay, hắn trừ bỏ xử lý một ít công sự ở bên ngoài, đại bộ phận thời gian đều dùng để nhìn trộm chủ tớ Cừu Y Nùng ở cánh rừng phía sau cừu gia trang.

Từ khi nghe lén cuộc đối thoại giữa hai nàng, hắn giải được rất nhiều bí ẩn trong lòng, bất quá trước mắt vẫn còn vài điểm còn chưa được sáng tỏ, mà đây cũng chính là nguyên nhân hắn còn nhẫn nại với Cừu Ngọc Linh, cho nàng day dưa cùng hắn đến hôm nay. Hắn cần Cừu Ngọc Linh giải đáp một ít nghi vấn còn lại của hắn, nên hắn không muốn “đả thảo kinh xà”, khiêu khích bệnh đa nghi của nàng.

「Dục Vũ, ta biết huynh bề bộn nhiều việc! Ta không có ý trách huynh mà.」 Cừu Ngọc Linh mị nhãn tà phiêu, ngữ khí ngọt ngào,「chính là.....」nàng cố ý kéo dài giọng nói.

「Chỉ là cái gì?」 sớm nhìn thấu nàng sẽ cố nũng nịu làm trò, ngón tay thon dài tà mị nâng cái cằm của nàng lên, hỏi.

Tiếp xúc với ánh mắt tà mị của hắn, Cừu Ngọc Linh đột nhiên mất đi dũng khí. Mặc dù ngữ khí của hắn ôn hòa, nhưng trong lòng nàng lại thấy run lên, vì thế nàng tâm thần vừa chuyển, cần thận hỏi:

「Dục Vũ, ta có thể hỏi huynh một chuyện không?」

「Hỏi đi.」 Phong Dục Vũ buông tay ra, lại nâng chén rượu, nhân nhả hương thụ quỳnh tương ngọc dịch, nhấp một ngụm.

「Dục Vũ, huynh ở thành Hàng Châu đã có thể thiếp chưa?」 nàng muốn viện cớ, đưa đường dẫn lối rồi mới nói ra mục đích của chính mình, cho nên biết rõ còn có hỏi.

「Nàng rõ ràng biết là ta chưa hề có thể thiếp.」 hắn lãnh đạm nhìn nàng, liếc mắt một cái, đáy mắt thoáng qua một tia trào phúng, đáng tiếc, Cừu Ngọc Linh vẫn không thấy.

「Chưa có thiếp thật? Nghe đại ca nói, huynh ở thành Hàng Châu có một tòa trang viện, vừa to lớn hoành tráng, lại lộng lẫy mỹ lệ, còn đẹp hơn cả biệt viện của tri phủ Hàng Châu, bên trong nên cũng ở vài tiểu thiếp mới đúng!」 chưa dẫn vào chủ đề chính, Cừu Ngọc Linh dĩ nhiên không thể để lộ ghen tỵ cùng ham muốn chiếm đoạt của mình ra ngoài.

「Nga? Đại ca nàng nói?」 Phong Dục Vũ dương cao đuôi lông mày, không trả lời cũng không phủ quyết.

「Nam nhân tam thê tứ thiếp cũng không phải cái gì ghê gớm, giống như đại ca nàng, ở Cừu gia trang cũng không có vài tiểu thiếp?」

Cừu ngọc linh sùng sốt, bỗng dung thốt ra,「Ai nói đại ca có thiếp thật!」 nàng mất lộ hoài nghi.

「Đại ca nàng, Cừu Sĩ Xương chính miệng nói với ta . Hơn nữa, nghe nói tiểu thiếp của hắn không chỉ có bộ dạng quốc sắc thiên hương, mà copn là đường mũi của hắn nữa!」 ngữ khí của Phong dục Vũ tùy thích, khoénh nhanh không chậm, kì thực đáy mắt tinh quang chớp động, quan sát chas85t chế từng phản ứng của Cừu Ngọc Linh.

「Đường mũi! Người là nói Cừu Y Nùng?」 nếu nàng nhớ không lầm, Cừu Y Nùng lớn hơn nàng hai tháng tuổi, xem như đường tỉ của nàng đi.

「Nàng tên gọi là gì ta cũng không rõ, chỉ là nghe nói đại ca của nàng rất “sùng” nàng ấy nha!”

「Sùng?」 Cừu Ngọc Linh nhin không được xuy một tiếng.

「Chuyện hoang đường! Chỉ cần có đại tẩu của ta ở đây một ngày, đại ca ta cũng đừng mong nạp thiếp . Về phần Cừu Y Nùng kia, ta biết đại ca ta trước kia từng một lần muốn nạp nàng làm tiểu thiếp, đáng tiếc bị đại tẩu biết được, cũng dập tắt luôn ý định này của hắn. Thực không hiểu nổi đại ca, vì sao lại nói với huynh Cừu Y Nùng kia là tiểu thiếp của hắn!」

「Có lẽ hắn là sợ ta bắt cóc nàng?」 Phong Dục Vũ ngả ngón nói nhỏ, trên tức mười phần.

「Huynh từng gặp qua Cừu Y Nùng?」 cảnh giới miễn cảm của nữ giới run lên, Cừu Ngọc Linh thất thanh hỏi. Nàng nhớ rõ, “đường tỉ” kia nhan sắc thật không tồi.

「Thật ra không có.」 Phong Dục Vũ nhìn thấy đáy mắt cảnh giác của nàng,「bất quá, nghe nói nàng cùng một nha hoàn ở cùng nhau.」

Lại là nghe nói! Cừu Ngọc Linh trong lòng một trận hoài nghi, nhưng mà lập tức lại bị nàng đặt qua một bên.

「Đúng vậy, nàng chính là cùng tên cầu nô tài, Nam Lạc Nhi ở cùng một chỗ.」 nàng phẫn hận, ác độc nói.

Hai năm trước, mỗi khi nàng nhân hạ, rảnh rỗi, trò chơi mà nàng thích nhất chính là chạy đến trang viện cũ nát phía sao bụi dây leo, cố ý chọc ghẹo Cừu Y Nùng, nhìn bộ dáng chật vật, nước mắt lã chã của nàng thì trong lòng liền cảm thấy thống khoái. Không ngờ, sau lại bị tên nô tài hộ chủ đắc lực, Nam Lạc Nhi kia chinh vài lần, hơn nữa, đại ca còn nghiêm khắc cảnh cáo, cho nên cho dù nàng phi thường chán ghét ả Nam Lạc Nhi, nhưng cũng nhân không dám chọc giận đại ca, nên đành không đặt chân đến chỗ đó nữa.

「Cầu nô tài? Nam Lạc Nhi?」 Phong Dục Vũ nhú mày. Thì ra, nữ nhân có đôi thủy mâu trong suốt chớp động kia tên là Nam Lạc Nhi chứ không phải là “Tiểu Nhi”.

Trải qua mấy ngày xem xét, hẳn có thể khẳng định, khăn tay mà Cừu Sĩ Xương tặng cho hẳn, chính là do người tên Nam Lạc Nhi này thêu. Có lẽ, Cừu Sĩ Xương muốn hối Cừu Y Nùng hoàn thiện tranh thêu, tiện tay lấy một cái khăn tay làm quà gấp mặt, cứ tưởng là do đường muối của mình làm, nhưng thật ra là của Lạc Nhi làm. Quả nhiên hẳn không nhìn sai, bởi vì Nam Lạc Nhi kia cũng giống như đóa tử liên kia, vẻ ngoài mong manh, yếu ớt, nhưng lại tiềm tàng sức mạnh phi thường, ngoan cường, mạnh mẽ, không chịu khuất phục.

「Nàng là c’cầu trung thành” bên cạnh Cừu Y Nùng, một xú nha đầu hung hăng còn thô lỗ, không đáng giá nhắc tới!」 Cừu ngọc linh phản hận khó tiêu nằng thành tiếng, lời ra khỏi miệng mới biết mình thất thố, đáy mắt đang âm độc, ngang ngạnh nháy mắt lại khôi phục vẻ điềm đạm đáng yêu, nũng nịu dịu dàng.

「Dục Vũ, chúng ta đừng nói mấy chuyện mất hứng này nữa, được không? Huynh nói cho ta nghe một chút tình hình ở Hàng Châu được không?」 bàn tay mềm mại không xương lại quăn lấy cánh tay hắn.

「Nghe ta kể chi bằng đích thân nàng nhìn thử một lần.」 Phong Dục Vũ nhếch môi, đậm cười, trong đầu đã có tính toán, hẳn rũ mắt,

「Yên Liễu trang là ta tốn không ít tâm huyết mà kiến thành, nàng có thể đến đó nhìn một lần cho biết? Dù sao lời nói cũng không thể nào diễn đạt hết.」 hắn dò hỏi.

「thật sao!?」 nàng kinh hi, mị nhãn tỏa sáng. Chẳng lẽ hẳn quả thực có ý với nàng, cho nên mới muốn nàng đến nhà nhìn một cái? Kia không phải là hẳn đã hướng đại ca cầu hôn rồi?

「Chờ ta nói với nàng một tiếng, dù sao nàng cũng là một nữ tử chưa xuất giá, ta cũng không thể tùy tiện mời nàng.」

Phong Dục Vũ còn chưa nói xong, phía đuôi thuyền đã truyền đến thanh âm gọi lớn..

「Đây không phải Phong tổng quản sao? Phong tổng quản đến thành Tô Châu ki nào? Sớm biết ta đã cùng Phong tổng quản đồng hành rồi!」 giọng nam hưng phấn thao thao bất tuyệt.

Phong Dục Vũ quay đầu thoáng nhìn, nhận ra nam tử trung niên đang đứng ở một thuyền hoa khác, hẳn là phú thương thành Hàng Châu, Thái Tường Hòa, hai người có trao đổi buôn bán vài lần. Thái Tường Hòa trời sanh tính tình bay bướm, thích phong hoa tiếu nguyệt, trong nhà thế thiếp thành đàn. Mà nhìn hẳn lúc này, bên cạnh oanh oanh yến yến, không cần nói cũng biết, hẳn chính là đang “du hí cùng hoa”. (trong cv là du lịch chơi g., >.<, mà thấy vậy kì quá, pan đôi thế này nhá ^^)

「Thái lão bản hảo hưng trí a!」 Phong Dục Vũ đậm cười vuốt cằm, chỉ là lịch sự chào hỏi nhưng lại làm cho đám nữ nhân phía sai Thái Tường Hòa điên đảo tâm hồn.

「Dâu có, đầu có.」 Thái Tường Hòa mê đắm cười nói, thuận tay nắm lấy eo của một nữ tử diễm lệ. Chỉ thấy nữ tử kia ở bên tai Thái Tường Hòa nói nhỏ vài câu, hẳn lập tức gạt đầu, chuyển hướng Phong Dục Vũ.

「Nếu đã có duyên tương ngộ, Phong tổng quản có thể có hứng thú gia nhập thuyền của tại hạ, cùng nhau du hồ thưởng cảnh, buổi tối lại đến Vạn Hoa lầu thưởng thức tài nghệ biểu diễn của hoa khôi?」 Thái Tường Hòa tha thiết thăm hỏi, trong mắt lóe ái muội nịnh bợ.

Phong Dục Vũ chưa trả lời, một bên Cừu Ngọc linh dĩ nhiên khí đỏ mặt.

「Ngươi là ai? Chẳng lẽ ngươi không thấy được bên người Phong đại ca đã có người làm bạn sao?」 Cừu Ngọc Linh nũng nịu nói.

Nguyên bản ánh mắt đang chuyên chú trên người Phong Dục Vũ, thế này mới phát hiện Cừu Ngọc Linh bên người hẳn, Thái Tường Hòa kinh diễm nhìn nàng, trong miệng lập tức nói:

「Ai! Thất lễ, thất lễ, là Tường Hòa thất lễ, ta cũng không biết phong tổng quản đã có giai nhân làm bạn, đường đột rồi, thông cảm, thông cảm.」 hẳn đúng là gió chiều nào che chiều ấy, hai tay cùng lễ.

「không quan hệ. Thái lão bản, nàng muội muội của Cừu lão bản ở phường thêu Như Ý, ta đến Tô Châu thành lần này, tạm cư ở Cừu gia trang.」 Phong Dục Vũ ôn hòa giới thiệu.

「Thì ra là thế. Thất lễ, Cừu tiểu thư.」 Thái Tường Hòa lập tức hướng Cừu Ngọc Linh chấp tay vì lễ, sau lại chuyển hướng Phong Dục Vũ, 「Nếu Phong tổng quản đã có giai nhân làm bạn du hồ, tất nhiên đối đề nghị vừa rồi của ta sẽ không có hứng thú, ta đây.....」

「Ai nói ta không có hứng thú, ta vừa vặn có việc muốn tìm ngươi nói chuyện.」

Phong Dục Vũ đánh gãy lời nói của hắn, quay đầu phân phó hai thuộc hạ thân tín đang uống rượu ở đuôi thuyền,

「phương Vĩnh, ngươi đưa Ngọc Linh tiểu thư hồi Cừu gia trang. Ông Bình theo ta đến thuyền bên kia của Thái lão bản.」 hắn ngắn gọn phân phó.

Cuối cùng, hẳn nhìn xuống đáy mắt đã dâng lên lửa giận của Cừu Ngọc Linh, ngữ khí vẫn ôn hòa nói:

「Ngọc Linh, nàg về trước, Phưong Vĩnh sẽ hộ tống nàg về nhà an toàn .」

Dứt lời, điểm nhẹ mũi chân, cả người hấn đã nhẹ nhàng đáp xuống bên kia thuyền hoa, mà Ông Bình cũng lập tức nổi gót theo sau.

Không bao lâu, hai chiến thuyền đã phânn ra hai hướng.

※ ※ ※

「Vội vã đi đâu vậy?」Tiếng nói nam tính ôn hòa mang theo ý cười đột nhiên vang lên.

Nam Lạc Nhi về mặt mờ mịt ngẩng đầu về hướng phát ra âm thanh nhìn lại, thủy mâu linh động bỗng dung tròn to.

Nàng qua lại trên con đường nhỏ này không biết đã bao nhiêu lần, mấy năm qua, ngay cả người trong trang còn chưa chạm mặt, nay nam nhân xa lạ này từ đâu nhảy ra?

「Ngươi là ai?」đáy mắt Lạc Nhi hiện lên một tia cảnh giới.

Phong Dục Vũ rốt cục có thể thấy được diện mạo mà mấy ngày nay hấn cố tình theo sau. Hấn yên lặng, chăm chú ngắm nhìn, đáy mắt duệ quang tần liêm, bên môi gợi một chút tươi cười, thân hình cao to chắn ngang lối nhỏ.

「Cừu gia trang gần đây có phải đặc biệt bận rộn hay không?」

Hấn không trả lời câu hỏi của nàng, lại mở miệng hỏi nàng câu khác, tuấn mục lạnh lẽ đánh giá thân ảnh trước mặt.

Nam Lạc Nhi rất đẹp, tuyệt không thua Cừu Y Nùng.

Cừu Sĩ Xương sợ hấn phát giác tranh thù là xuất phát từ tay Cừu Y Nùng, nên vội vàng nói nàng là tiểu thiếp của hấn (CSX), bắt quá nếu Cừu Sĩ Xương không nói như vậy, hấn cũng có khả năng biện ra cái lý do khác. Bởi vậy, có thể thấy được, Cừu Sĩ Xương tất nhiên sớm đã thêm nhỏ dãi mỹ mạo của Cừu Y Nùng. Cũng như thế, hấn sao dễ dàng buông tha cho mỹ nhân này đây? Đây rất không phù hợp với bản tính háo sắc của hấn nha. (=.=, nguyên văn á ^^)

Chủ tớ hai người rốt cuộc dựa vào cái gì, lại có thể “bình thân” đối mặt ngày ngày với Cừu Sĩ Xương? Trừ bỏ Cừu Sĩ Xương có một thê tử “la sát” thì còn có nguyên nhân gì cản trở hành động của hấn?

「Trong trang gần đây đúng là bề bộn nhiều việc.」 cho nên nàng mới không có thời gian hỗ trợ tiểu thư. Nam Lạc Nhi tò mò nhìn hấn, không rõ người này vì sao đột nhiên hỏi nàng như vậy.

「Ngươi vì sao hỏi như vậy?」

「Bởi vì ta chính là nguyên nhân làm cho trong trang gần đây bận rộn.」 phong dục vũ đậm cười nói, nhìn kỹ, càng thấy nàng xinh đẹp, da trắng nõn như bạch ngọc, môi anh đào hồng hồng tự nhiên, cùng với đôi mắt trong sáng, óng ánh như pha lê, bật ra sự kiên cường. Mà ánh mắt này thật đúng là mị hoặc, câu dẫn mười phần a.

「Ngươi?」 nàng giật mình, kinh hô một tiếng.

「Ngươi chính là khách quý của Sĩ Xương thiếu gia?」

Nàng ở trong phòng bếp, từ trong miệng mấy đại nương biết được, gần đây công việc trong trang bừa bộn, tất bật như vậy là do Sĩ Xương thiếu gia phải đón tiếp một gã khách quý nào đó đến từ hàng Châu, mà nhìn thấy tư lạ trên người hấn, đúng là hàng thượng hạng, có lẽ là hấn nói thật.

「Đúng vậy. Ta gọi là Phong Dục Vũ, là một thương nhân, đến đây để đàm chuyện buôn bán .」 hấn ung dung tự giới thiệu.

「Nàng còn chưa nói cho ta biết, nàng vội vã như vậy là muốn đi đâu?」

「nha? Ta đâu có vội vã ?」 Lạc Nhi không hiểu ra sao, mãnh trát thu hút đến.

「Không có sao? Vậy nàng đi đường, ba bước luôn đi thành hai bước sao?」 bên môi ý cười càng sâu, tuấn mục hiện lên thần sắc trêu tức.

Nam Lạc Nhi trong lòng đột nhiên chấn động, bị gương mặt tuấn mỹ đậm cười của hấn mị hoặc, đáy mắt hào quang chớp động.

Làm sao có thể có người cười đẹp như vậy?

Nàng trừng mắt nhìn

「Ngươi lạc đường sao?」 nàng biết hấn vừa rồi là nói đùa, vì thế đem ý tưởng vừa thoáng hiện lên trong đầu bật thốt ra. Chỉ có bị lạc đường mới có khả năng đi đến nơi hẻo lánh này.

「Đương nhiên không có.」

Phong Dục Vũ cười nhìn nàng, đột nhiên phát hiện nàng dường như không phải lúc nào cũng khôn khéo, lanh lợi như khi ở trước mặt Cừu Y Nùng; lại càng không như lời nói của Cừu Ngọc Linh, là xú nha đầu vừa hung hăng còn thô lỗ. Hoàn toàn ngược lại, bản tính của nàng khả năng chính là biểu hiện hiện tại, có chút mơ hồ, cá tính đơn thuần, chỉ là cổ miến cưỡng chính mình giả bộ khôn khéo, bộ dáng hung hãn mà thôi.

「Không có lạc đường?」 Lạc Nhi có chút làm phức tạp, hơi nhú mi tâm, suy nghĩ một chút,「Được rồi! Ngươi đã không có lạc đường, ta đây sẽ không tiếp tục suy nghĩ nên dùng cách gì để chỉ cho ngươi quay lại biệt viện đi.」 nàng có chút thở dài nhẹ nhõm, một hơi nói xong.

「Vì sao nàng có vẻ cảm thấy như thật may mắn khi biết ta không lạc đường?」 Phong Dục Vũ tò mò hỏi.

「Nếu ngươi thật sự lạc đường, ta chỉ sợ phải quay lại phòng bếp, tìm người đến, mới có thể mang ngươi hồi đại sảnh đi.」 nàng giải thích.

「Vì sao? Nàng cũng không biết đường đi sao?」 Phong Dục Vũ cười hỏi.

「Đương nhiên không phải. Đó là bởi vì thiếu gia không cho phép ta đến đại sảnh nha.」 nàng lườm hắn một cái,「cho dù ngươi có là khách quý của hân cũng vậy thôi.」 nàng tức giận, lại liếc một cái.

「Làm sao có thể như vậy? Nàng không phải là người trong trang sao?」 không thể tưởng tượng được, Cừu Sĩ Xương thể nhưng ngay cả hành động của các nàng cũng hạn chế.

「Vì sao không thể ở trong trang tự do đi lại?」

Lúc này đã có chút hối hận, Lạc Nhi đột nhiên nhớ tới chuyện mình đang muốn đi làm, trong lòng thật sự không hiểu được, nàng vì sao lại cùng một người xa lạ nói nhiều như vậy? Thậm chí xem tỷ nữa còn nói luôn nguyên nhân vì sao nàng bị hạn chế tự do, kh96ng được phép đi lại tùy ý trong Cừu gia trang.

「Ai! Ngươi đừng hỏi, đây cũng phải chuyện liên quan đến ngươi, ngươi có biết hay không cũng không quan trọng, ta phải đi.」 nàng không muốn lại để ý tới hân, miễn cho chính mình lại không biết sẽ nói ra cái gì không nên nói.

Nàng vội vàng xoay người bước đi, nhưng Phong Dục Vũ lắc mình một cái đã chặn đường đi của nàng.

「Phong thiếu gia,」 nàng giương mắt, tròn to nhìn hân.

「Đừng nóng vội, ta có chuyện muốn hỏi nàng.」 Phong Dục Vũ nhẹ nhàng trấn an.

「Chuyện gì?」 kỳ quái, hai người bọn họ không quen, hân có chuyện gì muốn hỏi nàng?

Cho đến khi Phong Dục Vũ từ trong lòng lấy ra khăn tay có thêu tử liên mà hân vẫn luôn mang bên người như vật tùy thân, đưa cho nàng thì nàng đột nhiên sùng sốt, thốt ra

「Di, đây không phải là khăn tay lần trước bị thiếu gia lấy đi sao?」 nàng tiếp nhận khăn tay.

「Đóa tử liên phía trên này là do nàng thêu?」 không đợi nàng hoàn hồn, Phong Dục Vũ lập tức truy vấn.

「Đúng vậy! Ngươi làm sao mà biết? Ngay cả thiếu gia đều nghĩ là đây là tiểu thư. A!」

Nàng vội vàng che miệng lại. Trời ạ! Ngay cả Sĩ Xương thiếu gia cũng không biết bí mật này, nàng thế nhưng nhất thời không bị bắt bẻ mà đã tiết lộ ra, làm cho một người xa lạ biết được, mà người này còn là khách quý của Sĩ Xương thiếu gia!

Trời ạ! Nam Lạc Nhi hoảng sợ, đôi mắt màu nâu đồng bất động.

「Ta quả nhiên đoán không sai.」 tiếng nói ôn hòa ả ả một chút vui sướng, cũng đánh vỡ không khí trầm mặc.

Lạc Nhi đang hoảng sợ đến thần hồn thất lạc, mạnh hoàn hồn, lập tức cầm khăn tay trong tay quăng trả lại cho Phong Dục Vũ, miệng kgho6ng ngừng đồ la hét, lách người vượt qua thân hình cao to của hân:

「Phong. Phong thiếu gia, ta nhận lầm rồi, ta cho tới bây giờ vốn chưa từng nhìn thấy khăn tay này.」 nàng chạy như điên mà đi, dáng người bé nhỏ cuống quýt làm ai đó bật cười.

Phong Dục Vũ cười, nhìn tiểu thân ảnh chạy vội mà đi, mâu quang chớp động.

Ta còn chưa hỏi xong đâu! Vật nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Liêu Như Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4

Người ngoài nhìn vào, quan hệ của Cừu Y Nùng và Nam Lạc Nhi chính là quan hệ giữa tiểu thư cùng nha hoàn, nhưng mà sự thật không phải như vậy, ít nhất trong lòng Cừu Y Nùng cũng chưa từng nghĩ như vậy.

Cừu Y Nùng chưa bao giờ xem Nam Lạc Nhi là nha hoàn, nàng luôn xem Lạc Nhi là tỷ muội, thậm chí khi song thân đột nhiên qua đời, hai nàng nương tựa vào nhau, cùng nhau chia ngọt sẻ bùi, có khi nàng còn có một ảo giác, Lạc Nhi không chỉ là tỷ tỷ, có khi còn biến hóa nhanh chóng, biến thành sư phó (cô giáo) kiêm mẫu thân (mẹ) nha!

Lạc Nhi ở nàng trước mặt nàng luôn mỉm cười, lạc quan, cá tính mạnh mẽ, tất cả các khó khăn trong mắt nàng (LN) đều có thể giải quyết, lại không nề hà nàng (YN) ngu ngốc, giải thích hết lần này đến lần khác cho nàng hiểu.

Cá tính quả quyết như vậy, nàng vạn vạn lần cũng không dự đoán được sẽ nhìn thấy Lạc Nhi ngồi ngẩn người cả một ngày.

Ngẩn người nha..... Tiểu Nhi?

Tình hình này bắt đầu từ ngày Lạc Nhi trở về nói vị Phong Dục Vũ kia đã đáp ứng giúp các nàng rời khỏi Cừu gia trang mới bắt đầu phát sinh.

Cừu Y Nùng nhìn theo ánh mắt của Lạc Nhi, thì thấy được chỉ là một màu tối đen bên ngoài cửa sổ, trong lòng thật sự là không hiểu, bầu trời tối đen như vậy, thì bên ngoài rốt cuộc còn có cái gì hay ho để nhìn nha!

「Tiểu Nhi, người rốt cuộc đang nhìn cái gì nha?」 nhìn nàng tay cầm kim khâu, ánh mắt đại ra, làm cho nàng cũng sắp thêu không nổi nữa.

Thân hình của Lạc Nhi hơi hơi chấn động, lấy lại tinh thần, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ nhanh chóng thu hồi, quay đầu nhìn về phía Y Nùng, mỉm cười.

「Ta không nhìn gì cả, tiểu thư.」

Cừu Y Nùng cẩn thận nhìn nàng,「người có tâm sự.」 nàng tuyên bố.

「Ta không có tâm sự.」 Lạc Nhi nhìn nàng liếc mắt một cái, đậm thanh nói.

「Nhưng mà vừa rồi rõ ràng người ngẩn người nha.」 Cừu Y Nùng cãi lại.

Lạc Nhi sững sốt,「đó là nhất thời thất thần thôi.」 nàng che giấu.

Cừu Y Nùng nhú nhú mày,「tiểu Nhi, người đang lo lắng phải không?」

「Lo lắng cái gì?」 Lạc Nhi nhìn tiểu thư.

「Lo lắng vị Phong kia..... Ách, hắn sẽ đổi ý, không giúp chúng ta nữa.」

Nam Lạc Nhi buông sợi tơ trong tay ra,「Sẽ không. Tiểu thư, ta tin tưởng hắn là một người coi trọng chữ tín, nói chuyện giữ lời.」 đây là trực giác của nàng.

Kỳ thật nàng không lo lắng hắn sẽ đổi ý, nàng ngược lại lo lắng....

Lạc Nhi nháy mắt mấy cái,「tiểu thư, đừng lo lắng, Phong thiếu gia không phải muốn chúng ta bảo trì hiện hưởng hiện tại, không được lộ ra bất cứ cái gì khác thường, hết thảy hắn thì sẽ an bài sao? Cho nên tiểu thư cũng đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy.」 nàng cố gắng an ủi Y Nùng, cũng an ủi chính mình an tâm.

「Nga.」 Y Nùng rầu rĩ hưởng ứng, đem ánh mắt một lần chuyên chú đặt trở lại trên tranh thêu.

Quên đi, lần khác hỏi lại đi! Dù sao chuyện gì đều có thể chờ, chỉ có bức tranh thêu này là không thể kéo dài.

Nam Lạc Nhi nhú mày nhìn thần sắc chuyên chú của Cừu Y Nùng. Kỳ thật, nàng biết tiểu thư muốn hỏi cái gì, nàng cũng hiểu được mấy ngày nay nàng cứ thất thần như vậy cho dù là tiểu thư, một người đơn thuần như vậy cũng có thể dễ dàng phát hiện ra. Nàng cũng không muốn như vậy, nhưng mà nàng thật sự không thể quên, ngày đó chuyện mà Phong Dục Vũ đã làm, cùng lời nói dịu dàng của hắn.

Ngày đó, dưới ánh sáng rực rỡ của mùa hạ, Phong Dục Vũ lớn mật đem toàn bộ y phục trên người nàng gần như cởi bỏ, sau hắn lại giúp nàng đem quần áo mặc lại, sau đó lại nói với nàng, giả như nàng có thể làm cho hắn cảm thấy có “niềm vui”, thì an nguy cùng sự an trí sau này của tiểu thư với hắn mà nói căn bản là không thành vấn đề.

Đã nhiều ngày nàng không gặp lại hắn, nhưng mà nàng vẫn chưa nghĩ ra, hắn làm như thế cùng lời nói kia là có ý gì?!

Nàng là không hiểu, Phong Dục Vũ vì sao lại nói muốn “ăn” nàng, sau đó lại 「 chà xát 」 thân thể của nàng, nhưng mà khó hiểu thì khó hiểu, nàng vẫn là mơ hồ cảm thấy, hành vi này của hắn là không đúng

Mặt khác, 「 niềm vui 」trong lời nói của hắn lại là có ý tứ gì?

Nàng thật sự thực không muốn nghĩ, chẳng lẽ cái hắn gọi là 「 làm cho hắn cảm thấy có niềm vui 」 chính là nàng ngoan ngoãn nghe lời, để hắn tùy ý hắn đối với nàng làm chuyện này?

Tuy rằng nàng tin tưởng hắn là một người giữ chữ tín, nhưng mà hắn cũng không hề nhắc tới hắn muốn dùng phương pháp gì cứu tiểu thư ra trang, lòng của nàng thật sự là ức chế không yên .

Mặt khác, hắn nói hắn có thể giải được độc trên người của tiểu thư, nhưng mấy ngày đã qua..... Dù sao hy vọng càng lớn, khả năng thất vọng cũng càng lớn, mà nàng tuyệt không hy vọng, làm cho tiểu thư thất vọng

※ ※ ※

「 Dục Vũ, huynh nói không giữ lời! Rõ ràng đã đáp ứng muốn mời ta đến Yên Liễu trang của huynh ở thành Hàng Châu để du ngoạn, vì sao đến nay vẫn chưa nói lời nào với đại ca? Hại người ta đợi sốt cả ruột.」

Cửu Ngọc Linh nghĩ rằng cùng Phong Dục Vũ quan hệ thân mật vài lần, liền tự coi trọng thân phận, địa vị của mình trong lòng hắn, tự cho rằng nàng so với người khác bất đồng nên tự tiện xông vào phòng hắn, vừa vận nhìn thấy hắn cùng hai thuộc hạ của mình đang muốn ra khỏi phòng, lập tức khuôn mặt điểm lệ chuyển thành ủy khuất vô cùng, bộ dáng nũng nịu vô cùng.

Sau ngày du hồ cùng Phong Dục Vũ trở về, hắn bỏ lại một mình nàng trên thuyền rồi chuyển sang một chiếc thuyền khác tràn đầy oanh oanh yến yến, nàng vẫn chưa gặp lại hắn lần nào, bóng dáng cũng chẳng thấy, thậm chí mới đây, từ miệng của đại ca nàng biết được, Phong Dục Vũ đang chuẩn bị, một ngày gần đây sẽ trở về thành Hàng Châu. Vừa nghe được tin tức này, nguyên bản tâm tình đang vui vẻ, trong lòng Cửu Ngọc Linh dâng lên cảm giác bất an. Xem ra Phong Dục Vũ cũng không như lời đồ đãi của người bên ngoài: mê luyến mỹ mạo của nàng, nếu không, hắn vì sao chưa từng nghĩ đến nói cho nàng biết, hắn sắp trở về thành Hàng Châu?

Phong Dục Vũ cup mắt, bên môi nhếch lên một nụ cười tà nghệ, 「 Nàng cũng thật gấp gấp nha! Ta mới vừa định đến thư vong gặp đại ca nàng đàm thương sự đây.」 ngữ điệu nhẹ nhàng, băng quơ trả lời, nhưng lại toát ra một tia khiên trách cùng khinh thị.

Nếu không phải vừa cùng Phương Vịnh, Ông Bình thảo luận sự tình, công koe1 dài, làm tốn nhiều thời gian thì hắn đã sớm rời đi nơi này, cũng không cần đối mặt với thiên kim tiểu thư luôn ra vẻ dịu dàng nhưng cá tính lại ương ngạnh, láo xược này.

「 Dục Vũ.....」 Cửu Ngọc Linh rõ ràng nhận ra tia hờn giận trong lời nói của Phong Dục Vũ, trong nhất thời, nhìn gương mặt nhu hòa của hắn lại thấy đáng sợ vô cùng, trong lòng nổi lên từng trận khủng hoảng, mặt khác cũng vì hắn không đem nàng để vào mắt mà tâm sinh tức giận.

「 Thật có lỗi, Cửu tiểu thư, gia nhà ta cùng Cửu lão bản có hẹn trước, có thể thỉnh Cửu tiểu thư nhường đường cho?」 Ông Bình ngữ khí khách sáo, nhưng ánh mắt lại tràn đầy khinh thường, liếc nhìn Cửu Ngọc Linh đang đứng đứn chắn trước cửa.

Đi theo Phong Dục Vũ nhiều năm, hắn thật sự cũng nhìn thấy không ít nữ nhân không biết an phận như thế này, hơn nữa vị tiểu thư này đáng vẻ còn có biểu hiện kệnh cớm, làm cho hắn, người ngoài cuộc này còn cảm thấy phiền chán không thôi, huống chi là chủ tử, người luôn không đem nữ nhân đặt vào mắt.

「 Ngươi có tư cách gì kêu ta nhường đường!」 một cỗ tức giận bắn thẳng đến người vừa lên tiếng, Ông Bình. Nhiều nhất chỉ là một hạ nhân, cũng dám ở nhà nàng, đối với nàng bất kính! 「 nơi này là nhà của ta, Cửu gia trang!」

「 Gia cùng huynh trưởng tiểu thư có hẹn, thời gian đã hơi muộn một chút, nếu người không nhường đường, bảo gia phải làm như thế nào để đến chỗ hẹn đây?」 Ông Bình nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ phân bác, hắn không bao giờ đem nữ nhân kêu gào này để vào mắt, người duy nhất có thể làm hắn nghe lệnh phục tùng chỉ có chủ tử của hắn, Phong Dục Vũ. Nếu nữ nhân ương bướng này cứ cứng đầu, hắn cũng không cần khách khí mà động thủ .

Cửu Ngọc Linh sắc mặt xanh đỏ lần lượt thay đổi, buồn bực vô cùng, ngay cả thủ hạ của Phong Dục Vũ cũng không đem nàng để vào mắt, vì thế vẻ dịu dàng ủy mị bên ngoài ở nháy mắt nứt ra khe hở, thần sắc kiêu căng hiện lên trong đáy mắt.

Ngay tại thời điểm nàng đang muốn trở mặt, nổi điên lên, bất chợt đáy mắt lưu động, hiện lên tia giảo hoạt, lại như trước, mỉm cười nhìn Phong Dục Vũ, ủy khuất nhẹ giọng

「 Dục Vũ, huynh xem, thủ hạ của huynh đối với người ta nói năng lỗ mãng huynh cũng không lên tiếng?」

Phong Dục Vũ nghe vậy, ý cười trên môi không giảm, liếc nhìn, xem nàng giả vờ giả vịt

「 Ngọc Linh tiểu thư, Ông Bình xác thực nói không sai, ta cùng với đại ca nàng có hẹn, bây giờ thời gian cũng đã hơi trễ so với hẹn định, nếu nàng cứ tiếp tục che ở trước cửa, vậy ta làm sao đến chỗ hẹn đây?」

「 Dục Vũ.....」 Cửu Ngọc Linh bị nụ cười xinh đẹp nhưng lại lạnh lẽo đáng sợ của hắn dọa cho cả kinh, giờ mới nhận ra, thì ra chỉ mỗi mình nàng coi trọng quan hệ giữa hai người mà thôi

Nàng ừ rử tránh người, đang muốn nói gì đó, Phong Dục Vũ lại mở miệng.

「Ta thật sự đã muộn, có chuyện gì chúng ta lần tới nói sau.」

Nói vừa xong, Phong Dục Vũ lập tức lách qua thân thể của nàng, xẹt ra cửa, theo sát phía sau là Phương Vịnh nhếch môi cười trộm cùng với vẻ mặt khinh thường của Ông Bình.

※ ※ ※

Cừu Sĩ Xương nhìn Phong Dục Vũ khoan thai đi đến, hần đến muộn, trong lòng biết rõ, trước đó, ở thư phòng chắc là muội muội đã cùng hần tranh cãi âm ỉ một phen, vì thái độ của Ngọc Linh khi đi tìm Phong Dục Vũ hần còn lạ gì.

Xem ra chiêu lợi dụng mỹ mạo của muội muội này tựa hồ có chút tác dụng.

Tâm tư thông suốt, Cừu Sĩ Xương trong lòng không khỏi mừng thầm, một loại tình cảm đặc ý dâng tràn cơ hồ không nói nên lời.

Ánh mắt sắc bén của Phong Dục Vũ liếc mắt một cái đã nhìn ra vẻ đặc ý trong mắt Cừu Sĩ Xương, đây cũng không nằm ngoài dự đoán của hần. Một tên “ngu ngốc mà tưởng mình rất thông minh” như Cừu Sĩ Xương, thật không đáng để hần uốn phỉ tâm cơ.

Ban đầu, hần bởi vì tò mò, hơn nữa chính mình cũng đúng lúc có chút rảnh rỗi, cho nên mới quyết định tự mình đến thành Tô Châu, tìm ra chủ nhân thật sự đã làm ra tranh thêu mà hần quyền luyện không nổi tay. Hoàn hảo, chuyến đi này không hề uống phí thời gian, nữ nhân Nam Lạc nhi là thu hoạch lớn nhất.

「Phong tổng quản đã quyết định?」Cừu Sĩ Xương quyết định trước nói chuyện chính sự, sau nếu thời cơ thỏa đáng, nhắc lại chuyện của muội muội cùng hần là được.

「Àn.」

Phong Dục Vũ hơi hơi vuốt cằm,「năm nay “Minh kế” đặt hai vạn tấm vải dệt, sẽ giao cho Cừu lão bản phụ trách, hạn định thời gian rồi giao hàng.」

Cừu Sĩ Xương đầu tiên là mừng như điên, lại nghĩ tới “sơ xuất” trong lời nói của Phong Dục Vũ, vội lên tiếng:

「Ách, Phong tổng quản, ý của ngài là từ năm nay trở đi, hàng năm, số lượng vải dệt cần cung ứng thêm cho “Minh kế” đều do Cừu gia cung ứng, phải không?」hần lại xác nhận hỏi.

「không, chỉ có năm nay.」Phong Dục Vũ đậm cười, thần sắc không thay đổi trả lời.

「A!」cừu sĩ xương nhạ thanh,「tại sao có thể như vậy? Ta nghĩ rằng, lần này Phong tổng quản đến Tô Châu là vì muốn tìm một nhà mới, có thể hàng năm cung ứng tơ lụa, vải dệt tốt nhất cho “Minh kế”, nếu Phong tổng quản đã đồng ý chọn Cừu gia, vì sao chỉ hợp tác một năm mà thôi?」hần khó nén thất vọng hỏi, trong lòng thật sự không rõ, “Minh kế” trước nay luôn luôn ký kết dài lâu với một chủ thương, để nguồn cung cấp không bị gián đoạn hay sai khác, vì sao bây giờ lại thay đổi?

「Điểm này cừu lão bản chẳng lẽ chưa bao giờ nghe qua?」đứng ở một bên, Phương Vịnh đột nhiên ngắt lời giải thích,

[“Minh kế” chưa bao giờ ngay lần đầu tiên đã kí hiệp ước làm ăn lâu dài với một thương gia nào cả.」nhất là cùng người, loại thương nhân làm ăn không thành thực này lại không có khả năng!

「Thì ra là như vậy a!」Cừu Sĩ Xương thất vọng.

Hần hao hết tâm tư, đem Phong Dục Vũ về Cừu gia làm khách, cũng dâng lên mỹ mạo muội muội, kết quả, đại sinh ý tới tay, đáng tiếc lại chỉ có một năm.

「Vậy Phong tổng quản muốn thế nào mới đồng ý cùng Cừu gia ký ước định dài lâu?」hần vẫn là chưa từ bỏ ý định hỏi lại.

Phong Dục Vũ chỉ chờ hần nói một câu này. Trên mặt hần ý cười càng sâu, chưa mở miệng, Ông Bình đứng bên đã thẳng thắn mở miệng trả lời.

「Chỉ cần Cừu lão bản cung cấp sản phẩm đúng chất lượng và thời gian giao hàng đúng hạn như hiệp định, như vậy năm sau, chuyện làm ăn này vẫn có thể là Cừu lão bản.」

Cừu Sĩ Xương nhẩn nại nghe xong, lại nhìn Phong Dục Vũ này giờ vẫn im lặng không nói, trong lòng vẫn ôm một hy vọng, hỏi lại,「Như vậy, đây là quyết định cuối cùng của Phong tổng quản, chỉ cấp cho Cừu gia một năm sinh ý?」

「Người làm ăn không nói hai lời, Cừu lão bản, kỳ thật, sự tình cũng không phải là không thể thay đổi.」Phong Dục Vũ bỗng dừng mở miệng, khoe miệng cười.

Vốn đang rầu rĩ, Cừu Sĩ Xương vừa nghe vậy lập tức hiểu được ngụ ý trong lời nói của hần, hy vọng lập tức nhảy lên trong đáy mắt. Đương nhiên, hần cũng nhận thấy được, vẻ không đồng ý trong mắt của hai thuộc hạ Phong Dục Vũ, bất quá hần cũng sẽ không buông tha cơ hội này.

「 Phong tổng quản có chuyện thỉnh nói thẳng, chỉ cần Cừ Sĩ Xương làm được, nhất định cúc cung tận tụy (làm hết khả năng).」 chẳng lẽ Phong Dục Vũ thật sự là coi trọng muội từ nhà mình mà muốn cầu thân? Cừ Sĩ Xương nhin không được miễn man suy nghĩ .

「 Cừ lão bản quả nhiên sáng khoái! Ta đây liền nói thẳng.ta muốn Cừ lão bản tặng ta một người.」 Phong Dục Vũ cười đến giáo hoạt.

「 “tặng” một người?」 Cừ Sĩ Xương sùng sốt,「 ại?」

「 Nam Lạc Nhi.」

Cừ Sĩ Xương sắc mặt đại biến,「 người. Người làm sao mà biết nàng?」 hấn trọn tròn hai mắt.

「 Nàng là nữ tì hầu hạ bên người Cừ Y Nùng, người mà người luôn miệng gọi là “tiểu thiếp”.」 Phong Dục Vũ cười, nhìn hấn liên tục đổi sắc mặt.

「 Kia. Vậy người đã biết.」 Cừ Sĩ Xương sắc mặt trắng bệch hỏi.

「 Đúng vậy, ta biết, tranh thù mà trước kia người bán cho ta cùng với tranh thù mà người bán cho thương lái bên ngoài đều xuất phát từ tay nghề của Cừ Y Nùng.」 Phong Dục Vũ nhìn Cừ Sĩ Xương sắc mặt trắng bệch, cười nói,「 Đừng lo lắng, trước đó ta không phải đã nói sao, ta muốn là Nam Lạc Nhi, nữ tỳ bên cạnh Cừ Y Nùng, cho nên người không cần lo lắng ta muốn cướp đi cây rụng tiền của người.」

「 Là. Phải không?」 Cừ Sĩ Xương kinh hồn nhận thức, dù sao nếu hấn thật muốn tranh đoạt Cừ Y Nùng, hấn tuyệt sẽ không nhượng bộ, người duy nhất có thể chiếm được Cừ Y Nùng chỉ có đường ca này mà thôi.

「 Ta không hề thiếu ngân lượng.」 Phong Dục Vũ đậm thanh nói, đáy mắt hấn liếc nhìn Cừ Sĩ Xương đầy hèn mọn.

Trong tư đại tổng quản của “Minh kị”, hấn thừa nhận, mình là người vì công việc mà có thể không từ thủ đoạn, nhưng hấn không hề dè tiện như tên Cừ Sĩ Xương này, dựa vào một nữ nhân để kiếm tiền, thậm chí còn không hạ độc để khống chế mọi hành động của nàng.

Người như thế quả thực đúng là tiểu nhân, khiến người phi nhỏ!

「 Kia. Phong tổng quản đã gặp qua Nam Lạc Nhi?」 Cừ Sĩ Xương bình tâm 1 chút, lý trí cũng khôi phục. Không thể tưởng tượng, hấn ngàn phòng vạn phòng, chuyện này vẫn bị Phong Dục Vũ biết.

「 Người cho là tòa viện sau cánh rừng rất kín đáo sao?」 Phong Dục Vũ cười nhạt, thoáng nhìn,「 Có lần, ta tản bộ, trong lúc vô tình phát hiện gian phòng nhỏ kia, vốn thấy chẳng có gì đặc biệt nên muốn rời đi, nhưng sau lại thấy thân ảnh lén lút của người đi vào.」

Thì ra là như vậy!「 Người theo dõi ta?」 Cừ Sĩ Xương vô lực hỏi.

「 Đúng vậy. Ta nhìn thấy người đánh Nam Lạc Nhi, cũng biết Cừ Y Nùng đúng là đường muội của người nhưng không phải là tiểu thiếp của người như lời người nói.」 Phong Dục Vũ thần sắc tự nhiên, đem chuyện yêu cầu Cừ Sĩ Xương dâng tặng Nam Lạc Nhi cho hấn lần nữa.

「 Chuyện này –」 Cừ Sĩ Xương vừa kinh vừa sợ, thật không ngờ ngày đó lời hấn nói với Cừ y Nùng lại bị hấn nghe thấy.

「 Ta nói rồi, người ta muốn là Nam Lạc Nhi.」 Phong Dục Vũ đánh gãy lời nói của hấn, lại nhớ tới Lạc Nhi bị đánh đã một ngày mà hai má vẫn còn sưng đỏ, trong lòng dâng lên tức giận.

「 Nàng sẽ không đi.」 Cừ Sĩ Xương bật thốt lên nói. Xú nha đầu kia chỉ để ý che chở Cừ Y Nùng, sẽ không nghe mệnh lệnh của hấn làm việc, vậy hấn phải làm như thế nào đem nàng tặng cho Phong Dục Vũ?

「 Người là chủ tử của nàng, không phải sao?」 Phong Dục Vũ biết rõ còn cố hỏi,「 Người có thể mệnh lệnh nàng.」 hấn ngữ hàm trào phúng.

「 Không có khả năng, nàng sẽ không nghe ta .」 Cừ Sĩ Xương lập tức phản bác nói, không nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Phong Dục Vũ.

Sự tình trọng đại, cho dù lại mất mặt, hấn cũng chỉ có thể thẳng thắn thành khẩn báo cáo, bởi vì cái con nha đầu Nam Lạc Nhi kia nhất định sẽ không nghe lời hấn.

「 Người có điều không biết, Nam Lạc Nhi kia, từ nhỏ đã cùng đường muội ta lớn lên bên nhau, nàng chỉ nghe mệnh lệnh của một người, chính là đường muội của ta, người bên ngoài căn bản là không thể sai bảo nàng, mà đường muội kia của ta lại đối xử với nàng giống như tỷ muội, cho tới bây giờ cũng chưa từng mắng qua nàng, khất khe với nàng.」 Cừ Sĩ Xương vẻ mặt buồn rầu, khó xử giải thích .「 cho nên.」

「 Công việc của ta ở thành Tô Châu đã xong, một vài ngày nữa sẽ trở về thành Hàng Châu .」 Phong Dục Vũ cố ý ám chỉ. Nói cách khác, chính là nói cho Cừ Sĩ Xương biết, hấn muốn mang Nam Lạc Nhi cùng nhau đi, nếu Cừ Sĩ Xương muốn cùng “Minh kị” tiếp tục làm ăn, tốt nhất là nên nghĩ ra biện pháp.

Cừ Sĩ Xương vừa nghe liền hiểu ý, lẩm bầm nói:

「 Xú nha đầu kia chỉ nghe lời đường muội , trừ phi.」 hấn bỗng dừng linh quang chợt lóe, nghĩ ra một biện pháp. Nhưng mà. Hấn cần trước xác nhận một chuyện, nếu không hấn tuyệt không dễ dàng mạo hiểm, khả năng có thể mất đi cây rụng tiền Cừ Y Nùng.

「 Phong tổng quản, người ngươi muốn chính là nha đầu Nam Lạc Nhi kia? 」 hần đoan chính sắc mặt, thận trọng hỏi.

「 Dài dòng! Ta ghét nhất loại nữ nhân suốt ngày khóc sụt mướt, ta cảm thấy hứng thú là cái loại nữ nhân “ cá tính ” một chút. 」 Phong Dục Vũ phiết môi tà cười.

Cừu Sĩ Xương tròn trắng: Chính hần cũng lưu luyến “cảnh hoa có gái” này, làm sao lại không hiểu ẩn ý trong lời nói của Phong Dục Vũ nha! Vì thế hần rốt cục an, quyết tâm dâng cao, xác định mục tiêu của Phong Dục Vũ là xú nha đầu Nam Lạc Nhi kia.

「 Một khi đã như vậy, vậy hãy để ta nghĩ biện pháp, làm cho nha đầu kia ngoan ngoãn theo Phong tổng quản rồi đi. 」

「 Không cần phải gấp gáp, thời gian ta rời khỏi thành Tô Châu còn có mấy ngày, Cừu lão bản chỉ cần làm hết sức, Phong Dục Vũ ta không thích miễn cưỡng nữ nhân. 」 Phong Dục Vũ tươi cười nhắc nhở nói, trong lòng nổi lên sung sướng.

Thật tốt quá, sự tình đã y theo kế hoạch của hần, thuận lợi tiến hành.

「 Sẽ không , Phong tổng quản, ta có một biện pháp nhất định khiến cho Nam Lạc Nhi ngoan ngoãn theo ngươi đến thành Hàng Châu đi. Nhưng mà..... 」 Cừu Sĩ Xương bắt đầu đem biện pháp mà mình nghĩ ra nói ra, một chút cũng không có nhận thức được kết quả này, trên thực tế là do Phong Dục Vũ từng bước một, dẫn dắt mà ra .

※ ※ ※

Nửa tháng sau, Yên Liễu trang, thành Hàng Châu.

Nam Lạc Nhi bước nhanh trên đường nhỏ, tay cầm khay, hướng đến phòng bếp, tính nấu ít một ít cháo để tiểu thư đang không khỏe có thể ăn được nhiều một chút.

Phong Dục Vũ thật sự đã tuân thủ lời hứa, đem nàng cùng tiểu thư rời khỏi Cừu gia trang.

Nàng không biết Phong Dục Vũ dùng phương pháp gì mà có thể thuyết phục Cừu Sĩ Xương , nàng chỉ biết là, nửa tháng trước, Cừu Sĩ Xương đột nhiên ra lệnh, muốn nàng cùng tiểu thư theo hần cùng với Phong Dục Vũ đến thành Hàng Châu, đến Yên Liễu trang, nhà của Phong Dục Vũ làm khách, sau, đi theo lần này còn có muội muội Cừu Ngọc Linh, tiểu thư Cừu gia tính tình kiêu căng, hống hách hơn người.

Khi nàng và tiểu thư đến đây, tiểu thư bị an bài ở tại Giảng Văn các, Cừu Ngọc Linh luôn tỏ vẻ vô sự, rốt cuộc cũng không nhìn được nữa, bắt đầu tỏ thái độ, đối với hai nàng châm chọc khiêu khích. Nhưng mà, từ khi đến đây, hai nàng quả thật cũng không phải chạm mặt huynh muội nhà họ Cừu mấy lần . Mới đầu nàng có chút khó hiểu, sau nàng hỏi thăm một chút, mới biết được, huynh muội Cừu Sĩ Xương bị an bài ở một biệt viện cách Giảng Văn các rất xa.

Nhưng mà, đây cũng không phải là chuyện nàng bận tâm lo lắng, điều làm nàng lo lắng chính là, sau khi đến đây, Phong Dục Vũ bắt đầu đưa đến giả dược cho tiểu thư uống, nhưng mà sau khi tiểu thư uống thuốc xong, thân thể luôn cảm thấy không khỏe, khẩu vị cũng cực không tốt. Cho dù Phong Dục Vũ đã giải thích, tiểu thư trúng độc đã lâu, tích độc quá sâu, cho nên khi tiến hành giải độc, thân thể sẽ nảy sinh bài xích mà cảm thấy không khỏe, nhưng mà nàng vẫn không thể yên lòng. Ít nhất khi tiểu thư chưa hoàn toàn bình phục, nàng không thể an tâm được.

「 Tiểu Nhi, nàng muốn đi đâu vậy? 」

Một đạo thân ảnh cao to từ phía sau công vòm Giảng Văn các đi ra, người tới không ai khác chính là Phong Dục Vũ.

「 Ta muốn tới phòng bếp hâm ít cháo cho tiểu thư. 」 Lạc Nhi thân nhiên trả lời, không hiểu vì sao trong mắt hần lại có chút tức giận 「 ngươi tìm ta sao? 」

「 Ta đã phái hai nha hoàn đến Giảng Văn các hầu hạ, vì sao còn cần nàng đến phòng bếp đi? 」 hần đã coi nàng “ đặc biệt ” như thế, lí nào lại để nàng làm lụng vất vả nha!

「 Tiểu thư đã quen ăn thức ăn do ta đích thân nấu. 」 Lạc Nhi trả lời.

「 Nàng, hiện tại đã muốn là nữ nhân của ta, không cần phải làm những việc vất vả như vậy, có chuyện gì cứ phân phó nữ tỳ hầu hạ các nàng đi làm là được. 」 nếu không phải vì Cừu Y Nùng phải giải độc mà thân thể không khỏe, hần mới dễ dàng để tiểu Nhi tiếp tục đi theo bên cạnh nàng, nữ nhân của hần chỉ có thể hầu hạ một người là hần mà thôi.

「 Ta là nha hoàn của tiểu thư nha, vốn phải hầu hạ tiểu thư mà. 」 nàng khó hiểu trả lời.

「 Chẳng lẽ nàng đã quên, khi ở Cừu gia trang đã đáp ứng chuyện gì với ta? 」 Phong Dục Vũ có chút bất mãn nhìn nàng.

「 Ta không quên. 」 nàng đột nhiên nhớ tới cái khay đang cầm trên tay. 「 ai! Vội vàng nói chuyện với ngươi, thiếu chút nữa đã quên, tiểu thư còn chưa dùng bữa đâu! 」 nàng lẩm bẩm tự nói , đang muốn vòng qua Phong Dục Vũ, thỉnh linh bị hần quăng cho một câu —

「 Nàng không muốn biết kết quả ta vừa mới bắt mạch cho Cừu Y Nùng? 」 hần khẩu khí ưu nhân hỏi.

Nam Lạc Nhi sững sốt, lập tức quay đầu, 「 ngươi vừa giúp tiểu thư bắt mạch ? Kết quả như thế nào, độc trên người tiểu thư giải xong rồi sao? 」 nàng hỏi

liền tục như pháo liên thanh, về mặt khăn trang.

Phong Dục Vũ cười môi cười, không lập tức trả lời nàng, ngược lại xoay người, gọi nữ tỳ hầu hạ ở đ Giảng Văn các triệu đến, lấy khay trên tay Lạc Nhi giao cho nữ tỳ, cũng phân phó cho nữ tỳ chăm sóc Cừu Y Nùng, tiếp theo hắn xoay người lại, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Lạc Nhi, kéo tới hậu viện phía tây Yên Liễu trang, Thanh Uyển, là nơi mà hắn ở.

※ ※ ※

「Ngươi còn chưa trả lời ta, ngươi giúp tiểu thư bắt mạch, kết quả rốt cuộc thế nào.....」 từ xa, liên tiếp truyền đến một giọng nữ, khiến cho Thanh Uyển luôn luôn u tĩnh rộn rã hẳn lên.

Hai thân ảnh một mạch bước vào đại sảnh, giọng nữ vừa nãy lại vang lên, âm điệu tràn ngập nghi hoặc,「đi, đây là đâu?」

Lạc Nhi nhìn phòng khách rộng rãi, trang trí tao nhã nhưng không làm mất sự trang trọng, trong lòng bỗng dưng tĩnh lại một chút.

Thật là một nơi yên tĩnh, là nơi lý tưởng để thoải mái nghỉ ngơi, nhất là nhuyển tháp đặt gần cửa sổ kia, thật làm người ta có cảm giác muốn nằm nha.

「Nơi này là chỗ ở của ta.」 Phong Dục Vũ nắm tay nàng, ngồi xuống bàn tròn.

Lạc Nhi ngoan ngoãn tùy ý để hắn nắm tay dắt đi, trong lòng vẫn canh cánh, chuyện hắn chưa nói cho nàng nghe kết quả bắt mạch của tiểu thư, cho đến khi, một mùi thơm ngọt ngào bay vào mũi nàng.

「oa!」 nàng trừng mắt, nhìn trên bàn bày rất nhiều những đĩa điểm tâm tinh xảo, sắc hương vị đều có đủ, thủy mâu tròn to, trong miệng, nước bọt đột nhiên tăng nhiều.

Phong Dục Vũ cười, nhìn nét mặt đáng yêu của nàng. Hắn biết nàng với Cừu Y Nùng rất giống nhau, rất thích ăn điểm tâm ngọt, chỉ là nàng luôn kềm nén, hơn nữa nàng luôn đem thức ăn ngon trước cho Cừu Y Nùng, nhưng điểm tâm mà nàng có được chỉ là một ít điểm tâm vụn vặt, hay ít đồ dư ra của Cừu gia, số lượng sao có thể nhiều được, nàng đều để cho Cừu Y Nùng ăn, cho nên không có người biết, nàng thật ra cũng thích điểm tâm ngọt. Mà chuyện này, hắn phát hiện được trên đường trở về thành Hằng Châu.

Chưa đem điểm tâm nhìn kỹ một phen, khóe mắt Lạc Nhi liếc nhìn về khóe miệng đang mỉm cười của Phong Dục Vũ, nàng lập tức kéo hồi tâm thần bị “dụ dỗ”, mạnh nuốt xuống nước bọt “hoi nhiều” trong miệng, ánh mắt cũng dâng lên cảnh giới.

「Ngươi dẫn ta tới nơi này làm cái gì? Còn có, tiểu thư hiện tại rốt cuộc như thế nào? Ngươi vì sao không nói?」

「Sao nàng không dùng một ít điểm tâm trước đi?」 Phong Dục Vũ vẫn không chịu trả lời. Nàng trừ bỏ nghĩ đến tiểu thư của nàng, chẳng lẽ chưa từng nghĩ cho mình một chút sao?

「Ta không cần! Ngươi nói cho ta biết tiểu thư trước mắt tình huống như thế nào?」 Lạc Nhi cự tuyệt nói, vì nhìn thấy ánh mắt của hắn dường như đang có lửa mà tim đập không thôi.

「Nàng ăn, ta sẽ nói!」 Phong Dục Vũ cũng không khách khí, uy hiếp nói, tâm tình vốn đang muốn đùa với nàng bỗng dưng biến mất. Nữ nhân xung quanh hắn, luôn ôn nhu nhỏ nhẹ, dịu dàng như nước, cho dù có giả vờ, có hư tình giả ý thì đã sao, nhưng còn nàng, cứ nhiên lại dùng khẩu khí này nói chuyện với hắn!?

Lạc Nhi còn đang định mở miệng cãi lại, nhưng liếc nhìn thấy sắc mặt hắn càng nhày càng trầm xuống, ánh mắt cũng lạnh lùng vài phần, trong lòng đánh một cái đập, lời nói đến miệng cũng phải nuốt ngược trở về, không cam lòng, tùy tiện lấy đại một khối điểm tâm trên bàn cho vào miệng nhai nuốt.

Dù sao an nguy của tiểu thư vẫn quan trọng hơn, nàng cũng không muốn chọc giận hắn, vạn nhất hắn thay đổi chủ ý, vậy tiểu thư chẳng phải thảm sao?

Phong Dục Vũ vừa lòng nhìn động tác khuấy phục của nàng,「tiểu thư nhà nàng chỉ cần uống thêm vài thang thuốc, là có thể đem độc tố trên người loại bỏ hoàn toàn, việc kế tiếp chính là vấn đề điều dưỡng.」

Lạc Nhi vừa nghe được tin tức tốt, tảng đá đè nặng trong lòng lặng lẽ rơi xuống, thức ăn nhấp nháp trong miệng cũng vì thế mà trở thành mỹ vị, chớp mũi cũng lại ngửi được hương khí ngọt ngào mê người.

「Ngô.....」 nàng liên tiếp gật đầu,「Cám ơn ngươi..... Ngô, đây là cái gì, ăn rất ngon nha?」 nàng vừa tán thưởng, vừa vươn tay lấy thêm một khối điểm tâm.

「Đây là đặc sản nổi tiếng nhất của thành Hằng Châu」 lục hoàng cao 』, ở nơi khác không có.」 hắn tiếp nhận điểm tâm trong nàng, đem nó đưa miệng nàng, động tác vô cùng thân thiết. Hành động nhỏ nhưng lại mang lại cho hắn vô cùng sung sướng.

Lạc Nhi há mồm ăn điểm tâm mà hắn đưa, thủy mâu trong suốt đáng yêu, đôi mắt mê hoặc nhìn gương mặt càng lúc càng gần của hắn.....

Tim của nàng khiêu bỗng dưng đập nhanh hơn. Trời ạ! Nàng không biết được, hắn lại có thể đẹp đến như vậy nha! Hai má của nàng bỗng dưng đỏ lên, từ sau khi quen biết hắn, đây cũng là lần đầu tiên nàng cảm thấy bối rối, cảm thấy vô cùng áp lực trước một nam nhân tuấn mỹ thế này, trên người hắn như có một loại ma lực cuốn hút nàng, làm nàng mê đắm.

Ngay tại lúc nàng cảm thấy có chút khó thở thì đồng thời nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng, tầm mắt lập tức di dời khỏi gương mặt tuấn lãng.

「Đúng..... Đúng rồi.」nàng ho nhẹ một tiếng, miễn cưỡng đem đồ ăn trong miệng nuốt vào,「Độc trên người tiểu thư đã giải, vậy kế tiếp ngươi phải làm thế nào để giúp tiểu thư thoát A....」

Khi nàng chưa kịp phòng bị, cả người nàng đã bị Phong Dục Vũ đặt lên đùi hắn, hành vi này làm nàng giật mình.

「Ngươi..... Ngươi làm cái gì.....」nàng sợ đến lắp bắp,「ngươi..... Đừng dựa vào ta gần quá! Ta.....」nàng thở phì phò, cảm thấy gương mặt tuấn tú của hắn cứ tới gần thì lại sinh ra một cổ áp bách, làm cho nàng khó thở.

「Tiểu Nhi đáng thương, không thở nổi sao?」Phong Dục Vũ đắc ý cười khê, nói nhỏ, khuôn mặt tuấn tú càng thêm tới gần nàng, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên.

Từ khi quen biết nàng, hắn chưa từng thấy nàng dùng ánh mắt của nữ nhân bình thường mà nhìn hắn, thật giống như vẻ ngoài xuất sắc cùng nam tính mẽ lực của hắn căn bản không đáng coi trọng cùng chú ý.

Mà nay, nàng rốt cục lộ ra ánh mắt ngượng ngùng khi nhìn hắn, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội khó có được này, ra tay hái ngọt hương.

Cúi đầu, Phong Dục Vũ không cho nàng trả lời, bạc môi đã ấn xuống cánh môi mềm mại.

「ngô.....」một cảm giác xa lạ như sóng triều đánh úp lại, làm cho thân thể của nàng dường như bị nhấn chìm trong đó, cả người hoàn toàn ngây người.

Sao..... Tại sao có thể như vậy? Vì sao hắn lại “cấn” môi nàng? Nhưng nàng thật không muốn chống cự nha, cũng không muốn dây dưa, vì sao, vì sao vậy?

Ô, đầu thật choáng váng nha.....

Phong Dục Vũ thuận thực liếm láp cánh môi mềm mọng, đầu lưỡi cuốn lấy cái lưỡi dính hương, nhấp nhấp tinh bột ngọt ngào trong miệng nàng, khiến khích nàng phối hợp cùng hắn.

Khá lắm, hương vị ngọt ngào ngon miệng, lưỡi “bằng bột” a!

Bạn đang đọc truyện *Phong Liều Như Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Ngồi trong lòng Phong Dục Vũ, Lạc Nhi cảm thấy toàn thân, tứ chi (2 tay +2 chân) gần như vô lực, cảm giác này so với lần trước còn mạnh mẽ hơn, mà nàng không hiểu cảm giác này rốt cuộc vì sao lại có.

Cho đến khi nàng cảm nhận được đại chướng của hắn đang ở trước ngực nàng tác loạn, nàng mới giật mình nhận thấy được, quần áo trên người từ khi nào đã bị cởi bỏ, cảnh xuân trước ngực đã sớm bại lộ trước mặt hắn, cũng bị hắn cầm lấy vuốt ve.

Một cổ tức giận xa lạ dâng lên, nhưng lại vô lực phát tác, nàng cảm thấy một cảm giác gì đó, rất nóng, rất nóng, rất ngứa lan tỏa khắp tứ chi, làm cho chân tay nàng xịu lơ trong lòng hắn, tức giận vừa mới dấy lên trong lòng cũng biến mất vô hình.

Trước ngực truyền đến khoái cảm vừa đau lại vừa thư sướng, làm cho nàng không tự chủ được ưm ra nước nử.

Bờ môi của Phong Dục Vũ tạm rời khỏi cánh môi mềm, miết dọc theo xương quai xanh của nàng, đầu lưỡi áp áp lướt qua, liếm láp lên cái gáy mẫn cảm, rồi lại hôn mút trên xương quai xanh, ý đồ khơi mào nhiệt tình của nàng.

Bàn tay của hắn cũng không ngừng luật động, một tay hoàn trụ eo nhỏ, một tay nắm lấy bầu ngực no đủ mềm mại, mẫn cảm chưa từng có người chạm qua, hai ngón tay tả hữu xoa bóp nụ hoa hồng nhật.

Vốn là muốn tán tỉnh, khơi mào dục hỏa trong nàng, Phong Dục Vũ cư nhiên lại phát hiện chính mình liền giống như một thiếu niên chưa nếm mùi hoan ái, cảm xúc dục vọng tăng vọt, hạ thân căng tức, gào thét giải phóng, cảm giác non mềm, trơn mịn từ ngón tay truyền tới làm hắn điên cuồng.

「Ngô.....」toàn thân tê dại, cảm xúc tăng vọt làm nàng mê loạn nhắm chặt hai mắt, trong miệng không tự chủ tràn ra rên ngâm, cảm xúc xa lạ hoàn toàn che phủ thần trí, làm nàng càng thêm mơ hồ.

Thì ra khi nàng động tình, lại đáng yêu, xinh đẹp động lòng người như vậy làm hắn không bao giờ muốn buông tay.

Đôi mắt ngập tràn hóa điểm nhìn mỹ nhân trong lòng vì kích tình mà toàn thân đỏ hồng.

Hắn cúi đầu xuống, môi miệng thay thế cho tay, tận tình chăm sóc nụ hoa đã sớm sẵn cứng, ngạo nghễ vươn cao .

「 a.....」 chưa bao giờ cảm thụ qua cảm giác kích tình thế này, Lạc Từ theo thân thể phản ứng hò hét rên rỉ.

Nàng tự nhiên lại thành thực phản ứng, làm cho hắn càng thêm hưng phấn, cũng càng thêm xác định, nàng quả nhiên như hắn phán đoán, dưới vẻ ngoài kiên cường, cứng rắn là một mỹ nhân nhiệt tình, mà điểm này có thể nhìn thấy được khi nàng vô thức đưa tay ôm lấy đầu hắn, ghì sát vào ngực mình.

Hắn vừa lòng cười, không ngừng ở trước ngực nàng treu chọc, đầu lưỡi lúc lắc qua lại, lên xuống liên tục trên nụ hoa, một tay tay còn lại cũng chờ không kịp, nắm lấy nhũ tiêm còn lại xoa nắn liên tục, làm dục hỏa trong người nàng tăng vọt.

Nhìn thấy nàng da thịt trên người nàng đều đỏ tươi, gương mặt cũng bị dục hỏa thiêu hồng, ánh mắt kiều mị giăng sương, đáy lòng hắn càng mãnh liệt dâng lên khát vọng muốn chiếm hữu.

「 tiểu Nhi, nàng có biết, nàng có biết phản ứng này của nàng làm cho bất cứ nam nhân nào cũng không thể chịu được.」 Cả người nàng ửng hồng, vì kích tình mà ứ dạt thành tiếng, kiều mị động lòng người, làm hắn dâng lên cảm giác chiếm hữu, cả đời này, hắn chỉ muốn một mình mình có thể nhìn thấy cảnh đẹp này, người khác cũng đừng mong có được.

Lạc Nhi cảm thấy toàn thân khô nóng khó chịu, thần trí mê muội làm nàng hoàn toàn không nghe được hắn đang nói cái gì, nàng chỉ cảm thấy một cảm giác xa lạ đang tăng vọt, ở bụng dưới không ngừng thiêu đốt, trong cơ thể, mỗi một tế bào không ngừng kêu gào muốn được lấp đầy sự trống rỗng bên trong, nàng vì cảm giác kì lạ này mà khó chịu đến cực điểm, thân mình cũng theo sự tăng vọt tẩm loạn trong cơ thể mà vận vẹo không thôi.

Bàn tay to cũng trượt theo những đường cong mềm mại của nàng, vượt qua phần eo phẳng lì trơn láng, tháo bỏ tiết khô, chướng ngại vật duy nhất còn lại trên người nàng.

Hắn nâng người nàng một chút, tách hai chân thon dài của nàng ra, làm cho hai chân của nàng nằm ở hai bên đùi hắn, lưng nàng tựa vào bàn, cũng làm cho cảm giác mê người chưa ai thường thức hiện ra trước mắt.

「 Ngô.....」 cho dù thần trí mê muội, mờ mịt, Lạc Nhi cũng ần ần cảm thấy, tư thế của mình lúc này phi thường xa lạ, cũng phi thường không thể chấp nhận, chưa bao giờ cùng nam nhân tiếp xúc thân mật như thế này, nàng bất an xao động .

「 Đừng sợ, tiểu Nhi, đợi lát nữa nàng sẽ cảm thấy khoái hoạt.」 nhẹ giọng trấn an, vừa nói xong, bạc môi cũng lập tức hấp dẫn nụ hoa trước ngực nàng, thuận lợi ngăn thân hình thoáng giây dựa của nàng.

「 a ——」 cảm giác được nơi tư mật nhất bị dị vật xâm phạm, nàng nhin không được sợ hãi kêu một tiếng, hai chân theo bản năng kẹp chặt, lại bị tư thế ngồi này mà không thể làm được, kinh hãi làm cơ bắp toàn thân nàng phút chốc buột chặt.

「 Thả lỏng một chút..... Hừ, đừng sợ, tiểu Nhi, thả lỏng.....」 hắn cắn cắn nụ hoa trước ngực nàng, không ngừng thấp nam an ủi nàng, muốn cho nàng trầm tĩnh lại, để hắn có thể hảo hảo yêu thương nàng.

Bạc môi lần nữa trở lại cánh môi mềm mại, kỹ thuật hôn cao siêu làm nàng dần dần bình tĩnh lại, cũng lần nữa ý loạn tình mê.

Nàng kim lòng không đậu, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn, hóa điểm trong người không ngừng thiêu đốt, nàng vô thức mút hôn, môi lưỡi triền miên cùng hắn, mong giảm bớt cảm giác nóng bức trong người.

Thừa dịp nàng ý chí mê mang, ngón tay đặt tại u huyết cũng cảm nhận được nhiệt tình của nàng mà sinh ra ướt át, nhanh chóng tiến vào huyết khẩu.

「 ngô.....」 cảm giác vừa tê dại lại có chút đau đớn từ hạ thân truyền đến, động hoa vì dị vật đột nhiên xâm nhập mà co rút lại .

Nha, quá tuyệt vời!

Cái loại cái giác buột chặt, ngón tay như bị mút lấy làm hắn sinh ra một loại cảm giác tê dại, đầu ngón tay càng tham lam, tiến sâu vào trong, thậm chí còn chạm đến tẩm màng mỏng manh biểu trưng cho trinh tiết của nàng.

Nhưng nụ hôn nóng bỏng không ngừng rơi xuống gương mặt phấn nộn mê người của nàng, ngón tay xâm nhập trong cơ thể nàng cũng bắt đầu qua lại trong mật động, trừu đưa làm hô hấp của nàng càng lúc càng gấp gáp, rên ngâm thành tiếng.

Trong tai truyền đến tiếng rên kiều mị, kiềm lòng không đậu của nàng, hắn có thể rõ ràng cảm giác được hạ thân của mình đang cực lực kêu gào muốn phát tiết; trường đau nghiêm trọng, hắn xem chút kềm chế không được, muốn nhảy vào trong cơ thể nàng mà hưởng thụ một phen.

Đáng tiếc giờ này khắc này, không phải thời điểm thích hợp để có được nàng, hơn nữa hắn cũng không muốn ở trên ghế mà giữ lấy lần đầu tiên của nàng. Nhưng mà hắn lại không dự đoán được, hắn chỉ muốn trộm chút ngọt hương, thế nhưng cũng chìm đắm dục hỏa trong mình, càng không thể vãn hồi.....

Nhìn nàng từ nhũ mây vì đau dần dần chuyển thành sung sướng yêu kiều, luật động ngón tay trong mật động càng nhanh hơn, ngón tay cái cũng gia nhập, ần nhẹ, day day lên hoa hạc sung mộng, trần trọc xoa nắn ma sát, trong tai lại không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ cao vút của nàng.....

Bỗng dưng, hần rút ngón tay, dính đầy yêu dịch ra, nhìn gương mặt nhỏ nhắn hơi nhú lại, phản ứng không kịp thì mỉm cười tà mị.

Trong phút chốc, hần cũng coi bỏ tiết khổ của chính mình, làm cự long thô dài, thẳng tắp chìa thẳng, hướng tới nơi tư mật nhất giữa hai chân nàng cọt sát, trượt lên trượt xuống .

Kích tình liên tiếp làm cho trong đầu Lạc Nhi hoàn toàn trống rỗng, nàng duy nhất chỉ còn cảm thấy toàn thân mệt mỏi lại nóng quá. Đương nhiên nàng cũng cảm nhận được, một “cây” gì đó, rất nóng, đang cọt xát qua lại giữa hai chân mình, cọt xát lên hoa thần, ma ngứa.....

Nàng cảm thấy càng nóng, hạ thân dưới sự cọt xát của “nó” liên tiếp co rút lại, phát run.....

Hai mắt của hần toàn bộ bị đục hóa chiếm giữ, hần dùng một tay chế trụ eo nhỏ của nàng, bàn tay còn lại ma sát hoa thần cùng với cự long, không ngừng khiêu khích, chà sát khiến toàn thân nàng run rẩy kịch liệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đỏ, hơi thở cũng càng lúc càng lúc càng dồn dập, thân hình vặn vẹo không ngừng.....

Phát hiện phản ứng của nàng, hần càng thêm kích tình khó nhịn, ngón tay trong hoa huyết càng đẩy nhanh tốc độ —

Thẳng đến khi thân mình nàng cung khởi, toàn thân mãnh liệt run run đồng thời, hần cũng không kìm hãm bản thân nữa, bắn ra mầm móng.....

Nàng giống như bị vết sạch khí lực, xụi lơ ngã ngồi xuống bàn, toàn thân phiếm hồng say lòng người, sau khi bình ổn lại hơi thở, hần mới nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nhuyễn miên.

Tuy rằng chưa chân chính giữ lấy nàng, nhưng mà nàng đã gây cho hần cảm giác thỏa mãn thật lớn. Nàng dưới sự hướng dẫn “tận tình” của hần, tự nhiên hiển lộ ra thiên tính nhiệt tình, làm cho nam tính tự tôn của hần vừa lòng vui sướng. Mà nay, hần chỉ hy vọng khi hần chân chính giữ lấy nàng, tiến vào trong cơ thể kia, một khắc đó, hần sẽ không bị nhiệt tình của nàng cấp thiếu đốt một chút cũng không còn.

Một lúc lâu sau, hần lưu luyến, khó khăn lắm mới hạ quyết tâm buông nàng ra, cũng cường chế xúc động muốn ôm lấy nàng đi vào giường ngủ, triền miên một đêm. Hần chộp lấy quần áo bị vắt bên cạnh của nàng, mặc vào người cho nàng.

Tiểu Nhi, hôm nay tạm buông tha cho nàng, mấy ngày nữa, ta nhất định phải đem nàng cột vào trên giường, hảo hảo thỏa mãn mơ ước trong lòng.....

Dù sao hần không thể dễ cảm xúc kích động nhất thời của mình mà phá hỏng kế hoạch hần đã tính toán tỉ mỉ.....

※ ※ ※

Cừu Y Nùng uống xong bát giải độc cuối cùng, một ngày sau, sau khi Phong Dục Vũ bắt mạch kiểm tra, khẳng định độc chất trên người nàng đã hoàn toàn được loại trừ, chỉ là thân thể của nàng vẫn còn hơi yếu, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian thì không còn gì trở ngại.

Lại tĩnh dưỡng mấy ngày, Cừu Y Nùng cùng Nam Lạc Nhi ra khỏi nội thất (phòng trong) của Giảng Văn các, đi ra ngoài hít thở không khí, ngắm nhìn phong cảnh bài trí tuyệt đẹp trong đình viện, hưởng thụ hương hoa, bướm lượn mê người.

Hai người đi dạo trong khoảng sân rộng, một lát sau, Cừu Y Nùng dù sao thể lực vẫn còn kém một chút, vì thế ở có chút mệt mỏi, nên cả hai đi vào bên trong đình lý ngồi xuống.

「tiểu thư, muốn ta bưng nước trà đến hay không?」 Lạc Nhi có chút lo lắng nhìn gương mặt đầy mồ hôi, sắc mặt không tốt của Cừu Y Nùng, rút khăn tay đặt bên hông đưa cho nàng.

「Không cần.」 Cừu Y Nùng cười cười tiếp nhận khăn tay, ánh mắt sung sướng.「tiểu Nhi, chúng ta rất lâu rồi chưa được nhân nhà dạo hoa viên, cảm giác hảo mới mẻ nha!」 ánh mắt của nàng mơ màng, long lanh nhìn đám hoa tươi tắn khoe sắc.

「Không phải tốt lắm sao?」 Lạc Nhi đồng ý nói, ánh mắt cũng mơ màng, ngắm nhìn hồ điệp chợp chồn trên những cánh hoa.

Trước đây, khi còn ở Cừu gia trang, tiểu thư vì thỏa mãn lòng tham vô đáy của Cừu Sĩ Xương, mỗi ngày, thời gian của tiểu thư đều phải vùi đầu bên khung thêu, mà nàng cũng bị hần làm khó dễ, cơ hồ ngày ngày đều phải đến phòng bếp hỗ trợ, phụ giúp tất bật mong đổi lấy một ít thực phẩm tốt hơn cho hai người dùng tạm qua ngày. Cho nên nói cho cùng thì cho dù Cừu Sĩ Xương không nghiêm cấm các nàng không được rời khỏi nhà nhỏ, các nàng cũng đã không có thời gian rời khỏi đó, càng đừng nói đến việc thông thả thanh nhàn đi dạo hoa viên. Huống chi, trong Cừu gia trang, quanh nhà nhỏ cũng không có hoa cỏ gì để hai nàng nhìn ngắm.

Bởi vậy mới nói, hôm nay các nàng có thể đi dạo trong đình viện hoa lệ thế này, đều là nhờ Phong Dục Vũ ban tặng. Theo lý thuyết, nàng phải một lòng cảm kích mới đúng, nhưng mà, hần lại cứ chậm chạp, trì hoãn, không muốn nói cho nàng biết hần sẽ an bài cho tiểu thư trong thời gian tới như thế nào, thì nàng vẫn không khỏi sầu lo trong lòng, nhưng mà việc này nàng lại không dám nói ra, làm cho tiểu thư phiền lòng.....

「tiểu Nhi, có một chuyện đến giờ ta vẫn cảm thấy không hiểu.」 Cừu Y Nùng vẫn chưa phát hiện ánh mắt đăm đo của Lạc Nhi, lặp lại câu hỏi của mình lần nữa.

「Chuyện gì? Tiểu thư.」 Lạc Nhi thu hồi suy nghĩ lung tung của mình, có chút tò mò hỏi.

「Chính là.....」 Cừu Y Nùng ngẩng đầu nhìn Lạc Nhi, trong mắt bỗng dưng dâng lên bất mãn,「ai! Tiểu Nhi, ngươi ngồi xuống đi! Ta không phải đã

nói rất nhiều lần , chúng ta là tỷ muội, không phải chủ tớ, người làm sao cứ không nhớ lời ta nói thế?]

「 Hào, hào.」 Lạc Nhi mỉm cười nhìn Y Nùng, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh nàng, miễn cho lỗi tai “gặp họa”. Kỳ thật nàng không quên, chỉ là xưng hô bao nhiêu năm, thành thói quen mất rồi.

「 Được rồi! Ta ngồi xuống , tiểu thư có thể nói chuyện người không hiểu đi .」 nàng nhắc nhở .

「 Nga!」 Cừu Y Nùng lập tức bị đòi đi lực chú ý,「 chính là. Tiểu Nhi, ta luôn suy nghĩ, vị Phong Dục Vũ kia vì sao lại giúp chúng ta vô điều kiện như vậy? Chúng ta cùng hắn không thân cũng chẳng quen nha.」

Lạc Nhi nghe vậy bất giác sững sốt, nhớ tới chính mình đã lén gạt tiểu thư, vẫn chưa nói cho nàng biết điều kiện trao đổi giữa nàng và Phong Dục Vũ. Nàng vốn nghĩ rằng tiểu thư cá tính đơn thuần sẽ không hoài nghi, quan tâm đến chuyện này, không ngờ tiểu thư vẫn là nổi lên lòng nghi ngờ.

「 Có lẽ. Có lẽ Phong Dục Vũ là người tốt, muốn giúp chúng ta mà thôi.」 nhìn ánh mắt tin tưởng tuyệt đối của Y Nùng, Lạc Nhi phát hiện mình nói dối thật tệ, ngay cả chỉ vì muốn trấn an nàng, cũng vô cùng gượng gạo.

「 phải không?」 Cừu Y Nùng lộ ra thần sắc hoài nghi. Y Nùng gặp được Phong Dục Vũ, nàng cảm thấy hắn không phải là loại người vô duyên vô cớ ra tay giúp các nàng. Cho dù diện mạo hắn tuấn mỹ, thái độ ôn hòa khiến người khác không hoài nghi hắn có ác ý gì khác, nhưng mà trong lòng nàng luôn cảm giác được hắn không phải là “người tốt”.

「 Nói thật, tiểu Nhi à, ta thật sự không tin Phong Dục Vũ kia là người tốt, có thể vô điều kiện mà giúp chúng ta nha!」 đáy mắt của Y Nùng hiện lên khó hiểu cùng nghi hoặc.

「 Hắn có cùng tiểu thư nói qua cái gì sao?」 khẩu khí của Lạc Nhi có chút dồn dập. Không thể nào! Hắn nên không gấp gáp đến mức nói cho tiểu thư biết bọn họ có bản “điều kiện” qua rồi đi!

「 Hắn nói cái gì với ta?」 Cừu Y Nùng vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt càng thêm nghi hoặc.

「 Không có gì. Ta chỉ tưởng hắn nói gì với tiểu thư rồi nên tiểu thư mới hỏi ta như vậy.」

「 Vậy thì không có.」 Cừu Y Nùng le lưỡi. Kỳ thật nàng vẫn cảm thấy ánh mắt của Phong Dục Vũ rất sâu trầm, làm cho nàng cảm thấy có chút đáng sợ, giả như có thể không cùng hắn nói chuyện với nhau thì không còn gì tốt hơn .

「 đúng rồi, tiểu Nhi, mỗi ngày khi đến lúc dùng bữa tối, hắn luôn tìm người đi nói chuyện, vậy hắn muốn nói cái gì với người vậy?」 Cừu Y Nùng đột nhiên lại nghĩ tới chuyện này, nàng cảm thấy kỳ quái nha.

「 Cái gì cũng chưa nói, chúng ta chỉ là nói chuyện phiếm.」 hai má Lạc Nhi bỗng nhiên nóng lên, khẩu khí có chút lấp lép, chột dạ.

「 Nói chuyện phiếm?」 Cừu Y Nùng thấp giọng, khẩu khí hoài nghi. Không thể tin được, tiểu Nhi còn rất lớn mật, dám cùng hắn nói chuyện phiếm.

「 Ân.」 Lạc Nhi gật đầu thật mạnh, căn bản không dám nói ra tình huống thật sự. Nàng biết cho dù nói ra, tiểu thư cũng nghe không hiểu. Bất quá, chuyện này nàng cũng không có dũng khí nói ra.

Tự ngày Phong Dục Vũ đem nàng đến Thanh Uyển, đối nàng làm cái chuyện “xấu hổ” kia, những ngày kế tiếp, mỗi ngày đến bữa tối, hắn luôn sai người kêu nàng tiến đến cùng hắn dùng cơm.

Bọn họ đương nhiên là có nói chuyện với nhau, nhưng nói rất ít, lúc đó, đại bộ phận thời gian Phong Dục Vũ đều dùng để ôm nàng, sờ nàng, hôn môi nàng — hiện tại nàng đã biết động tác “cần môi” của hắn gọi là hôn — cho nên mỗi ngày, nàng đều là mê mê muội muội trở về Giảng Văn các, thường hay nhớ đến những phút giây ở bên cạnh hắn, làm nàng xấu hổ không thôi, mà nàng thấy, dường như, nàng càng ngày càng không giống mình nữa rồi.

Trước đó, ban đêm, nàng thường ngẫu nhiên mơ thấy Phong Dục Vũ; Nàng không nhớ rõ tình hình trong mộng, chính là mỗi khi từ trong mộng tỉnh lại, nàng luôn luôn cảm thấy âm áp, quyến luyến kỳ lạ. Mà hiện tại làm nàng thấy phức tạp là, từ khi nàng cùng hắn làm “chuyện đó”, nàng ngay cả ban ngày cũng sẽ nhớ tới hắn, không phải ngẫu nhiên, mà là thường thường. (^OO^)/

Nàng xấu hổ phát hiện, chính mình thế nhưng tuyệt không chán ghét Phong Dục Vũ đối với nàng làm những chuyện như vậy, ngược lại còn thực thích.

Nhưng mà, trong lòng nàng vẫn còn canh cánh một chuyện, lo lắng không yên, đó là đến nay Phong Dục Vũ vẫn chưa nói cho nàng biết hắn phải như thế nào để giúp tiểu thư vĩnh viễn thoát khỏi bàn tay ma quỷ của tên Cừu Sĩ Xương!

Đêm nay, nếu hắn lại sai người tìm nàng, có lẽ nàng nên trước cùng hắn thảo luận chuyện này mới đúng, miễn cho khi hắn lại đối nàng giở trò, nàng lại rơi vào “mê vọng” mà quên chính sự.

※ ※ ※

Ngay khi Cừu Y Nùng cùng Nam Lạc Nhi đang ngồi ở ngoại đình Giảng Văn các thưởng hoa, để gió mon man trên từng lọn tóc, mỗi người một suy nghĩ. Thì Cừu Sĩ Xương, kẻ tìm khắp nơi trong Yên Liễu trang mấy ngày nay để gặp hai người, cuối cùng cũng tìm đến được đây.

Lúc trước, khi còn ở Cừu gia trang, Phong Dục Vũ đã ngờ ý là muốn có được Nam Lạc Nhi, nếu không sinh ý hằng năm của Cừu gia khó bảo đảm.

Lúc ấy hần đã cân nhắc qua tình thế, nghĩ đến thiệt hơn sau này, mới có thể ra quyết định, đem Nam Lạc Nhi nhường cho Phong Dục Vũ, giữ lại cây rặng tiền Cừu Y Nùng; Cho nên mới có lần đến thành Hàng Châu này.

Nếu không chắc chắn, cho rằng độc dược mẫn tính trên người Cừu Y Nùng cần có giải dược đúng kì của hần mới có thể an toàn, khiến nàng không dám thoát đi, thì hần làm sao dễ dàng đưa ra chủ ý này dễ dàng như vậy. ... cho chủ tớ Cừu Y Nùng theo hần đến Yên Liễu trang làm khách, sau đó cho Phong Dục Vũ thuận lợi có được Nam Lạc Nhi, sau lại ép buộc Cừu Y Nùng theo hần trở về Cừu gia trang, Nam Lạc Nhi tất phải lưu lại.

Đương nhiên, khi hần đưa ra chủ ý này, cũng có tư tâm, hần muốn lợi dụng khoảng thời gian tự do khi ở Yên Liễu trang, chiếm lấy Cừu Y Nùng, khi đó “gao đã nấu thành cơm”, thì “bà la sát” kia tự nhiên cũng không còn lời nào để nói, mà hần cũng có thể thuận theo tự nhiên, thành công đem Cừu Y Nùng thu làm tiểu thiếp, cả đời thay hần làm ấm giường kiêm cây rặng tiền xài mãi không hết. (>.<, cha này đề tiện quá)

Nhưng mà, tính toán hoàn mỹ của hần, từ khi đến Yên Liễu trang đến nay vẫn chưa thực hiện được.

Từ khi hần cùng muội muội Ngọc Linh đến đây, Phong Dục Vũ vẫn luôn làm tròn trách nhiệm gia chủ, không chỉ khiến cho huynh muội hai người bọn họ ăn ngon, ngủ sướng, có hạ nhân hầu hạ, sai bảo, mà còn có người hướng dẫn, ngày ngày dẫn huynh muội hai người đi thăm thú cảnh đẹp của thành Hàng Châu.

Huynh muội hai người cư nhiên là rất vừa lòng với những an bài này, chỉ trừ bỏ một việc, từ khi đến Yên Liễu trang, hần đến nay chưa từng gặp qua Cừu Y Nùng cùng Nam Lạc Nhi, mà muội muội Ngọc Linh của hần cũng chưa từng gặp qua mặt của Phong Dục Vũ. Hần thậm chí còn không biết hai người ở chỗ nào!

Ngay tại thời điểm hần bắt đầu cảm thấy không thích hợp, sáng hôm nay, hần đến tìm Phong Dục Vũ tính hỏi cho rõ ràng, thì làm hần ngạc nhiên chính là, Phong Dục Vũ cư nhiên rất tự nhiên, thông khoái nói cho hần biết Cừu Y Nùng đang ở chỗ nào, còn chỉ đường cho hần biết phải đi thế nào!.

Mà hần cũng quả thực dễ dàng tìm được Giảng Văn các, bước vào không bao lâu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cừu Y Nùng cùng Nam Lạc Nhi đang ngồi trong đình hóng mát.

Thập phần vừa lòng, Cừu Sĩ Xương sai bước hướng đình lý bước vào.

Nam Lạc Nhi nhìn thấy hần trước tiên, phản xạ tính đứng lên che ở trước người Cừu Y Nùng, về thoải mái trên mặt hoàn toàn biến mất, mà động tác bắt ngờ của nàng cũng làm người bên cạnh chú ý.

「tiểu Nhi, làm sao vậy.....」 Y Nùng nói chưa xong, liền nhìn thấy Cừu Sĩ Xương, nàng cũng lập tức đứng lên. Đối với đường ca này, nàng đã học được phải có tâm đề phòng.

「Chắc! Người một nhà không cần khách sáo đâu! Ngồi đi a! Ngắm hoa sao? Vậy để đường ca đến bồi đường muội đi!」 Cừu Sĩ Xương nhìn thấy người bấy lâu thêm nhỏ dãi xong, hần đột nhiên phát hiện lâu ngày không gặp, dường như nàng càng ngày càng đẹp, khiến đắm tà trong người hần càng lạo nhạo không yên, bước chân như muốn chạy đến Cừu Y Nùng.

「Sĩ Xương thiếu gia, mời người cách xa một chút, không cần đứng gần như vậy.」 nhìn ánh mắt bất chính của Cừu Sĩ Xương, Lạc Nhi tâm sinh cảnh giới trách mắng.

Cừu Sĩ Xương rùng mình, lập tức thay đổi sắc mặt

「Tránh ra! Ta muốn cùng đường muội thân cận một chút, hạ nhân như ngươi có tư cách gì xen vào!」 nếu không phải hần đã đồng ý đem nàng tặng cho Phong Dục Vũ, hần cũng không dễ dàng bỏ qua cho nàng. Nhưng mà, nàng đẹp thì có đẹp, nhưng cá tính quá hung dữ, lại ương ngạnh làm hần cũng dè chừng, không dám mạnh động.

「Tiểu thư không muốn cùng người thân cận!」 Lạc Nhi không sợ lời uy hiếp của hần, khịt mũi phản bác nói.

「Xú nha đầu, đây là lời người nhên nói với chủ tớ sao?」 Cừu Sĩ Xương tức giận mắng, vươn tay đem Lạc Nhi đang đứng cản ở trước mắt đẩy ra, mặt khác lại lôi Y Nùng đang đứng ở phía sau lên, lợi dụng sức mạnh nam giới đàn áp hai nàng.

「Cừu Y Nùng, người chắc là chưa quên lời nói trước đây của ta chứ! Nếu không phải vì tài hoa hơn người của người, ta mới sẽ không ngốc như vậy, cùng người trao đổi điều kiện gì đâu! Mà nay, bất luận người nguyện ý hay không nguyện ý, người cũng đừng nghĩ ta sẽ lại buông tha người.」

Ánh mắt ngán lệ càng làm cho nhan sắc của Y Nùng càng thêm xinh đẹp động lòng người, ánh mắt đắm tà của Cừu Sĩ Xương không ngừng nhìn nàng, như muốn ăn tươi nuốt sống, thậm chí chính mình ngu dại, sao lại đi đồng ý chấp nhận điều kiện quỷ ma gì đó, nhần nhin cho đến hôm nay chứ.

Lạc Nhi kéo một bên ống tay áo của Cừu Sĩ Xương, trong lòng kinh hãi, rốt cuộc hiểu được, ánh mắt mà hần hai năm gần đây khi nhìn tiểu thư là có ý gì. Thì ra hần không phải muốn đánh tiểu thư, mà là muốn làm chuyện mà Phong Dục Vũ muốn làm với nàng!

Nam nhân đều là như thế sao? Nàng thật sự không hiểu, nhưng nàng hiểu được, cho dù nàng cũng không bài xích Phong Dục Vũ đối với nàng 「giờ trò」, nhưng tiểu thư tuyệt đối không có khả năng chấp nhận Cừu Sĩ Xương đối nàng.....

Nghĩ thông, nàng khẩn trương muốn đẩy Cừu Sĩ Xương nhanh chóng cách xa Y Nùng, 「buông tiểu thư ra!」 nàng lớn tiếng kêu lên.

Cửu Y Nùng hoảng sợ tột độ, hai tay không ngừng huơ loạn, muốn đáng rớt “vuốt sói” của hắn trên người nàng.

「ngươi buông ra Tránh ra.....」nàng nghẹn ngào kêu lên, bàn tay hắn làm nàng thấy kinh tởm vô cùng, nàng cảm thấy rất buồn nôn.

Nam Lạc nhi quá gấp gáp, lo lắng không yên, thấy lời tay áo vẫn không có kết quả, vội vàng lôi kéo cả người hắn.

Vốn định trộn chút ngọt hương, nhưng vì Y Nùng cứ dẩy dựa không ngừng, làm ý đồ của hắn vẫn chưa đạt được, nên đối với hành vi của Lạc Nhi càng thêm tức giận, vì thế hắn tức giận nghiền người, vung tay, tát thật mạnh vào mặt Lạc Nhi, lực đạo quá mạnh, khiến má nàng lập tức sưng đỏ, hơn nữa còn khiến cước bộ loạn choạng, ngã nhào xuống bậc tam cấp....

「a ——」tiếng thét chói tai của Y Nùng vang lên.

「Xú nha đầu chết tiệt! Nếu không phải ta đã đáp ứng đem ngươi đưa cho Phong Dục Vũ nạp làm thiếp, hôm nay ta làm sao dễ dàng bỏ qua cho thái độ to gan phạm thượng của ngươi! Đánh ngươi một chút đã là ta mở lòng từ bi, nếu không ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết!」Cửu Sĩ Xương lửa giận thiêu đốt mắt, không ngừng mở miệng mắng Lạc Nhi, một tay kia vẫn là cầm lấy bàn tay Y Nùng đang cực lực giãy dụa.

「chết tiệt, ngươi đừng dẩy dựa nữa có được không!」hắn mắng Y Nùng,「chờ chúng ta trở về Cửu gia trang, ta xem ngươi còn giãy dụa như thế nào, đến lúc đó cũng không còn một Nam Lạc Nhi suốt ngày che chở ở phía trước cho ngươi nữa! Ta xem ngươi cũng đừng tiếp tục kháng cự, kết cục đã định.....」hắn đắc ý, đem ý đồ tận sâu trong lòng nói ra.

「Im..... Thúi lắm!」một câu thô lỗ, Lạc Nhi đang nằm co ro dưới nền đất mát, thanh âm không lớn nhưng cũng rất rõ ràng.

Nam Lạc Nhi bị Cửu Sĩ Xương tát một cái làm cho đầu óc quay cuồng, sau lại ngã xuống cầu thang, tuy nói mấy bậc tam cấp này cao không cao, không đến mức làm cho nàng gãy tay gãy chân, té đến ngu ngốc hay là chết đi, nhưng mà tứ chi bầm dập đau đớn là không tránh không được, cho nên nàng mới có thể quý rạ trên mặt đất, nghe răng trợn mắt, thở hổn hển hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

Nhưng mà, tên Cửu Sĩ Xương đang lửa giận ngút trời kia nghe thêm một câu lại càng nộ khí xung thiên, rống lên.

「ngươi nói cái gì?」

「ta nói..... Đau.....」nam lạc tử từ từ bò lên, mới định mở miệng mắng người thì tứ chi truyền đến đau đớn làm cho nàng khóc thét một tiếng, nhưng mà nàng vẫn chưa quên nàng đang muốn mắng cái gì.

「ta nói ngươi, dẹp bỏ ý đồ ngu muội của ngươi đi, ngươi thực cho rằng ngươi uy hiếp vài câu như vậy, tiểu thư sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, tùy ý ngươi bài bố? Hừ! Đừng áp đặt người khác vào suy nghĩ điên khùng của ngươi!」Nam Lạc nhi nói từng chữ rõ ràng, lời nào cũng nhắm vào hắn mà mắng.

「Ngươi còn không mau buông tiểu thư ra! Đường đường một đại nam nhân lại đi bắt nạt một nữ tử, ngươi còn là người sao?」cho dù trong lòng vô cùng sợ hãi, Lạc Nhi vẫn là không khách khí tiếp tục quát.

Cửu Sĩ Xương sớm biết Lạc Nhi cá tính cường ngạnh, nhưng là hắn cũng tuyệt không ngờ, nàng lại không biết kính trọng hắn chút nào, còn nói năng lỗ mãng, hơn nữa vừa rồi hắn cũng phát hiện, Cửu Y Nùng không phải lúc nào cũng yếu đuối, không biết phản kháng như tưởng tượng của hắn.

Phán đoán sai lầm, hơn nữa Nam Lạc Nhi kia còn không ngừng mắng chửi hắn, làm cho hắn thẹn quá thành giận, lửa giận trong lòng càng cháy càng mãnh liệt. Hắn căm giận, bỏ Cửu Y Nùng ra, tới gần Nam Lạc Nhi, thần sắc thô bạo bạo phát, lửa giận hoàn toàn bao trùm lý trí.

Hôm nay hắn nhất định phải hảo hảo giáo huấn xú nha đầu này, không thể bỏ qua dễ dàng như vậy! Cửu Sĩ Xương dương cao tay....

「A —」hai đạo tiếng thét vang lên làm bàn tay đang giương cao của Cửu Sĩ Xương dừng lại trên không trung.

Tiếng thét chói tai xuất từ hai nha hoàn được Phong Dục Vũ an bài đến Giảng Văn các hầu hạ hai nàng, Tiểu Đào và Tiểu Mai. Các nàng vốn đang tính mang ngọc thiện (com trưa) đến cho hai người, cho nên mới thấy được một màn kinh người này.

Tiếng thét chói tai bừa dứt, Tiểu Đào và Tiểu Mai là nha hoàn đã qua huấn luyện, nên lập tức chia làm hai đường, một người chạy thẳng đến đình lý, người còn lại chạy khỏi Giảng Văn các.

Đã thấy rõ người thét lên là ai, Cửu Sĩ Xương hừ mũi. Lại là bọn cầu nô tài!

Ánh mắt Cửu Sĩ Xương quay lại trên gương mặt không chịu khuất phục của Lạc nhi, tính khí thô bạo vẫn chưa bị người khác quấy rầy mà mất đi, hướng chỉ, một hạ nhân con con của Yên Liễu trang làm sao có khả năng can thiệp vào chuyện của hắn!

Ngay tại lúc hắn lại giơ tay lên thì một tiếng khiển trách truyền đến.

「Dừng tay, không cho phép ngươi đối với Lạc Nhi tiểu thư vô lễ!」Tiểu Đào nhanh chóng lách người, chạy như bay vào đình lý, trong miệng rít giận, liếc mắt nhìn về phía Lạc Nhi —

Trời ạ! Nàng chết chắc rồi! Chủ tử đã dặn dò nhiều lần, phân phó nàng cùng Tiểu Mai phải cẩn thận chăm sóc hai vị tiểu thư, mà nay..... Nhìn hai má của Lạc Nhi tiểu thư vừa sưng lại vừa đỏ, dấu tay hắn rõ trên làn da, nàng biết phải giao phó với chủ tử thế nào bay giờ đây!

「Ngươi là ai? Dám đến Giảng Văn các cố ý đã thương người!」 Tiểu Đào tức giận, từng mắt nhìn nam tử tướng mạo khôi ngô nhưng tính tình lại tàn bạo trước mặt.

「Cừu Y Nùng là đường muội của ta, ta là khách quý của chủ nhân nhà ngươi, ngươi nói ta có không có tư cách giáo huấn nô tài của Cừu gia trang ta sao!?」 Cừu Sĩ Xương hùng hổ nói.

「Lạc Nhi tiểu thư đã không còn là hạ nhân của ngươi, ngươi không có tư cách đánh nàng, cho dù ngươi là khách của gia cũng như vậy!」 Tiểu Đào ngăn đầu phân bác.

Chủ tử sớm đã phân phó, phải xem Lạc Nhi tiểu thư là chủ tử mà hầu hạ thỏa đáng, bởi vì chủ tử đã tính đem nàng thu làm thiếp thất. Cho nên vô luận như thế nào cũng phải ngăn cản kẻ tự xưng là khách quý này gây chuyện.

「Ngươi tránh ra! Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn xú nha đầu này, chưa bao giờ có một hạ nhân nào dám bất kính với ta như nó!」 Cừu Sĩ Xương tức đến thở hồng hộc, hần không ngờ, bây giờ đến cả một hạ nhân của Yên Liễu trang cũng dám mắng hần,nha đầu, lại là nha đầu, hần nhất định phải dạy dỗ con xú nha đầu này, đánh 1 rần 10 mới được!

「Không được!」 Tiểu Đào kiên trì, trong lòng âm thầm khẩn cầu, Tiểu Mai đi tìm viện binh mau trở về.

「Ngươi có tư cách gì nói không hả? Ngươi nếu không tránh ra, ta cũng mặc kệ ngươi có phải là hạ nhân của Yên Liễu trang hay không!」 Cừu Sĩ Xương tiếp tục quát.

Nếu nàng không tránh ra, hần cũng mặc kệ nàng là người của Yên Liễu trang hay Cừu gia trang, ra tay giáo huấn!

「Nàng thật sự không thể tránh ra, Cừu lão bản.」 tiếng nói vừa dứt, một đạo thân ảnh rất nhanh đã bay vào nội đình, người đến là “cứu binh” Tiểu Mai mới đến, thủ hạ đặc lực bên cạnh Phong Dục Vũ, Ông Bình.

「Là ngươi.」 Cừu Sĩ Xương nhìn thấy người tới, tức giận khó tiêu lại lớn giọng:「Ngươi nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ ngay cả việc ta muốn dạy dỗ hạ nhân của mình một chút cũng không được sao?」

「Cừu lão bản, ta nghĩ ngươi còn chưa quên ngày đó chủ tử nhà ta và ngươi đã nói những gì đi! Chẳng lẽ Cừu lão bản đã hối hận?」 Ông Bình ghé hần, trong giọng nói mang theo trào phúng.

Cừu Sĩ Xương cứng lại,「ách, đương nhiên không có.」 đùa sao, hần làm sao có thể buông tha cho vàng bạc chứ!

「Nếu đã như thế, Lạc Nhi tiểu thư hần đã không còn là người của Cừu gia trang, hơn nữa Tiểu Đào không chịu tránh ra chính là phụng theo mệnh lệnh mà Gia phân phó. Cho nên, mặc kệ Cừu lão bản tính làm cái gì, cũng hãy đợi Gia trở về rồi nói sau?」 Ông Bình ngữ khí bình thản nói, nhưng là ngụ ý cũng là phi thường rõ ràng, Nam Lạc Nhi đã là người của chủ tử, nếu Cừu Sĩ Xương muốn động vào nàng, tốt nhất chờ Phong Dục Vũ hồi trang, hỏi qua hần sau rồi nói sau.

Ánh mắt hần tia máu của Cừu Sĩ Xương rất nhanh sau lời nói của Ông Bình thì thu hồi, nhưng về tàn độc cay cú trên gương mặt thì không cách nào che lấp. Cho dù thủ hạ này của Phong Dục Vũ nói chuyện với hần khá khách khí, nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được sự khinh thường của đối phương. Loại cảm giác này làm cho hần rất khó chịu, nhưng là lại không thể phát tác, dù sao Ông Bình không phải hạ nhân bình thường, hần là trợ thủ đặc lực nhất của Phong Dục Vũ, vạn vạn không thể đắc tội.

Cừu Sĩ Xương chần chờ mãi, rốt cục không thể kiên trì, sắc mặt cực kì khó coi quay đầu rời khỏi Giảng Văn các, cùng lúc nhìn thấy Tiểu Mai hối hả đi vào.

Thẳng đến bóng dáng Cừu Sĩ Xương biến mất, Tiểu Đào mới lo lắng tâm thần, hướng Ông Bình hành lễ cảm tạ.

「Cám ơn Bình gia tương cứu kịp thời, nếu không một khi người nọ động thủ, Tiểu Đào thật sự ngăn cản không được.」

「Không cần đa lễ. Ngươi trước cùng Tiểu Mai mang Y Nùng tiểu thư cùng Lạc Nhi tiểu thư đi vào trong nghỉ ngơi, ổn định tâm thần, ta sẽ phái người canh giữ ở bên ngoài, đợi Gia trở về trang thì ta sẽ báo cáo việc này.」

「Vâng, Bình gia.」 Tiểu Đào âm thầm nuốt nước miếng một cái. Chỉ hy vọng sau khi gia hồi trang, sẽ không trách nàng vô tâm mà trọng phạt nàng.

※ ※ ※

Cùng thời gian đó, Phong Dục Vũ đang ở trong một khách điểm lớn nhất thành Hàn Châu, bên cạnh còn có Phương Vính.

「Ta đợi ngươi hảo “vất vả” a!」 Phong Dục Vũ tựa tiểu phi tiểu, trào phúng nhìn nhìn người ngồi ở ghế đối diện, hình thể khổng lồ như hùm sư (hổ, sư tử), vẻ mặt nam tính, ưu nhân anh tuấn.

「Dù sao ngươi cũng đầu ước hẹn thời gian, nóng nảy cái gì.」 Miễn Tử Tuấn rõ ràng nghe được sự trào phúng trong câu nói của Phong Dục Vũ, không thèm để ý nhún nhún vai, bộ dáng tiêu sái nhàn nhã nhìn hần.「Nói đi! Vội vã bảo ta Nam hạ, chắc sẽ không phải vì huynh đệ lâu lắm không gặp mà muốn ôn lại chuyện cũ đi!」 hần tự châm cho mình một chén rượu.

「 Nếu không phải Vũ Dương mới tân hôn, Kiếm Vân lại ở Tây Bắc xa xôi khó có thể liên lạc, ta làm gì tìm người, tên chỉ biết uống rượu này! 」 Phong Dục Vũ không được trào phúng nói.

「 Đi? Người nói giống như ta là một người không có trách nhiệm đi. Đừng quên, tốt xấu gì “Minh kí” vẫn do ta phụ trách một phần, người có từng nghe qua ta râm hồng chuyện gì chưa? 」 nam tử trừng lớn mắt, không phục phản bác.

「 Đây chính là người nói , đến lúc đó người người đừng hòng chối cãi. 」 Phong Dục Vũ cố ý kích hấn.

Kỳ thật, chuyện này hấn (PDV) vốn nhắm vào hấn (MTT) mà làm, hơn nữa, trong bốn người, kinh công của hấn (MTT) là cao minh nhất. Về mấy câu khiêu khích vừa rồi, chỉ là đùa nhau mà thôi.

「 Người đùa xong chưa? Người rút cuộc có muốn đem sự tình giải thích rõ ràng hay không, ta ngàn dặm xa xôi chạy tới Giang Nam như vậy, cũng không phải là tới nghe người nói một đồng vô nghĩa. Người rút cuộc muốn ta giúp người làm cái gì? 」 nam tử uống một ngụm rượu, có chút không kiên nhẫn quát.

Chậc! Tên Phong Dục Vũ này thích nhất là dài dòng văn tự, thật sự là làm người ta chịu không nổi, đến nay một chút cũng không có cải thiện!

Phong Dục Vũ cười, không đùa nữa mà nói thẳng,「 ta muốn người giúp ta đi bắt cóc một người. 」

「 bắt người? 」 nam tử sùng sốt, hai mắt bỗng dung tròn trũng,「 người có nói nhầm không? 」

「 người không có nghe sai. 」 Phong Dục Vũ khẳng định gật đầu, khoe miệng như trước cười, bắt quá ánh mắt lại sắc bén vô cùng.

Nhìn thấy ánh mắt của Phong Dục Vũ, vẻ mặt căng thẳng của nam tử phút chốc thả lỏng,「 nói đi! Người muốn ta làm như thế nào? 」 giọng mặt của hấn lại khôi phục vẻ cương nghị dũng mãnh, thuận tay lại cầm một chén rượu.

「 Sáng khoái! 」 Phong Dục Vũ tán thưởng một tiếng, lập tức bắt đầu đàm luận tính toán trong lòng mình.

Rất nhanh , hai nam tử cùng nhau đánh hạ thời gian thực hiện kế hoạch.

Sau, Phong Dục Vũ rời đi, cũng như khi đến, không để lại chút dấu vết gì.

Bạn đang đọc truyện *Phong Liều Như Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6

Ban đêm, ở bên trong Thanh Uyển, Phong Dục Vũ ôm Lạc Nhi, đặt nàng ngồi trên đùi mình, hai người đang ngồi trên nhuyễn tháp cạnh cửa sổ. Tay hấn cầm một bình sứ nhỏ, đổ ra từ trong bình một ít chất lỏng trong suốt, đem nó thoa nhẹ lên vết sưng đỏ trên mặt Lạc Nhi, động tác cực kì cẩn thận, ôn nhu.

「 Sao bữa tối nay nàng ăn ít như vậy, không hợp khẩu vị sao? 」 đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vết thương trên mặt nàng, đáy mắt xẹt qua một tia sát khí.

Cừu Sĩ Xương ngang tàng, dám ở nhà của hấn, tổn thương nữ nhân của hấn.

Từ khi Ông Bình đem việc hôm nay Cừu Sĩ Xương ở Giảng Văn các cả gan làm bày nói cho hấn biết, hấn phát hiện, đáy lòng hấn nổi lên cảm giác thương xót vô hạn, xơ xác tiêu điều mãi vẫn không thể bình phục. Hấn thực kinh ngạc khi cảm nhận được phản ứng kì quái này của bản thân, chẳng lẽ địa vị của Nam Lạc Nhi ở trong lòng hấn đã trọng yếu hơn hấn so với tưởng tượng của mình rồi sao?

「 Miệng đau, ăn không vô. 」 Lạc Nhi lên tiếng, thủy mâu lóng lánh, không muốn nhìn thẳng vào hấn.

「 Trong lòng có việc? 」 Phong Dục Vũ nhướng mày, thay nàng nói ra nguyên nhân chân chính khiến nàng không muốn ăn cơm.

「 Ân. 」 Nam Lạc Nhi không phủ nhận, gật đầu,「 ta có việc hỏi người, lúc này người nhất định phải thành thật trả lời ta. 」 trong lòng nàng có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi hấn .

「 Hỏi đi! Nếu ta biết ta sẽ nói. 」 hấn biết nàng thông minh, trong lòng nhất định là sớm có nghi ngờ.

「 Người rút cuộc an bài cho tiểu thư thế nào? Người cũng biết, tình cảnh tiểu thư hiện nay so với khi còn ở Cừu gia trang còn nguy hiểm hơn. 」 Nam Lạc Nhi thật không có cách làm cho lời nói của mình không thể hiện trách cứ, nàng rất lo lắng cho tiểu thư nhà.

「Đừng nóng vội, tiểu Nhi, bình tĩnh một chút, ta đã an bài đầu vào đây rồi。」 Phong Dục Vũ ôn nhu vươn tay, khẽ vuốt tấm lưng ngọc ngà, trong miệng không ngừng trấn an, hơi thở lại rất nặng, kì thực, trong lòng hắn cảm thấy có chút không thoải mái. Trong lòng nữ nhân này chỉ mãi lo nghĩ đến chủ tử Cừu Y Nùng của mình, nàng vĩnh viễn đem Cừu Y Nùng đặt ở vị trí đầu tiên, tuyệt không để ý đến an nguy của chính mình. So sánh trước sau, hắn không khỏi tâm sinh hoài nghi, trải qua trong khoảng thời gian ở chung này, hắn ở trong lòng nàng không có chút vị trí nào sao?

「Thật sao!?」 Lạc Nhi kinh hi trọn to mắt, 「ngươi muốn làm như thế nào? Có cần ta phụ giúp, chuẩn bị cái gì hay không?」 nàng liên thanh hỏi.

「Không cần. Vài ngày nữa, nàng tự nhiên sẽ biết. Trước mắt, nàng chỉ cần bảo trì hiện trạng thì tốt rồi。」

「Ta không hiểu.....」 Lạc Nhi có chút giật mình. Hắn nói cũng như chưa nói, nàng tuyệt không hiểu được.

「Tin tưởng ta, ta sẽ không hại tiểu thư nhà nàng.」 hắn đạm thanh nói, ánh mắt vẫn là sâu xa khó hiểu.

Nam Lạc Nhi yên lặng nhìn vào mắt hắn, thật lâu sau, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu. Từ sâu trong lòng, nàng là có khuynh hướng tin tưởng hắn, chính là, vẫn không thể an tâm, dù sao nàng thật sự không thể làm cho tiểu thư chịu thêm bất cứ tổn thương gì, dù là nhỏ nhất. Mà cảm giác ỷ lại, dựa vào một người cũng làm cho nàng rất khó thích ứng.

「Hảo。」 Phong Dục Vũ vừa lòng, khẽ vuốt gò má của nàng.

「còn muốn hỏi ta chuyện gì khác sao?」 hắn nhìn thấy được, trong mắt nàng vẫn còn nghi vấn.

Nàng lại nhìn hắn trong chốc lát, đột nhiên nở miệng hỏi: 「Cừu Sĩ Xương nói hắn đã tặng ta cho ngươi nạp làm thiếp?」 nàng nhớ tới sáng nay, Cừu Sĩ Xương dùng ánh mắt hèn mọn nhìn nàng, khẩu khí cũng tràn đầy miệt thị.

「Đúng vậy. Bất quá không phải hắn chủ động đem nàng tặng cho ta, mà là ta yêu cầu hắn.」 Phong Dục Vũ nén cười sửa lại cho đúng.

「Ta không hiểu.」 nàng chớp chớp mắt.

「Nàng chưa quên điều kiện trước đây chúng ta đã từng trao đổi đi? Điều kiện để ta giải độc trên người tiểu thư nhà nàng và cấp cho nàng ta tự do.」 hắn nhắc nhở nàng.

「Ta không quên.」 nàng làm sao có thể quên, đó là lần đặt cược lớn nhất trong cuộc đời nàng: Lựa chọn tin tưởng hứa hẹn của người khác, mà không phải dựa vào năng lực của chính mình.

「Cho nên, ta mới đưa ra chủ ý, dùng sinh ý dẫn dụ Cừu Sĩ Xương, khiến hắn đồng ý cho Cừu Y Nùng rời đi Cừu gia trang. Bởi vì chỉ khi làm cho nàng đến Hàng Châu, nha đầu tằm tằm vì chủ, trước sau như một như nàng mới có thể không chút do dự mà đi theo tiến đến. Đến lúc đó, ta đem nàng ở lại Yên Liễu trang, mà hắn dĩ nhiên cho rằng có thể mang theo Cừu Y Nùng trở về Tô Châu.」 ngữ khí nhẹ nhàng, hắn băng quơ giải thích, ánh mắt cũng là thâm trầm.

「Cho nên, mang ta cùng tiểu thư đến thành Hàng Châu là do Cừu Sĩ Xương chủ động đề nghị.」 mưu kế hảo cao mình!

「Vậy nên cho dù ngày sau xảy ra vấn đề gì, ngươi cũng không cần chịu trách nhiệm, bởi vì mưu kế này là tự mình hắn nghĩ ra.」 nàng thì thào tự nói, rốt cục hiểu được, vì sao nàng cùng tiểu thư lại đột nhiên rời khỏi Cừu gia trang mà đến đến Yên Liễu trang làm khách.

「Đúng vậy.」 Phong Dục Vũ thẳng thắn gật đầu, biểu tình rất thần nhiên.

Nam Lạc Nhi nhìn ánh mắt thâm trầm của Phong Dục Vũ thì kinh ngạc không thôi. Nàng biết hắn thông minh, khéo léo giăng cái bẫy, thiết hạ mưu kế, làm cho Cừu Sĩ Xương dễ dàng tuân theo an bài của hắn mà làm, nhưng nàng không thể hiểu được lý do vì sao hắn lại muốn có được nàng, nàng có nhìn vào mắt hắn như thế nào thì cũng không nhìn ra tâm ý bên trong, hơn nữa.....

「Mấy năm qua, Cừu Sĩ Xương luôn nói muốn nạp tiểu thư làm thiếp, mà sáng nay, hắn cũng nói hắn đem ta tặng cho ngươi làm thiếp..... Ta từng hỏi qua người khác cái gì gọi là “thiếp”, thì ta biết được, làm thiếp thì cũng như thê tử. Nói như vậy, Cừu Sĩ Xương không phải là đang muốn tiểu thư làm “làm vợ” hoặc là nói đem ta tặng cho ngươi, “làm vợ” luôn sao?」 nàng thật sự là không hiểu.

Bàn tay to đặt trên cổ lỏng mịn của nàng bỗng dừng lại, đổi hướng, chuyển đến cái cằm của nàng.

「Nàng muốn danh phận?」 ngữ khí của hắn có tí đùa cợt. Muốn làm chính thê của hắn? Lòng của nàng thì ra thâm sâu như vậy!

「Danh phận là cái gì?」 nàng nháy khó hiểu. Lão gia cùng phu nhân đột nhiên qua đời, nàng cùng tiểu thư cũng bị cách ly khỏi cuộc sống bình thường của mọi người, cho tới bây giờ, vốn chưa có người nào giải thích qua việc này với nàng, cho nên nàng căn bản là phân biệt không rõ, “thê” và “thiếp” có gì khác nhau.

「Đừng nói cho ta biết là nàng không biết, “thê” cần phải dùng tam thư lục lễ, chính thức cưới nhập môn, có quyền, có địa vị, là bạn đời định chung thân. Về phần thiếp thì.....」 thần sắc lóe ra trào phúng, nhìn nàng nàng liếc mắt một cái, 「không có quyền, không có địa vị, tùy tay là có thể có được!」

Trong lòng Lạc Nhi chấn động, nhìn chằm chằm vào đôi mắt thâm trầm của hắn. Nàng..... Rốt cục đã hiểu.

「 Cho nên, trước kia, khi còn ở Cừu gia trang, điều kiện mà người yêu cầu trao đổi, thuần túy chỉ là tâm tình nhất thời kích động, cảm thấy hứng thú mà thôi.」 trí tuệ như nàng, nói một chút liền rõ ràng minh bạch.

「 Muốn cho ta nhất thời “cảm thấy hứng thú” như vậy cũng đã không dễ dàng.」 Phong Dục Vũ cứng rắn nói.

Trước mặt nàng, đối diện với một đôi thủy mâu sáng trong không chút che dấu, gương mặt tuấn lãng vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng, trầm ổn, nhưng kì thực, ở sâu trong nội tâm, một cảm giác mất mát, đau lòng, cùng không nỡ, ... những xúc cảm trước nay chưa từng xuất hiện, cứ dâng lên, dâng lên, tựa như sóng biển cuộn cuộn, khiến cho hắn lâm vào bối rối mà trước nay chưa từng có.

Hắn phát giác, mình càng lúc càng dễ dàng ở trước mặt nàng hiển lộ ra cảm xúc chân thật tự đáy lòng mình.

Nàng bình tĩnh, chăm chú nhìn hắn, từ một thoáng giây thay đổi trong ánh mắt của hắn, nhìn ra một chút gì...

「 Người không tín nhiệm nữ nhân.」 nàng thốt ra.

Hắc đồng tối đen như mực, Phong Dục Vũ trong nháy mắt lâm vào trầm mặc.

「 Như thế nào, đột nhiên tự cho là thông minh, muốn đi đoán tâm tình của ta sao?」 khuôn mặt băng lãnh, hắn lãnh hạ mắt, che giấu tâm tính bị nhìn thấu.

「 Yên tâm đi! Cho tới bây giờ ta còn chưa hết “hứng thú” với nàng, cũng chưa có ý định tặng nàng cho người khác, cho nên hãy thôi tự cho là thông minh đi!」 hắn cười lạnh, nhìn thấy đôi mắt to tròn nhìn hắn sau câu nói vô tình kia thì ánh lên tia thương tổn cùng đau lòng vô hạn.

Tâm của hắn đột nhiên như bị ai bóp nghẹt, một trận đau đớn đánh úp lại.

「 Ta hiểu rồi.」 nàng cắn cắn môi, không hiểu vì sao, trong lòng lại cảm thấy như bị ai hung hăng bóp chặt, dâng lên từng đợt đau đớn. Là vì lời nói của hắn sao? Nhưng mà, hắn nói không sai nha, nàng không nên tự cho thông minh, tự ý đoán tâm tính của hắn, một người làm sao có thể dễ dàng cho người khác nhìn thấu tâm tư như vậy! Nàng quá lỗ mãng, khó trách, toàn thân hắn bây giờ lại tan mát ra hơi thở lạnh như hàn băng, hắn thực sự rất tức giận rồi!

Nhưng mà, không biết vì sao, dù đã biết hắn tức giận là hiển nhiên, nhưng đau đớn trong lòng cứ sao vẫn không hề dừng lại.

Bầu không khí ngưng trọng làm cho Phong Dục Vũ bỗng dưng tâm phiền ý loạn đứng lên.

Hắn nhìn nàng một lúc lâu, sau đó buông lỏng đôi tay đang vòng quanh eo nhỏ, đặt nàng ngồi xuống ghế. (lúc đầu LN ngồi trên đùi PDV)

「 Trở về Giáng Vân các đi, tối nay ta không có hứng cùng nàng nói chuyện.」

Nam Lạc Nhi hơi loạng choạng, đợi nàng ngồi vững, bên tai đã truyền đến mệnh lệnh của hắn.

Nàng quay đầu nhìn lại, khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi, lạnh băng hơi thở tan mát toàn thân, tâm tình một chút cũng nhìn không ra, trong lòng nàng bất giác căng thẳng. Xem ra, hắn thật là đang giận nàng rồi!

Do dự trong chốc lát, thấy hắn vẫn im lặng không nói gì nữa, Lạc Nhi cũng không biết nên nói thêm cái gì, đành phải xoay người, rời khỏi Thanh Uyển.

※ ※ ※

Nhìn bóng dáng Lạc Nhi rời đi, Phong Dục Vũ xiết chặt nắm tay, ngăn cản xúc động muốn kéo nàng lại, không cho nàng rời đi.

Nàng đối với hắn ảnh hưởng quá lớn. Nàng, trong lúc hắn chưa kịp phòng bị, công khai xâm nhập vào trong lòng hắn, dẫm đạp hạ một chỗ, lập “căn cứ”, đợi hắn phát hiện, muốn trục đuổi, lại phát hiện dường như đã không còn kịp rồi. (nghe đầy mũi quân đội vũ trang nhi ^^)

Hắn chỉ thừa nhận mình sơ sẩy; Hắn tuyệt không muốn thừa nhận, chính mình tựa hồ đã trầm luân.

Nàng nói đúng, hắn xác thực không tín nhiệm nữ nhân, điều này hắn chôn chặt trong đáy lòng bấy lâu, thế nhưng nay lại dễ dàng bị một tiểu nha đầu ngây ngô nhìn thấu, không chỉ có làm cho hắn trở tay không kịp, cũng làm cho hắn thẹn quá thành giận, đuổi nàng cách xa hắn.

Phong Dục Vũ đứng dậy, đi tới phía trước cửa sổ, đôi mắt mang theo những cảm xúc phức tạp, không có tiêu cự, nhìn vào bóng đen ngoài cửa sổ.

Hắn xuất thân từ một gia đình phú thương ở phương Bắc, phụ thân phong lưu đa tình, trong nhà có một thê ba thiếp, bên ngoài còn có vô số hồng nhan tri kỷ, mỹ ái thị tâm cùng vui.

Hắn là con do chính thất sinh ra. Từ nhỏ, đối với phụ thân dâm loạn cùng đám tiểu thiếp trong nhà cứ tranh nhau tranh thủ tình cảm của phụ thân thì cảm thấy chán ghét không thôi. Khi hắn lên bảy, mẫu thân thân sinh (mẹ đẻ) do nhiều năm thất sủng, buồn bực không vui mà qua đời.

Mẫu thân thân sinh qua đời, hắn quyết định ra ngoài bá sự học nghệ, ở trên núi mười năm, sau vì phụ thân đột ngột qua đời, hắn trở về Phong gia, kế thừa gia nghiệp.

Sau ba năm, hắn phát huy khả năng kinh doanh thiên phú của mình, đem sản nghiệp của Phong gia mở rộng hơn nữa, gia sản càng lúc càng nhiều, tai họa

cũng vì thế mà càng lúc càng gần. Hắn biến thành cái gai trong mắt ba vị thị thiếp của cha, và đám huynh muội cùng cha khác mẹ.

Vì tham lam gia sản không lồ của Phong gia, dĩ mẫu (dì) thế nhưng lợi dụng muội muội, giả vờ tiếp cận hắn, sau khi chiếm được tín nhiệm của hắn thì giờ quý kè, tẩm nhuyển cốt tủy cùng kịch độc vào điểm tâm, rồi đẩy hắn xuống vực sâu, muốn khiến hắn không còn một con đường sống.

Quá khứ còn chật nhiều năm đột nhiên ủa về, bên môi Phong Dục Vũ nhếch lên một nụ cười quỷ quyết.

Đáng tiếc, mưu kế tuy thâm sâu độc ác nhưng vẫn chưa thành công, hắn rơi xuống lưng chừng núi, may mắn được thần y Bạch Sơn rat ay cứu giúp.

Thần y Bạch Sơn không chỉ cứu mạng của hắn, giải kịch độc trên người hắn, sau khi hắn khỏi hẳn còn đem tuyệt học y thuật cả đời truyền thụ cho hắn.

Một năm sau, lúc hai người chia tay, thần y Bạch Sơn còn tặng hắn một quyển “Độc kinh”, để cho hắn tự nghiên cứu học tập.

Sau lại hắn trong lúc vô ý lại kết giao với chủ sự của “Minh kí thương hành” Trà Cận Lôi, hai người chí thú hợp nhau, khiến cho hắn không chút do dự sẵn sàng góp sức vào “Minh kí”, đảm nhận chức vụ tổng quản. Chỉ tiếc, một năm đầu, khi hắn vừa nhận chức tổng quản, hắn không chú ý gì mấy đến việc nghiên cứu bản “độc kinh”, lúc ấy hắn mới không nhận ra bệnh trên người của mẫu thân Trà Cận Lôi chính là do bị người ta hạ độc mà thành. Sau này, hắn bỏ thời gian, công sức ra nghiên cứu quyển “Độc Kinh” mới phát hiện được chuyện này, đồng thời cũng nhờ thế mà cứu được một mạng nữ nhân mà Lăng Vũ Dương yêu quý nhất, nhưng cái chết của mẫu thân Trà Cận Lôi trước kia cũng tạo thành nỗi tiếc cả đời hắn.

Đương nhiên, hắn cũng chưa bao giờ quên việc người ta đan tâm hạ độc, đẩy hắn xuống vách núi khiến hắn thập tử nhất sinh trước kia. Hai năm, hắn sử dụng quyền thế cùng lực lượng của “Minh kí”, thu hồi sản nghiệp Phong gia, chinh hưng suy sụp, vì từ khi chiếm lấy sản nghiệp, bọn người đó vẫn chỉ lo lao vào tranh giành, đấu đá lẫn nhau, khiến cho việc buôn bán làm ăn càng ngày càng xuống dốc.

Chinh hưng suy sụp, thu hồi sản nghiệp Phong gia, coi như cũng khiến cho vết thương năm xưa bình phục, nhưng lại tiêu trừ hoàn toàn tín nhiệm của hắn dành cho nữ nhân.

Lý trí nói cho hắn biết, hắn không nên vì một người mà quơ đũa cả nắm, nhưng mà ngay cả muội muội cùng chung một nửa dòng máu, sống cùng một mái nhà chỉ vì lợi ích cá nhân còn có thể thẳng tay, ra tay ngoan độc với mình thì hắn như thế nào buông lỏng phòng bị, tin tưởng nữ nhân không cùng hắn có một chút quan hệ!

Cho nên Nam Lạc Nhi nói không sai, hắn thật không tín nhiệm nữ nhân.

Hắn thậm chí tính rằng cả đời cũng không lập thê, cho dù để kéo dài huyết mạch thì việc này căn bản đối với hắn chỉ là chuyện vật vãn, hắn tuyệt không để ý chính mình ngày sau có con nối dòng thừa kế hay không. Cho nên, hắn đại khái cũng chỉ

nap vài thị thiếp nhập trang mà thôi.

Tín niệm trong lòng hắn vốn đã kiên định suốt ngần ấy năm, nhưng lại vì một cái khăn tay, khiến cho hắn sanh lòng hiếu kỳ, dẫn đến việc hắn gặp được Nam Lạc Nhi.

Một nữ nhân kiên cường lại yếu ớt, tính tình thiên chân vô tà, nhiệt tình chộn dẫu trong sự ngây thơ, kiêu mị.

Nàng làm cho lòng hắn dậy sóng, nàng hiểu được tâm tính mà hắn cố che dấu sau lớp nguy trang cứng cỏi lạnh lùng, làm cho hắn động tâm, làm cho hắn muốn lại một lần nữa thật tình đi tín nhiệm một nữ nhân.

Hắn rất muốn tiếp nhận nàng, tín nhiệm nàng, nhưng hắn lại đuổi nàng cách xa hắn. Bởi vì hắn nhớ tới chính mình trước khi tìm được nàng mà trong lòng cảm thấy bối rối.

Đúng vậy, hắn đối với nàng tò mò, nhất thời cảm thấy hứng thú, muốn nap nàng làm thiếp đối với nàng xem như đã là một sự ban ân; Một mai, ngày sau hắn cảm thấy chán ghét nàng, hắn cũng sẽ không vứt bỏ nàng, tới lúc đó, nàng đơn giản cũng không còn là mối quan tâm của hắn nữa mà thôi.

Đúng vậy, chính là như vậy!

Đáy mắt đầy hỗn loạn của Phong Dục Vũ dần dần bình phục, sắc thái hồ hững bình tĩnh lại dâng lên.

※ ※ ※

Bi ai lớn nhất của nữ nhân trên thế gian này chính là nhận thức không rõ sự thật, còn cực lực tự cho là đúng, tự nhận mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, không ai sánh bằng; Mà Cừu Ngọc Linh chính là nữ nhân mắc “bệnh” này trầm trọng nhất.

Từ khi nàng theo Cừu Sĩ Xương đến Yên Liễu trang làm khách, trong đầu liền thâm nghĩ Phong Dục Vũ nhất định là đã mê luyến mỹ mạo của mình, địa vị của nàng trong lòng hắn không giống như bình thường, nên muốn mượn cơ mời nàng đến Yên Liễu trang, tìm thời cơ hướng nàng cầu thân.

Kết quả: sau khi nàng cùng đại ca đến Yên Liễu trang, chỉ có hai ngày đầu tiên gặp được Phong Dục Vũ hai lần, về sau cũng chưa từng gặp qua hắn, nàng cùng đại ca được bố trí du sơn ngoạn thủy, thăm thú cảnh đẹp Hàng Châu, lúc đầu nàng cũng thấy hứng thú, nhưng càng về sau, càng cảm thấy không thích hợp.

Nàng, Cừu Ngọc Linh chưa bao giờ chịu qua loại đối đãi như thế này! Bề ngoài cho thấy Phong Dục Vũ phái thủ hạ mỗi ngày bởi nàng cùng đại ca ở

trong ngoài thành Hàng Châu du ngoạn, thật đã tận hết vai trò gia chủ, nhưng nàng rất rõ ràng, nhìn ra bọn họ hoàn toàn bị coi thường. Đại ca có lẽ bởi vì cùng Phong Dục Vũ có vấn đề buồn bán trao đổi nên có thể còn ngẫu nhiên gặp mặt hắn, cho nên cảm thụ cũng không quá sâu, nhưng nàng thì khác; Phong dục Vũ kể từ khi nàng đến đây làm khách, thế nhưng ngay cả bước cũng chưa từng bước vào, thăm nàng!

Loại coi thường này làm sao khiến cho Cừu Ngọc Linh luôn luôn tự tin về mỹ mạo của mình, tâm cao khí ngạo có thể nào chịu được được; Nếu không phải vì nàng lần đầu tiên nhìn thấy Phong Dục Vũ đã mê luyến mỹ dung của hắn, sau lại khao khát sự giàu có, quyền thế của hắn thì đừng mong nàng có thể nhẫn nhịn chịu đựng đến ngày hôm nay!

Đáng tiếc, nhiều ngày trôi qua đã xói mòn hết tất cả kiên nhẫn của nàng, lòng nghi ngờ ngày càng lớn. Thật vất vả mới đến chỗ này, nàng nhất định phải thay đổi tình huống hiện tại, đạt tới mục tiêu mà nàng đã đặt ra trước khi đến đây — gả cho Phong Dục Vũ làm vợ.

「Ngươi đừng làm phiền ta, hai ngày nay ta cũng không có nhìn thấy Phong Dục Vũ, muốn ta là thế nào để nói tốt cho ngươi trước mặt hắn đây!」Cừu Sĩ Xương về mặt phiền chán nhìn muội muội tự cầm đèn đến tìm hắn tranh cãi âm ỉ.

Mà hai ngày nay hắn đúng là chưa gặp được Phong Dục Vũ a! Thậm chí hắn muốn hướng Phong Dục Vũ kháng nghị bọn gia nhân bên trong trang bất kính với hắn cũng còn chưa có cơ hội nha!

Từ ngày trộm hương không thành ở Giáng Vân các, hắn cũng đã đến đó vài lần, đáng tiếc bên cạnh Cừu Y Nùng cùng Nam Lạc Nhi luôn có vài tỷ nữ, hại hắn căn bản không có cơ hội ra tay. Mỗi bận tâm đến chuyện Y Nùng, làm hắn đã vô tình quên đi chuyện “chung thân” của muội muội.

「Ít nhất huynh còn ngẫu nhiên thấy được mặt của hắn, huynh cũng biết, từ khi muội đến đây, hắn chưa từng đến gặp muội một lần!」Phong Dục Vũ cư nhiên dám xem nàng như không khí quả thực đối với nàng là một loại sỉ nhục rất lớn.

「Muội có gì phải nháo nhào như thế? Dù sao cá tính của muội cũng đâu phải rụt rè e dè, hắn không đến tham ngươi, ngươi sẽ không chủ động đi tìm hắn a!」Cừu Sĩ Xương không kiên nhẫn nói.

「Ta tìm không thấy hắn nha!」Cừu Ngọc Linh tức tối kêu lên. Ban ngày thám thính, trong thư phòng cũng không thấy bóng người của hắn, tối đến Thanh Uyển cũng bị che ngoài cửa.

「Vậy rõ ràng là hắn không muốn gặp ngươi nữa, ta xem ngươi rõ ràng nên chết tâm đi!」Cừu Sĩ Xương phiền càng thêm phiền, rõ ràng nói thẳng, khuyên nàng hết hy vọng.

「Ta không cần! Hắn mời chúng ta đến Yên Liễu trang làm khách, rõ ràng chính là cố ý cùng Cừu gia kết thân.」Cừu Ngọc Linh kiêu ngạo hạ kết luận, tin tưởng tràn đầy, nhận định Phong Dục Vũ chính là thương vụ bận rộn, mới nhất thời sơ sẩy đối với nàng không quan tâm.

「Là ta đề nghị hắn mời chúng ta tới đây làm khách, cũng không phải là hắn chủ động mời, việc này ngươi cũng biết mà?」Cừu Sĩ Xương không muốn muội muội chỉ mãi chìm đắm trong mộng ảo của riêng mình, vì thế không lưu tình trực phá ảo tưởng của nàng.

「Sao..... Như thế nào lại thành thế này?」Cừu Ngọc Linh vẻ mặt khiếp sợ. Phong Dục Vũ rõ ràng từng nói qua muốn mời nàng đến Hàng Châu, như thế nào.....

「Còn có, thời gian này, ta ở trong thành đã sớm nghe nói Phong Dục Vũ ở “Vàng Ngọc lâu” có một vị hồng phấn tri kỷ nhiều năm lui tới, hơn nữa.....」Cừu Sĩ Xương nhìn vẻ mặt không tin của muội muội, nghĩ rằng nên nói rõ ràng cho nàng hiểu để nàng quên đi.

「Ta thành thật nói cho muội biết, kỳ thật lần này đến Hàng Châu là vì trước đó khi Phong Dục Vũ còn ở Cừu gia trang đã coi trọng nha đầu Nam Lạc Nhi, cho nên.....」hắn đem mưu kế mình vì Phong Dục Vũ thiết lập, toàn bộ nói ra.

「Đại ca! Ngươi..... Ngươi.....」lừa gạt từ đôi mắt kiều mỹ của Cừu Ngọc Linh toát ra ngàn ngút. Nàng thật sự không dự đoán được, đại ca thế nhưng vì ích lợi của bản thân, lại không hề để ý đến “chung thân hạnh phúc” của muội muội mà dâng lên nữ nhân khác cho đối tượng mà muội muội hắn muốn gả làm chồng!

「Ta muốn chính miệng hắn nói rõ ràng!」Cừu Ngọc Linh uất hận nhìn đại ca, phút chốc xoay người chạy ra ngoài cửa, diện mạo như hoa đã che kín nồng đậm ghen tị cùng tức giận.

※ ※ ※

「Mấy ngày không gặp, có nhớ ta không?」

Vừa dùng xong bữa tối, Phong Dục Vũ ôm Nam Lạc Nhi ngồi dựa vào nhuyễn tháp gần bên cửa sổ, trên mặt hiện lên tươi cười như lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, cúi đầu, mũi tham lam hít lấy mùi thơm thân nhiên trên người nàng. Hơi thở cực nóng phả trên vành tai bạch ngọc, làm nàng không tự chủ được khẽ run lên.

Tuy nói ngày ấy đuổi nàng cách xa hắn, trong lòng cũng tự lí giải rất nhiều lần, thậm chí đã nhiều ngày, hắn cũng hưa tìm nàng tiến đến làm bạn cùng hắn.

Thẳng đến đêm nay, tình cờ nhìn thấy nàng, bao nhiêu tính toán, tự nhủ đều bay biến, hắn biết, hắn nhớ nàng.

「ách.....」

Lạc Nhi đột nhiên nhớ đến lần cuối cùng khi nàng cùng hắn gặp mặt, hắn rất tức giận nha, vì thế nàng ngoan ngoãn để hắn ôm vào trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào vòm ngực rắn chắc, không dám mở miệng, không khéo lại làm hắn tức giận. Nàng phát hiện, nhiều ngày không thấy hắn, nàng không chỉ rất nhớ hắn, trong lòng dường như cũng thiếu đi một cái gì rất khó chịu.

「Vấn đề của ta rất khó trả lời sao? Cần suy nghĩ lâu như vậy.」 thanh âm trầm trầm của hắn lại vang lên trên vành tai khiến cảm của nàng.

「a?」 nhột nhạt làm nàng có chút co quắp thân thể, ngẩng đầu lên nhìn hắn, đôi mắt to có chút mờ mịt,「ngươi vừa mới hỏi ta vấn đề gì sao?」 nàng còn đang suy nghĩ lo lắng sợ làm hắn tức giận như lần trước, làm sao nghe rõ hắn nói cái gì, chỉ là tùy tiện phản ứng theo bản năng mà thôi.

Xem nàng mờ mịt, khó hiểu khẽ nhếch cánh môi, Phong Dục Vũ nhin không được nở nụ cười. Đối với nàng, hắn không phải là đã suy nghĩ quá nhiều sao? Là do chôn thương trường ngươi lừa ta gạt dạy hắn đem tâm mỗi người đều phải tính toán thật sự phức tạp, hoặc là những năm gần đây, này nữ nhân tiếp cận hắn đều có ý đồ làm trái tim hắn càng thêm băng giá sao?

Kỳ thật, trước mặt tiểu nữ nhân quá đơn thuần này, hắn cứ khư khư tín niệm của ngày xưa, có phải đối với nàng là rất không công bằng không?

Bất quá, lúc này tựa hồ cũng không phải thời điểm thích hợp để tự hỏi, bởi vì hai môi phiến môi đỏ tươi, cong cong khẽ nhếch của nàng đã làm cho tâm của hắn ngứa ngáy khó nhịn, dự hoặc hắn hồi lâu.

Hắn tà nhin cười, cúi đầu xuống, đem môi ấn xuống cánh môi mềm của nàng, cũng đem lưỡi tham nhập vào trong miệng, đầu lưỡi phiến giáo, không ngừng liếm mát day dưa, bàn tay to thu nạp làm thân thể của nàng cho dính sát vào nhau trụ chính mình cực nóng thân to ôm xiết lấy nàng, kề sát vào thân mình, làm cho nàng cảm nhận được chính nhiệt độ nóng cháy của cơ thể.

Khi nụ hôn của hắn đang thuận thế trượt lên cần cổ lạnh mịn, thì thính giác nhạy bén do tập võ lâu ngày cho hắn nghe được tiếng bước chân, có người đang đến.

「Chuyện gì?」hắn tạm thời dừng lại động tác, ngẩng đầu, vẫn chôn gương mặt của nàng vào hốc vai, đáy mắt hiện lên một ánh lửa.

Hắn không phải đã công đạo quá, không cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy hắn!

「Gia, Cừu Ngọc Linh tiểu thư ở bên ngoài cầu kiến.」 thanh âm kính cẩn của Ông Bình ở ngoài cửa vang lên, tiếng nói phiến chán lại ần ần tức giận.

Nếu không phải Cừu Ngọc Linh là thượng khách của gia, thì chỉ cần dựa vào thái độ xác xược của nàng, hắn đã sớm một quyền dạy dỗ, nhắm mắt làm ngơ.

「Không tiếp.」

Đáy mắt Phong Dục Vũ hiện lên phiến chán. Chắc! Nữ nhân thật đúng là chưa từ bỏ ý định! Sớm biết nàng lẳng nhẳng không ngót như vậy, hắn sẽ sớm dứt khoát một chút!

「Ách, Gia, nhưng là kia Cừu tiểu thư lại ở bên ngoài Thanh Uyển.」 Ông Bình ở ngoài cửa giống như có gì khó xử, nói không được.

「Tranh cãi ầm ỉ?」 Phong Dục Vũ nhướn cao đuôi lông mày, khóe môi gợi lên tươi cười lạnh băng,「đuổi nàng đi, ta cũng không muốn bị nàng ta làm cho mất ngủ một đêm!」hắn hạ mệnh lệnh trực khách (đuổi khách), không hề chừa cho nàng chút mặt mũi. Đây là nàng tự tìm lấy.

「Đúng vậy, gia.」 ngoài cửa, Ông Bình đã hiểu được ý tứ của chủ tử, tinh thần hắn lập tức chấn hưng lên tiếng trả lời, rồi đi.

Tiếng bước chân đi xa, Phong Dục Vũ lại cúi đầu, nhìn thiên hạ không nói gì ở trong lòng. Chỉ thấy nàng mở to đôi thủy mâu trong veo, thần sắc tò mò.

「Như thế nào?」 cảm xúc của nàng luôn biểu hiện ra ngoài qua ánh mắt biết nói, thần nhiên vô tư như thế, đủ nói cho hắn biết, nàng không phải là một nữ nhân có tâm cơ thủ đoạn.

「Đại tiểu thư muốn gặp ngươi?」 nếu nàng không có nghe lầm.

「Àn.」 Phong Dục Vũ tùy tiện đáp ứng một tiếng, lực chú ý đã chuyển dời đến thân mình mê người của ai đó.

「Vì sao ngươi lại không gặp nàng? Có lẽ nàng có việc gấp.」 cho dù đại tiểu thư chưa bao giờ dùng thái độ hòa nhã đối xử với nàng, nhưng nếu nàng ta đã tìm đến hắn, hắn là có cái việc gấp đi!

「Nàng ta không có.」ánh mắt của Phong Dục Vũ chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn khó hiểu của nàng. Nàng là giả bộ, hay là nàng thật sự không rõ, một nữ nhân thời khắc đêm khuya thanh vắng thế này, chạy đến chỗ ở của nam nhân đại biểu cho ý đồ vì sao?

「A?」 có ý tứ gì?

Bụng dưới nóng ran khó nhịn, Phong Dục Vũ lại cúi đầu nuốt lấy cánh môi mềm của Lạc Nhi, cũng ôm lấy nàng từ nhuyển thác, một đường đi thẳng đến giường trong.

Giờ này khắc này, hắn một chút cũng không có kiên nhẫn giải thích cho một nhà đầu không hiểu chuyện như nàng, nay hắn muốn nhất chính là thân hình ngọt ngào của nàng uyển chuyển dưới thân, mà lúc này, hắn cũng đã quán triệt lòng mình, dục vọng kiềm hãm bấy lâu nay không thể nhịn thêm nữa, hắn

muốn nàng, lập tức!.

※ ※ ※

Những nụ hôn nóng bỏng không hề ngừng lại, kéo dài bất tận, làm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Lạc Nhi đều ửng hồng.

「ngô.....」so với dĩ vãng, cảm giác càng thêm mãnh liệt, không ngừng đánh úp lại, làm một người vừa mới biết mùi tình ái như nàng, căn bản không biết nên phản ứng lại như thế nào, cũng chỉ có thể dựa vào bản năng tự nhiên đáp lại hắn, mặc cho hắn xâm nhập, thậm chí ngay cả nàng khi nào thì nằm trên giường, cùng với khi nào thì quần áo trên người đều bị hắn quần hết xuống giường nàng cũng không hay biết, ý loạn tình mê, nàng sớm đã chìm đắm trong những nụ hôn điêu luyện của hắn.

Sau khi Phong Dục Vũ thoát hết quần áo trên người nàng, lách người quỳ giữa hai chân nàng, mê đắm thương thức thân thể ngọc nữ mỹ miều của nàng, hai tay rất nhanh cởi bỏ chướng ngại vật trên người mình.

Một cảm giác mát lạnh ủa vào người làm lý trí đang mê muội của nàng thanh tỉnh trong chốc lát, nàng khó hiểu mở đôi mắt to mờ sương, chớp chớp một cái, vừa vận nhìn thấy hình ảnh thật đáng sợ, Phong Dục Vũ cả người trần trụi, đổ ập xuống người nàng.

「ngươi..... Ngô.....」miệng vừa hé ra, câu nói còn chưa trọn, hai cánh môi lại lần nữa bị hắn nuốt vào trong miệng, cả thân người cường tráng, nóng rực của hắn kề sát vào nàng.

「Thật ngọt, tiểu Nhi.....」hắn tán thưởng trên đầu nàng, bàn tay to chụp lấy một bên vú đầy đà căng mịn, se sát nụ hoa mai đỏ bùng sung huyết ngao nghê đứng thẳng, như đang gọi mời, yêu cầu hắn nhắm nháp cùng đoạt lấy.

Hắn rất nhanh cúi xuống, há mồm hàm trụ một nụ hoa đỏ tươi, tay kia cũng bận rộn tiếp tục vỗ về chơi đùa một bên vú còn lại, làm cho nàng rạo rực khó nhin, tự nhiên trực tiếp phản ứng hắn.

Hắn chưa bao giờ chạm qua nàng, mà nàng lại nhiệt tình hưởng ứng, điều này làm cho hắn càng thêm xông xáo khó nhin, thậm chí muốn nhảy vào trong cơ thể của nàng, giữ lấy ngọt ngào của nàng.

Hắn thay phiên liếm láp hai bên nhũ hoa, lúc nhẹ nhàng, khi lại dùng lực, cắn cắn hai đỉnh tuyết son, làm toàn thân nàng không ngừng vận vẹo.

「ân..... A..... Dục vũ.....」nàng vô ý phát ra anh ngâm, nhiệt lưu trong cơ thể không ngừng tăng vọt, làm nàng cảm thấy từng đợt tê dại khoái ý, nơi tư mật lại không ngừng cảm nhận được dị vật không ngừng ma sát làm nàng thờ không nổi.

Nàng tỉnh tê thờ đốc, lưng cong kiêu mị, anh ngâm không ngừng, da thịt tuyết bạch toàn thân cũng phỉm hồng mị tình, hơi thở cũng đậm mùi hoan ái.

「thật đẹp.....」nhìn bộ dáng mê loạn của nàng khi lâm vào bể dục, cái loại mềm mại đáng yêu, nhiệt tình như hỏa, khát cầu cuồng nhiệt, thật sự là làm cho người ta thần tiên phách lạc.

Nếu không phải bận tâm nàng vẫn là xử nữ, hắn đã sớm liễu lĩnh, tiến quân thần tốc. Mà hắn chưa bao giờ đối với bất kì nữ nhân nào sinh ra dục vọng mãnh liệt cùng xúc động khẩn cấp như vậy.

Hắn dùng phân thân cứng rắn, cực đại nhanh chóng cọ sát tại tiểu huyết, tạm thời tự an ủi dục vọng đang sôi sục trong người mình. Nhưng mà, khi cảm nhận được sự non mềm, ướt át nơi cửa huyết, hắn phát hiện chính mình chẳng những không giảm bớt cơn khát, ngược lại còn có xu thế “châm dầu vào lửa” khó nhin.

Vì thế hắn thô thanh, thờ gấp liên tục, cái lưỡi thô ráp liếm láp trên từng tác thịt mềm mại, một bàn tay trượt xuống nơi hạ thân hai người tiếp xúc, ngay cửa huyết, dùng hai ngón tay tách lấy hai cánh hoa thịt, mở ra thông đạo đi vào lõi nhỏ mê người.....

Hai ngón tay hắn không ngừng vuốt ve cánh hoa đến sung huyết, ba ngón còn lại bao lấy phần hạ thể ấm nóng, tron trượt, từ lỗ nhỏ không ngừng trào ra chất lỏng yêu dịch trong suốt, làm hắn điên cuồng.....

「a.....」cả người nàng cong lên như cánh cung bị kéo căng, một thứ khoái cảm kì lạ, tê dại không ngừng dâng trào, cả người như chìm vào một đại dương, không thể tự kiềm chế. Cho dù nơi riêng tư chảy ra vô số chất lỏng dị thường đã nằm ngoài phạm vi lí giải của nàng, nàng vẫn không còn đủ lí trí để tìm hiểu, chỉ vô lực tê ngâm theo bản năng cơ thể. Khát vọng làm cho nàng dựa theo nhu cầu mà đóng đưa cái mông, phối hợp với luật động của ngón tay hắn.

Nhiệt tình tiềm tàng trong cơ thể nàng hoàn toàn bị dụ dỗ mà bùng nổ.....

Nàng tự nhiên nhiệt tình phản ứng làm Phong Dục Vũ vừa lòng lại hưng phấn. Một nữ nhân xứng đôi với hắn! Ngón giữa của hắn phút chốc tham nhập, dùng sức đưa vào u kính chật hẹp chưa người khai phá....

「a—」thân thể của nàng cứng đờ, đầu đón bất ngờ làm cho nàng thét chói tai ra tiếng, nhưng kèm theo sự đau buốt còn có khoái cảm tê dại không ngừng ma ngứa, hạ thể co rút, ngứa ngáy như có gì đó đang làm loạn bên trong.

「Đừng sợ.....」hắn an ủi nàng, tiếng nói dị thường khàn khàn, mồ hôi nhin nhin, kìm chế dục vọng muốn nổ tung tích lạc trên trán, nhỏ xuống cái bụng phẳng lì, hồng nhuận.

Hắn không muốn bữa bãi thu hoạch thân thể của nàng, không muốn vì vội vàng mà làm nàng thương tổn, hắn phải thay nàng chắn bị thật tốt, để nàng có khả năng tiếp nhận hắn cực lớn, hắn nhấn, phải nhấn xuống sự gào thét giải phóng, nhấn xuống cảm giác muốn chôn chặt vào lỗ nhỏ ẩm ướt buộc chặt kia.

Hắn không phải chưa từng thương qua nữ nhân, nhưng không hiểu vì sao, đối với nàng, hắn rất dễ tâm, rất chú ý, hắn không muốn nàng chịu ủy khuất, không muốn thương tổn nàng, nữ nhân khát cầu cùng hắn giao hoan nhiều vô số, hắn cũng chưa từng sinh ra thương tiếc, trước nay, hắn tìm nữ nhân đơn thuần chỉ để phát tiết, nay cư nhiên lại vì một bé con ngây ngô này mà động tâm, tự ấn nhẫn chính mình.

Ngón tay trong tiểu huyết tạm bất động, tuần mục chuyên chú quan sát biểu tình trên mặt nàng, cho đến khi máy liễu giãn ra, cho thấy cảm giác đau đớn ban đầu đã qua đi, ánh mắt mị sương chìm trong khoái lạc, hắn nhanh chóng gia nhập thêm một ngón tay, nhẹ nhàng trườn đưa, nới lỏng tiểu huyết, để lát nữa nàng không quá đau đớn khi hắn tiến vào.

Nam tính cương cứng đau đớn không thôi, làm cho động tác trườn đưa ra vào càng lúc càng nhanh hơn, mà ngón cái cũng không ngừng vôn ve, chơi đùa hoa hạch đỏ mọng phía trên tiểu huyết, làm cho nàng xuất ra càng nhiều yêu dịch.....

「ngô.....」cảm giác tê dại, vui sướng nhanh chóng làm tan đi cảm giác đau đớn ban đầu, dục hỏa đốt cháy làm nàng vận vẹo thân hình, cảm thấy sung sướng khoái cảm càng lúc càng tăng, càng lúc càng cao, cơ hồ đã đạt tới đỉnh điểm xa lạ, gần như bùng nổ. Hô hấp càng lúc càng dồn dập, thân mình cũng bắt đầu căng thẳng.....

Phút chốc, hắn đột nhiên rút ngón tay ra khỏi tiểu huyết, trong lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng đem nam cương cứng tức nhấn vào, xuyên thẳng vào trong, phá thủng luôn lớp màng trinh mỏng manh, tiến vào hoa tâm, ngón cái dùng sức vôn ve hoa hạch, hai ngón tay ướt đầm yêu dịch không ngừng xoa xoa nơi giao tiếp của hạ thân hai người...

「a—」Đau đớn như bị xé toạc làm nàng thét lên, nhưng rất nhanh, lại có một cái gì đó tuôn trào, mãnh liệt hơn cả đau đớn vừa rồi nhanh chóng đánh úp lại, đem nàng đến một thế giới khác, một cảm nhận khác.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Liêu Như Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Phong Dục Vũ cắn răng, hơi thở ồ ồ phả vào cơ thể của nàng, hai mắt nhìn chăm chú nhìn vào từng biểu tình trên khuôn mặt đỏ hồng — đau đớn mất đi trình tiết, dần dần trôi qua, cũng đồng thời đạt tới cao trào khoái ý lần đầu tiên trong cuộc đời.

U kính ẩm nóng, liên tiếp co rút lại, vách tường thịt không ngừng ép chặt, mót lấy nam tính cương cứng đến phát đau, làm cho hắn rút cuộc kiềm chế không được, chậm rãi di động thắt lưng, bắt đầu lui trở về.....

Hắn vươn một tay xoa nắn nụ hoa đỏ bùng trước ngực nàng, thắt lưng qua lại di động, ôn hòa ra vào trạc đám.....

「a..... Ngô.....」đau nhức chậm rãi biến mất, đau đớn tinh tế lan tràn mở ra, nàng thấp thuyển yêu kiều, dần dần cảm thấy từng đợt khoái cảm tự hạ thân dâng lên, càng lúc càng mãnh liệt.

Thấy nàng phản ứng, hắn biết nàng đã không còn đau đớn như lúc đầu, vì thế hắn nâng lên hai chân của nàng, làm cho chúng vòng quanh thắt lưng mình..... Mọi mong gọi lên tươi cười tà nịnh, vì hắn yên tâm mà động tác càng thêm lớn mật, qua lại đâm vào trong cơ thể của nàng, lần sau so với lần trước càng tăng thêm lực đạo, càng tiến sâu vào trong.

「a.....」nàng thở dốc liên tục, khoái cảm cùng đau đớn dung hợp lẫn nhau, cảm thụ kỳ lạ làm cho nàng vừa cảm thấy vui thích lại vừa cảm thấy không thờ nổi.

「Nàng thật là ngọt ngào..... Tiểu Lạc Nhi.....」khe mặt không ngừng mót chặt, ép sát lên từng tắc nam căn, làm cho hắn mất hồn, cảm giác hưng phấn càng ngày càng mạnh, không ngừng kích thích hắn, nam tính tới tới lui lui, cuồng tiến trong cơ thể của nàng, cổ ky, lo lắng ban đầu, lý trí dường như đã bị dục vọng cắn nuốt hoàn toàn. Tiếng rên ngâm, tiếng um ngọt ngào của mỹ nhân dưới thân như một liều thuốc kích thích, dục đã hắn điên cuồng lao đến, thúc dục hắn nhanh hơn nữa, mạnh hơn nữa, sâu hơn nữa.

「a.....」Lạc Nhi phát hiện, toàn thân của mình như rơi vào biển lửa, có lúc lại như tan vào nước, dường như không còn ngôn từ nào để diễn đạt cảm thụ của nàng bây giờ, nam nữ thân mật thì ra có thể đạt đến cảnh giới vui thích như vậy sao.

Nàng không ngừng rên rỉ, cơ thể cứ không ngừng trải qua những đợt khoái cảm xa lạ, nàng cũng cảm thấy rất rõ ràng ở trong hạ thể đang ra vào một vật vừa to vừa cứng, mà mỗi lần “nó” tiến vào, đâm sâu vào cơ thể, khoái cảm kia lại dâng cao lên.....

Phút chốc, hắn dừng lại động tác, từ trong cơ thể của nàng rút ra, nhanh chóng xoay thân thể mềm mại của nàng lại, làm nàng úp trên giường.

Nhất thời, tấm lưng ngà ngọc, cặp mông trắng nõn mềm mại toàn bộ hiện ra ở trước mắt hắn, bàn tay to, nóng như lửa chụp phủ lên cặp mông tròn, xoa nắn điên cuồng, tiếp theo, hắn cầm eo nhỏ của nàng, tách hai đùi của nàng ra, một tay nắm lấy nam tính sưng to để ngay cửa huyết, dùng sức đâm vào

「 a.....」 nam tính to cứng như sắt nguội đột ngột tiến vào, hơn nữa tư thế kỳ lạ làm nàng hò hét, thần trí mơ màng bị động tác cuồng dục của hắn làm cho càng thêm hồ đồ, khí lực toàn thân dường như bị rút hết sau mỗi cái đâm vào rút ra hữu lực của hắn.

Mạnh mẽ cuồng tiến, điên cuồng như ngựa hoang đứt cương, hắn gấp người, môi hôn ẩm nóng, ướt át rơi xuống tấm lưng nuốt nà, lưỡi liếm láp, răng môi mút hôn, day dưa không dứt, để lại vô số dấu hôn ngân.

Hai tay vòng qua phía trước, bắt lấy cặp ngực no tròn, co dãn, nhào nặn, điên cuồng mà xoa bóp, cảm giác khoái lạc, mất hồn từ hạ thân làm cho hắn mê mễ, gần như mất đi lý trí, lực đạo trên tay cũng theo đó gần như mất đi không chế, như muốn bóp nát, muốn hòa tan mềm mại của nàng vào tay mình, đóa hoa mai bị ngón tay kẹp lấy, se sắt, kéo căng, không ngừng khiêu khích khiến nó đỏ tươi, gần như rướm máu....

「 a.....」

dần dần thích ứng với động tác cường lực ra vào của hắn, khoái cảm trào dâng trong cơ thể làm phát ra nhiệt tình khiến cho nàng phối hợp động tác của hắn, lắc lư vận vẹo cái mông, dùng bàn năng phối hợp với hắn, hơn nữa, đau đớn cùng cảm giác tê dại từ đầu ngực không ngừng truyền đến, làm nàng dường như không còn là mình nữa, cứ thế hòa nhịp cùng hắn, hòa vào nhịp điệu nguyên thủy nhất....

Trong tai tiếng kích tình yêu kiều cùng thờ dốc, hắn hưởng thụ cảm giác khoái lạc khi nam cương cứng chôn chặt tận gốc, cảm nhận sự bót chặt, non mềm của tiểu huyết, trầm luân, hoàn toàn trầm luân.....

Thẳng đến hắn cảm giác tiểu huyết truyền đến từng trận cường lực co rút, hắn thô thở gấp gầm nhẹ một tiếng, làm cho nam tính chôn chặt tận sâu trong hoa kính, rồi đem tất cả tinh túy phóng thích,

※ ※ ※

Vừa mới giải phóng, nhưng nam tính vẫn cương cứng, dục vọng trong người dường như vẫn chưa đạt đến cực hạn, hắn vẫn còn muốn, còn muốn yêu nàng... không còn đủ lý trí để chú ý đến việc đây là đêm đầu tiên của nàng, không để ý đến nàng ngây ngô non mềm, Phong Dục Vũ lần nữa “công thành đoạt đất”, lần nữa tác hoan, đêm dài qua hết, mới vừa lòng bụng nàng sớm đã hôn mê, ôm chặt vào lòng, chìm vào mộng đẹp.

Nắng đã lên cao, Phong Dục Vũ lấy tay chống đầu, nghiêng người nhìn Lạc Nhi vẫn còn một nhòai, ngủ say chưa tỉnh.

Nhìn môi anh đào vì hôn cuồng nhiệt mà hơi sưng đỏ, trên người che kín hồng ngân, hắn không những không cảm thấy áy náy, ngược lại từ trong lòng lại nổi lên một cỗ vừa lòng an tâm.

Nàng rốt cục hoàn toàn thuộc về hắn.

Ngón tay thon dài quyến luyến, sùng nịch nhẹ nhàng lướt qua phần giáp đỏ ửng, rồi nhẹ nhàng lướt qua cánh môi mềm hơi sưng đỏ, vừa lòng qua lại khe vuốt. Tiếp theo, tay hắn trượt xuống, xoa xoa bầu ngực non mềm như tơ, lại rất tròn..... hắn nháo loạn cả buổi, hết như đứa trẻ ham chơi, vậy mà nàng vẫn ngủ say, không hề có dấu hiệu muốn thức dậy.

Hắn thủ vị nở nụ cười, một chút cũng không có ý niệm đứng dậy trong đầu. Chỉ là nhìn nàng ngủ say, khuôn mặt ngây thơ đơn thuần, trong lòng hắn còn có một cảm giác không hiểu hiểu nổi, vừa thỏa mãn lại sung sướng, đồng thời hắn cũng có thể rõ ràng cảm giác được, dục vọng của chính mình lại lại lần nữa dâng lên, mà điểm này lại làm cho hắn cảm thấy kinh dị. Dù sao hắn mới cùng nàng hoan ái một đêm, nhanh như vậy đã lại khát, vẫn cảm thấy không đủ, không ngờ hắn cũng có loại cảm giác này. Có được nàng, yêu nàng, khiến hắn cư nhiên phát hiện, mình đối với nàng luôn khát cầu, luôn muốn chon mình vào trong tiểu huyết non mềm kia, chưa bao giờ là đủ..... đáy mắt Phong Dục Vũ lại hiện lên hóa điểm.....

Nàng nếu không tỉnh lại, hắn sẽ động thủ, lại cướp lấy ngọt ngào của nàng, mặc kệ nàng tỉnh hay không tỉnh.

Bàn tay to ở trước ngực nàng không ngừng vân vê xoa nắn, khi dùng lực, khi nhẹ nhàng kéo căng nụ hoa, nhịn không được lại cúi đầu, bú mút, hấp dẫn lấy đóa mân cô vẫn còn đỏ tươi, liếm láp lên bầu ngực vẫn còn hiện rõ ràng những dấu hoan ái nồng nàn... Bàn tay cũng tận tình chăm sóc cho bên vú còn lại, nhào nặn đứng lên. Bàn tay còn lại len xuống giữa hai chân nàng, xoa xoa lên vùng rừng rậm, rồi chúi xuống, hai ngón tay tách mở hai cánh hoa, khảy nhẹ lên hoa hạch sung mộng...

Liên tục quấy rầy làm Lạc Nhi đầu tiên là than nhẹ vài tiếng kháng nghị, thân mình cũng hơi hơi vận vẹo muốn tránh khỏi quấy rầy của người nào đó, nàng thật rất mệt nha, nàng còn muốn ngủ....

Hắn thủ vị nhìn nàng đang ngủ vẫn là cường lực phản kháng quấy nhiễu, nhất định không chịu tỉnh lại, càng làm tăng mạnh dục vọng của hắn. Nàng thật sự là rất đáng yêu!

Những nụ hôn nóng bỏng bắt đầu rơi xuống gương mặt vẫn còn hồng tươi. Bàn tay tà ác nơi tiểu huyết khiêu khích ngày càng loạn, càng lúc càng lớn mật. Nàng càng kháng cự, hắn càng muốn cứu tỉnh.

Ngón tay dài bỗng dưng tham nhập vào tiểu huyết non mềm, rồi bất ngờ thêm một ngón, trừu đưa —

「 a.....」 mảnh liệt không khoẻ cùng với đau đớn sung sướng, rốt cục làm cho Lạc Nhi mở đôi mắt nặng trĩu, nhìn vào đôi mắt đen rục rủa quen thuộc của hắn.

「 Nàng cũng thật khó đánh thức a, tiểu Nhi.」 động tác ngón tay không ngừng, khẩu khí chế nhạo nàng.

Nàng sanh mắt to, kí ức ngày hôm qua ập đến, làm cho nàng nhớ tới chuyện phát sinh ngày hôm qua, hai má của nàng trong nháy mắt thiêu hồng, cảm giác ngượng ngùng tràn ngập trong đầu, mà lúc này ngón tay của hắn lại đang ở nơi riêng tư tàn sát bữa bãi, động tác ngón tay càng làm cho nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng.....

Nhìn nàng mặt đỏ ngượng ngùng, mẫn nhân xấu hổ, ngón tay cảm nhận một mảnh ướt át, biết nàng lại lần nữa bị hắn khơi mào, đang muốn hung hăng yêu thương nàng thì.....

Một trận thanh âm ồn ào ở bên ngoài vang lên, cũng làm cho hắn buộc phải ngưng lại động tác, thần sắc tức giận nhảy lên đáy mắt. Mà tiếng đập cửa cũng đồng thời vang lên.

Hắn thiếu chút nữa đã quên mất “quấy rầy” đoán trước này!

「 Nàng tiếp tục ngủ một chút nữa đi, ta đi ra ngoài một lát.」 hắn tươi cười quý dị, cúi đầu nhẹ hôn lên đôi môi mềm của Lạc Nhi.

Nhẹ nhàng bước xuống giường, trên mặt lóe lên một tia sáng quý dị....

※ ※ ※

Đem rèm châu buông xuống, che lại phòng ngủ ở bên trong, Phong Dục Vũ hướng tới bên ngoài kêu:

「 Ông Bình, có chuyện gì tiến vào nói!」

Cửa phòng mở ra, Ông Bình tuân mệnh tiến vào, bất quá hắn không phải là một mình tiến đến, phía sau còn có những người “không mời mà đến”.

Phong Dục Vũ cảm cười thoáng nhìn, người mà hắn sờ liệu quả nhiên đều đến đông đủ .

「 Ta biết sáng nay ta có dậy muộn một chút, nhưng mà dường như không nghiêm trọng đến mức cần kinh động đến nhiều người như vậy đến đánh thức ta đi!」 thanh âm nhẹ nhàng, nhưng lại hàm chứa nhiều ý tứ, ẩn ẩn sự không hài lòng.

「 Thịnh gia tha thứ thuộc hạ lỗi mẫn, quấy rầy gia nghỉ ngơi.」 Ông Bình khó nén thần sắc sợ hãi,「 chính là sự tình trọng đại, hơn nữa Cừu lão bản cùng Cừu tiểu thư kiên trì, cho nên thuộc hạ.....」

「 Đừng nói lời dư thừa , rốt cuộc là chuyện gì?」 Phong Dục Vũ vung tay lên, đánh gãy Ông Bình giải thích.

「 Cừu Y Nùng cùng Nam Lạc Nhi không thấy !」 đứng một bên, Cừu Sĩ Xương chò không kịp Ông Bình mở miệng, hỗn hển chen ngang.

「 Không thấy?」 Phong Dục Vũ nhướng mày.

「 Đúng vậy, gia. Tiểu Đào hầu hạ ở Giảng Văn các sáng sớm hôm nay khi mang điểm tâm đến, phát hiện Y Nùng tiểu thư cùng Lạc Nhi tiểu thư đều không ở đó, Giảng Văn các bốn phía không hề có bóng dáng các nàng. Tiểu Đào sốt ruột, lập tức đến báo cho thuộc hạ biết.」 Ông Bình đem tình hình kể lại.

「 Vậy người phái người tìm khắp trong trang chưa?」 Phong Dục Vũ trấn định hỏi.

「 Đang tìm, gia.」 Ông Bình gật đầu.

「 Đúng rồi, chỉ cần tìm Y Nùng tiểu thư thôi, không cần tìm tiểu Nhi.」 Phong Dục Vũ đột nhiên buông một câu.

Mọi người nghe vậy đều lộ ra biểu tình ngạc nhiên, mà người đầu tiên đưa ra nghi vấn là Cừu Ngọc Linh.

「 Vì sao không cần tìm nha đầu Nam Lạc Nhi kia? Chủ tớ hai người cùng nhau mất tích, vì sao chỉ cần tìm Cừu Y Nùng là được rồi?」 Cừu Ngọc Linh ngữ khí thập phần hoài nghi hỏi. Chẳng lẽ đúng như lời đại ca nói, Phong Dục Vũ muốn thu Nam Lạc Nhi làm thiếp, cho nên căn bản là biết nàng đang ở đâu?

Cừu Ngọc Linh nghĩ thông, ánh mắt lập tức hướng về tấm phòng phía sau rèm châu, trong lòng hiện lên nghi vấn.

Giống như ở đáp lại nghi ngờ trong lòng nàng, bên trong phòng ngủ đột nhiên truyền đến tiếng nói của nữ nhân.

「 Cái gì!? Tiểu thư mất tích?」

Lời vừa vang lên, rèm che đã bị xốc lên, Lạc Nhi vẻ mặt kinh hoàng khiếp sợ, thủy mâu kích động ở đại sảnh chuyển động một vòng, lao ra ngoài. Phong Dục Vũ đang ngồi trên ghế, thái độ thông dong lập tức bật dậy, hướng về phía nàng.

Cửu Ngọc Linh ngầy ngốc tại chỗ, dường như không muốn tin vào mắt mình.

Phong Dục Vũ nhanh chóng đưa tay tiếp được Lạc Nhi đang loạng choạng chạy đến,

「 Chạm một chút, tiểu Nhi, cẩn thận té ngã .」 hiểu được nguyên nhân không khỏe của nàng làm cho hắn có chút sốt ruột, nhưng mà lời nói nghe như trách cứ lại tràn ngập sự yêu thương.

「 Tiểu thư thật sự mắt tích ?」 trong mắt Lạc Nhi căn bản là không chú ý tới người bên ngoài, tâm trạng hoàn toàn bị tin tức Y Nùng mắt tích làm cho rối bời, lo lắng ko yên.

Trước đó, khi Phong Dục Vũ rời giường, nàng cũng bị đánh thức, đi theo xuống giường, tìm được quần áo của mình, nhìn xuống thân thể đau đớn cùng hạ thân cực không khỏe, mặc y phục vào. Không dễ dàng mặc xong quần áo, tỉnh rồi đi, nhưng mới đi đến đi trước cửa, chợt nghe được vài câu của Cửu Ngọc Linh làm nàng kinh hoàng.

「 Trước mắt, ở trong ngoài Giảng Văn các đều không tìm được nàng.」 Phong Dục Vũ đem nàng kéo vào lòng, ôn thanh trả lời.

「 Thật sao? Không được, ta phải đi nhìn một cái.」 Lạc Nhi khó nén lo âu, giẫy khỏi tay hắn, xoay người đã muốn chạy nhanh, nhưng động tác quá lớn, bụng một trận đau đớn đánh úp lại làm nàng thiếu chút nữa té ngã.

Phong Dục Vũ rất nhanh tiếp được nàng, cũng đem nàng ôm lấy,「 Đừng nóng vội, ta ôm nàng đi qua.」

Mọi người lại ngạc nhiên nhìn Phong Dục Vũ thật cẩn thận ôm Lạc Nhi bước ra ngoài cửa, không hiểu nổi, người luôn luôn đối với nữ nhi lãnh đạm như hắn, khi nào thì trở nên như biết săn sóc nữ nhân như vậy?

Cho đến khi bóng dáng Phong Dục Vũ biến mất, mọi người mới thanh tỉnh, cũng rất nhanh đi theo sau .

Bị ôm ra ngoài cửa, Lạc Nhi rốt cục phát hiện trong phòng còn có những người khác, vì thế nàng lập tức đỏ mặt, đưa tay kéo kéo quần áo trước ngực Phong Dục Vũ.

「 Ngươi thả ta xuống đi, ta có thể tự đi được.」 trời ạ! Đây thật sự là rất dọa người .

Phong Dục Vũ liếc mắt, nghiêm mặt nhìn khuôn mặt đỏ như quả táo của nàng, cước bộ như trước.

「 Nàng ngay cả đứng đều không ổn , còn có thể tự mình đi sao?」 môi gọi lên một chút nhếch cười, trong giọng nói ý có ám chỉ.

Lạc Nhi lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, trên mặt nhiệt độ càng thêm tăng cao, bất quá cá tính không chịu thua làm nàng vẫn là cứng rắn áp chế ngượng ngùng hiện lên trong lòng, phản bác hắn,

「 Ngươi mới là người khôi xương, nếu không có ngươi.」 nàng dừng một chút,「 ta cũng sẽ không như vậy!」 trong giọng nói trách cứ nồng hậu.

「 Nga?」 Phong Dục Vũ trêu đùa, dương cao đuôi lông mày,「 nếu không có ta thì như thế nào? Sao nàng không nói rõ ràng?」

「 Trong lòng ngươi đều biết!」 Lạc Nhi buồn bực nói.

「 Làm sao bây giờ, ta phát hiện ta không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng nha!」 Phong Dục Vũ trêu tức cười khê, biết rõ còn cố hỏi.

「 Ngươi.....」

mọi người đi theo sau Phong Dục Vũ, chỉ thấy hắn ôm Lạc Nhi bước đi, thỉnh thoảng cúi đầu cùng nàng khe khẽ nói chuyện, ngẫu nhiên còn truyền đến tiếng cười thích thú của hắn, bộ dáng nhất phái ưu nhân làm cho người ta xem mà mắt choáng váng, mà Cửu Ngọc Linh lại càng nhìn càng ghen ghét đố kỵ, sắc mặt khó coi.

※ ※ ※

Vừa tiến vào Giảng Văn các, Lạc Nhi lập tức kiên trì chạy thẳng đến phòng ngủ của Y Nùng xem xét một phen.

「 Tiểu thư cái gì cũng chưa mang.」 nàng thì thảo tự nói, cầm lấy xiêm y của Y Nùng.

Nàng biết rõ, vài năm gần đây, tiểu thư đã dưỡng thành thói quen không bao giờ một mình bước ra khỏi phòng, nhưng mà, Lạc Nhi vẫn ôm hy vọng Y Nùng chỉ là ở bên trong trang đi chung quanh một chút, hay là nàng đột nhiên nổi lên lá gan, thu thập quần áo, thừa dịp đêm khuya đào tẩu .

Đáng tiếc, quần áo của tiểu thư đều ở đây, càng miễn nói đến số ngân lượng ít ỏi mà hai nàng dành dụm, giấu dưới tay nải kia, cho nên hy vọng nàng thừa dịp đêm tối lên đào tẩu đã tan biến; Nay chỉ còn lại có khả năng nàng còn đang bên trong trang.

Lúc này, hạ nhân ở bên trong trang tìm kiếm đã đến báo lại, khẳng định Y Nùng không ở bên trong trang.

Hy vọng cuối cùng cũng nhanh chóng bị phủ định, trong lúc nhất thời, sắc mặt của nàng vì hoảng sợ mà trắng bệch, sầu lo làm thân thể của nàng không nhìn không được run nhẹ .

「 tiểu Nhi.」 Phong Dục Vũ đau lòng, đem sắc mặt tuyết trắng của Lạc Nhi ôm vào lòng, cũng bao bọc lấy thân hình nhỏ bé đang run rẩy của nàng.

「 Tiểu thư không có khả năng cái gì cũng chưa mang mà chạy đi, nàng nhất định là bị người ta bắt đi !」 Lạc Nhi càng nghĩ càng lo lắng. 「 Cũng không đúng, tiểu thư ai cũng không biết, như thế nào lại có người muốn bắt nàng.」 nàng lẩm bẩm, trong đầu hiện lên một đồng câu hỏi.

「 tiểu Nhi, đừng lo lắng, ta sẽ phái người đi tìm, nàng đừng quá lo lắng.」 Phong Dục Vũ không bận tâm đến cảm nhận của bất kì ai, nhuyển ngôn trấn an thiên hạ trong lòng.

Sớm ở một bên nhìn đến ghen ghét dữ dội, Cừu Ngọc Linh cười lạnh nói:

「 đừng ở đằng kia đóng kịch! Ai chẳng biết ngươi luôn luôn không rời khỏi Cừu Y Nùng, hai người buổi tối thậm chí còn ngủ cùng 1 giường, Cừu Y Nùng không thấy, người đáng nghi nhất là ngươi!」

Cừu Ngọc Linh một lời bưng tỉnh Cừu Sĩ Xương, chỉ thấy hấn hiện lên thần sắc giật mình,

「 đúng vậy! Ngươi cùng Y Nùng luôn ngủ cùng 1 giường, nếu nàng bị người ta bắt đi, ngươi vì sao lại có thể bình an vô sự? Ngươi nói, có phải ngươi đem Y Nùng giấu đi hay không, rồi cố ý bịa ra những lời này để gạt ta!」 thần sắc dữ tợn dần dần hiện lên.

Lạc Nhi bị Cừu Sĩ Xương lên án, trong nhất thời không biết phải mở miệng phản bác thế nào.

「 Cừu lão bản.」

Phong Dục Vũ chưa để Lạc Nhi trả lời đã giành mở miệng trước, 「 ngươi đại khái đã quên mất một sự kiện. Cho dù Lạc Nhi mỗi đêm đều cùng Y Nùng tiểu thư đồng giường cộng tắm, nhưng mà tuyệt không phải tối hôm qua.」

「 có ý tứ gì?」 Cừu Sĩ Xương khó hiểu, lên tiếng đầu tiên.

「 Ngươi đã quên, lúc này khi đến Thanh Uyển, Lạc Nhi là từ nơi nào đi ra ?」 Phong Dục Vũ cầm cười, nói.

「 A!」 Cừu Sĩ Xương bỗng bừng hiểu được, hô nhỏ một tiếng, 「 Ý của Phong tổng quản là.」

「 Đúng vậy.」 Phong Dục Vũ cắt đứt lời hấn, 「 Lạc Nhi là tân thiếp của ta, đêm qua là đêm viên phòng.」 hấn không chút e dè, thản nhiên nói thẳng, hơn nữa còn xiết chặt cánh tay, đem Lạc Nhi càng thêm ôm sát, chứng minh cho lời nói của mình.

Cừu Sĩ Xương chưa kịp phản ứng, Cừu Ngọc Linh đã ghen ghét nảy ra tiếng thét chói tai.

「 Ngươi chưa thú ta vào cửa, ta không cho phép ngươi nạp thiếp thất!」 ghen tỵ trong mắt hóa thành đao kiếm, bắn về phía tiểu nha đầu trong lòng Phong Dục Vũ.

Mời nàng đến Yên Liễu trang, lại lạnh nhạt với nàng, nay hai người chưa định hôn kỳ, hấn lại dám ngang nhiên trước mặt mọi người tuyên bố hấn muốn nạp một nha đầu tư sắc không bằng một nửa của nàng làm thiếp!?

Hấn làm sao dám làm như vậy!? Hấn sao có thể phụ nàng như vậy, tổn thương lòng nàng như vậy?

Phong Dục Vũ nghe vậy phiết môi, lại gọi lên một nụ cười lạnh như băng.

「 Thực buồn cười. Ta nhớ rõ, ta chưa bao giờ hướng nàng cầu thân, nàng cũng không có tư cách can thiệp vào việc ta muốn cưới ai làm vợ hoặc là nạp ai làm thiếp.」 kế hoạch đã thuận lợi hoàn thành, hấn cũng không muốn lại cho nàng được vui đòi tiền. Huống hồ hấn vô cùng khinh thường loại người tự cho là đúng này, nữ nhân tự cao tự đại thế này.

「 khá. Nhưng mà. Ngươi nói.」 Cừu Ngọc Linh từ nhỏ đến lớn đều nghe người ta nịnh hót mình, chiều chuộng mình, chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã như bây giờ! Nhưng mà trước đó hấn rõ ràng.

「 Ta nói cái gì?」 Phong Dục Vũ dương cao đuôi lông mày, thái độ thản nhiên không hề chột dạ.

Cừu Ngọc Linh sắc mặt trắng nhợt. Hiện tại cẩn thận giấu lại, khi còn ở Cừu gia trang, Phong Dục Vũ xác thực không có nói qua muốn thú nàng làm vợ. Chỉ là do lời lẽ quá ngọt ngào, làm nàng tự sanh ảo tưởng, tự cho mình là thê tử của hấn.

Nhưng mà, nàng sao có thể thừa nhận chính mình ngộ nhận, kiêu ngạo tự tôn làm cho nàng cho dù biết sự tình đã không cách vãn hồi, vẫn là không chịu dễ dàng buông tay.

「 Ngươi cùng ta đã có quan hệ như vợ chồng, ngươi sao có thể không cần ta, chẳng lẽ sẽ không sợ người bên ngoài dèm pha, che cười Phong Dục Vũ là loại người dám làm không dám nhận?」 Cừu Ngọc Linh sắc mặt xanh trắng, cắn răng trách mắng. Vô luận như thế nào, nàng nhất định phải là nữ chủ nhân của Yên Liễu trang.

「 Nàng và ta trong lúc đó bất quá đều là hai bên tình nguyện, không ép buộc nhau, hơn nữa ta cũng chưa bao giờ nói đến việc phụ trách hay không phụ trách. Huống chi.」 ánh mắt Phong Dục Vũ đầy chế giễu, hướng nàng thoáng nhìn, 「 nàng cũng đâu phải còn là nữ nhân băng thanh ngọc khiết, trong

trắng trĩnh nguyên, trước khi cùng ta thân mật, nàng không biết còn có bao nhiêu tình nhân rồi.] dám can đảm đem chủ ý của mình áp đặt lên người hấn, vậy không nên trách hấn đem sự thật nói trắng ra, làm cho nàng khó coi.

Mọi người nghe được Phong Dục Vũ nói, âm thầm đỏ rớt một hoi, một chút cũng không nghĩ tới, vị Cừu Ngọc Linh này mang tiếng là tiểu thư khuê các, tri thư đạt lễ, lại phóng đảng không chịu nổi.

「ngươi..... Ngươi đáng giận!» bị nói ra sự thật, làm Cừu Ngọc Linh sắc mặt xanh mét, 「ngươi đừng mơ tưởng dễ dàng cùng ta phủ sạch quan hệ!» tính tình chua ngoa bùng nổ, nàng dùng ngữ khí đánh đá kêu lên.

Cừu Sĩ Xương ở một bên nhìn bộ dáng không chút lưu tình của Phong Dục Vũ, cho dù đôi mắt lạnh như băng kia làm hấn rét run, nhưng muội muội bị ép như thế, hấn nếu không mở miệng, tựa hồ cũng có chút không đúng.

「Phong..... Phong tổng quản, ngươi cùng Ngọc Linh đã muốn..... Đã muốn..... Khụ, kia có lẽ Phong tổng quản có thể đem Ngọc Linh thu làm thiếp, như vậy..... Như vậy.....」 Cừu Sĩ Xương ập a ập ứng đề nghị. Dù sao chỉ cần Phong Dục Vũ đồng ý tiếp nhận Ngọc Linh, mặc kệ là chính thê hay thiếp thất, đều khiến cho việc làm ăn của hấn cùng “Minh kế” có được thuận lợi.

「Không! Ta đường đường là thiên kim tiểu thư, sao có thể làm thiếp!» Cừu Ngọc Linh lập tức ra tiếng phản đối. Quen được nuông chiều, nàng một chút cũng không nhìn ra, dưới cái nhìn cung kính, đều là sự phi nhỡ dè pha dành cho mình.

Phong Dục Vũ cười lạnh nhìn một bộ mặt tiểu nhân đắc ý của Cừu Sĩ Xương cùng vẻ mặt điêu ngoa của Cừu Ngọc Linh, thái độ ôn hòa vô hại thu liễm đi, gương mặt ôn nhu thoáng tán mát ra một loại hơi thở nguy hiểm.

「Ta không nạp nàng làm thiếp, càng không lấy nàng làm vợ.» hấn lãnh mất nhìn Cừu Ngọc Linh biểu lộ lập trường, trong lòng đã không kiên nhẫn đến cực điểm.

Nói xong, Phong Dục Vũ chuyển hướng Cừu Sĩ Xương,

「Cừu lão bản, đường muội của ngươi, Y Nùng tiểu thư ở bên trong Yên Liễu trang mất tích, đây sơ xuất của Yên Liễu trang, ta thì sẽ phái người tăng cường điều tra, xem nàng ở nơi nào. Nhưng mà, hy vọng Cừu lão bản cũng tự mình cân nhắc một phen, giấu lại xem ngươi đã đắc tội qua người nào.」

「Có ý gì?」 Cừu Sĩ Xương khó hiểu hỏi.

「Cừu lão bản đừng quên, tầm quan trọng của Y Nùng tiểu thư đối với ngươi đi! Ở Yên Liễu trang, ngoại trừ ta cùng Lạc Nhi, không ai biết được năng lực của nàng, mà nàng chỉ là một cô nương trời gả không chặt, ai lại cố ý đi bắt cóc nàng, chuyện này không phải rất kì quái sao?」

「Ý của Phong tổng quản là.....」 Cừu Sĩ Xương nhíu mày, trong lòng bối rối vì lời nói của Phong Dục Vũ mà có chút hiểu được.

「Trong ngoài thành Hằng Châu không ai biết tầm quan trọng của Cừu Y Nùng. Không bằng ngươi hãy suy nghĩ kĩ một chút, là ai muốn nhân cơ hội này, trừ bỏ nàng nhất, nhờ đi cái gai trong mắt?」 Phong Dục Vũ đạm thanh nhắc nhở, nói xong, hấn ôm Lạc Nhi vào lòng rồi đi ra ngoài.

「Chờ một chút!」 Cừu Ngọc Linh phóng qua, ngăn ở trước mặt hấn, trên mặt là tất cả không cam lòng cùng phẫn hận, 「Ta không phục! Ngươi có thể nào phải tay như vậy, giữ bỏ tất cả ân ái trước kia của chúng ta, trong khi ta đâu phải là một người tầm thường, không xứng với ngươi chứ!？」

Phong Dục Vũ không kiên nhẫn thoáng nhìn Cừu Ngọc Linh chặn đường.

「Không phục là chuyện của một mình nàng. Ta chưa từng đối với nàng hứa hẹn bất cứ điều gì, cho nên không thẹn với lương tâm. Ta không cần phải phụ trách, càng không cần phải thuận theo ý tưởng cuồng dại của nàng!」 không hề giữ lại cho nàng chút mặt mũi, lời nói cực lãnh khốc cùng tuyệt tình.

Dứt lời, hấn ra tay phát khai nàng, không quan tâm đến bộ dáng chật vật của nàng, ôm Lạc Nhi, rất nhanh biến mất ở trước mặt mọi người.

※ ※ ※

Về tới Thanh Uyển, Phong Dục Vũ để cho Lạc Nhi ngồi trên đùi của hấn, hai người cùng ngồi trên nhuyễn tháp bên cạnh cửa sổ.

「Vẫn còn lo lắng cho Cừu Y Nùng sao? Yên tâm, ta đã phái rất nhiều người đi tìm.» tay hấn nhẹ nhàng nâng tiểu đầu đang cúi gằm của nàng. Từ Giáng Vân các trở về cho tới bây giờ, nàng vẫn luôn giữ nguyên thái độ trầm mặc, thế nhưng làm cho trong lòng hấn sinh ra cảm giác bất an không yên.

Lạc Nhi ngẩn đầu đối diện với ánh mắt nhu tình của hấn, mới phát giác, cảm giác lạnh lẽo, đáng sợ tán mát từ trên người hấn khi còn ở Giáng Vân các mà nàng cảm nhận được đã không còn tồn tại nữa, mà đáy mắt của hấn lúc này lại đang tán phát ra thần sắc ôn hòa, vừa nhu tình, lại triu mến.....

Lúc này suy nghĩ của nàng là một mảnh hỗn loạn, một nửa nguyên nhân là vì tiểu thư vô cơ mắt tích làm nàng lòng nóng như lửa đốt, một nửa còn lại là do khi ở Giáng Vân các, nàng nhìn thấy thái độ lạnh lùng, tàn nhẫn của hấn đối với Cừu Ngọc Linh làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Nàng lo lắng cho an nguy của tiểu thư, lại không thể ngăn chặn tâm tình của mình cứ mãi suy tưởng, có lẽ có một ngày, Phong Dục Vũ cũng sẽ dùng thái độ lạnh lùng, đáng sợ như vậy đối với nàng, hai mối quan tâm, lo lắng mãnh liệt cứ đan vào nhau làm cho đầu óc đơn thuần của nàng lâm vào đại loạn.

Nàng biết, trước đó, nàng đã đồng ý dùng bản thân mình làm điều kiện để đổi lấy tự do cho tiểu thư, tất nhiên là vì nàng lo lắng cho tiểu thư, nhưng một phần, cũng vì nàng đối với hấn thật có tình cảm.

Đúng vậy, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng liền cảm thấy chính mình thực thích hắn, hơn nữa tình cảm “yêu thích” này so với nàng yêu thích tiểu thư hoàn toàn không giống.

Nàng cũng mơ hồ cảm giác được, hắn cũng đối xử với nàng rất “đặc biệt”. Kỳ thật, nàng cũng không để ý nàng là cái gì của hắn, cũng không để ý hắn sẽ cho nàng danh phận gì đó; Thê cũng tốt, thiếp cũng thế, nàng cũng không để ý, nàng chỉ có một mong ước duy nhất là được ở bên cạnh hắn mãi mãi mà thôi.

「Đại tiểu thư dường như rất đau lòng.」 không biết nên biểu đạt ý tưởng trong lòng như thế nào, Lạc Nhi đột nhiên toát ra một câu.

「Nàng cùng Cừu Ngọc Linh từ bây giờ không còn quan hệ, ngày sau cũng sẽ không cùng xuất hiện, cho nên không cần phải xen vào chuyện nàng ta có khô sở hay không.」 Phong Dục Vũ tức giận nhắc nhở. Hắn phát giác cùng nàng ở chung càng lâu, cảm xúc liền càng dễ dàng bị nàng ảnh hưởng. Tâm tính đơn thuần làm nàng cùng Cừu Y Nùng cho dù bị Cừu gia huynh muội đối xử tệ bạc, nhưng thiên tính lương thiện vẫn cảm thấy thương xót cho Cừu Ngọc Linh khi thấy nàng ta chịu vũ nhục.

Hắn thích nàng thiện lương, nhưng mà hắn lại càng thích nàng đem lực chú ý của mình đặt ở trên người hắn.

「Đại tiểu thư cũng từng với người. Ách, ngủ cùng nhau, thật giống như tối hôm qua. giống như chúng ta sao?」 Lạc Nhi đột nhiên nhớ đến lời nói của Cừu Ngọc Linh, ý tứ trong lời nói của đại tiểu thư hắn là loại này đi!

「Không có.」 Phong Dục Vũ thú vị nở nụ cười, biết nàng muốn hỏi là cái gì.

「Ta xác thực cùng nàng ở cùng 1 chỗ một lần, nhưng ta chưa cùng nàng ta ngủ cùng nhau.」

「A?」 nàng tuyệt không biết ý tứ của hắn.

「Không hiểu?」 Phong Dục Vũ nhìn ánh mắt mờ mịt của nàng,「ý tứ của ta chính là nói ta từng “thường” qua nàng ta một lần, đã hiểu chưa?」 hắn rõ ràng dùng từ ngữ “trực tiếp” để giải thích.

「Thường?」 Lạc Nhi càng thêm không hiểu. Chữ này nàng chưa bao giờ nghe qua, càng đừng nói đến lý giải. Nàng thấp giọng than thở,「vì sao người nói cái gì mà ta nghe đều không hiểu?」

A? Như vậy còn không hiểu!?

Phong Dục Vũ nhìn không được cười khò lắc đầu,「quên đi, cái này cũng không quan trọng, không hiểu cũng không sao.」 hắn cúi đầu hôn nhẹ lên khoeo môi nàng.

「Phải không?」 nào có người nào như hắn vậy!「Vậy đại tiểu thư vừa rồi nói」 nàng chính là không hiểu mới hỏi hắn nha!

「Dù sao, nàng chỉ cần biết rằng, ta không bao giờ muốn kết hôn nàng, cũng sẽ không nạp nàng làm thiếp là được rồi.」 hắn đột nhiên nghiêm mặt nói.

「Nha!」 Lạc Nhi gật gật đầu. Không biết vì sao, khi hắn nói như vậy, lòng của nàng giống như trút được một gánh nặng ngàn cân, thoải mái hẳn lên. Nàng tuyệt không hiểu được, chính mình vì sao lại có loại cảm giác này.

「hào, ta hỏi nàng, nàng còn đau không?」 Phong Dục Vũ đột nhiên hỏi, ánh mắt kỳ lạ, cánh tay nâng nhẹ cầm nàng.

「Đau? Cái gì đau?」 nàng không hiểu hỏi.

Một bàn tay to phất chốc đặt lên bụng dưới của nàng,「nơi này. Đêm qua ta phóng túng một chút, cơ hồ đã quên đây là đêm đầu tiên của nàng. Còn rất đau sao?」 mọi chuyện cứ xảy ra liên tiếp, làm cho hắn chưa có cơ hội hỏi nàng.

Nam Lạc Nhi sừng sốt, bỗng dựng mặt đỏ lên, cảnh tượng đêm qua cùng hắn triển miên lại nổi lên trong óc.

「Thế nào?」 hắn truy vấn, bàn tay to chậm chạp vuốt ve đứng lên.

「Đừng. Đừng nữa hỏi!」 trên mặt nhiệt độ càng cao hơn, nàng mắc cỡ kháng nghị. Chuyện đùa người như vậy bảo nàng làm sao nói ra miệng đây?

Nhìn thấy nàng đỏ mặt, bộ dáng ngượng ngùng, Phong Dục Vũ tâm tình tốt vô cùng,「vì sao đừng hỏi? Đêm qua chúng ta cái gì đều làm qua, thân mình của nàng ta làm sao không thấy được? Hỏi cái này là đại biểu cho quan tâm của ta nha!」 hắn mỉa hoặc tươi cười, cười nói.

「Người đừng nói nữa có được không!」 Lạc Nhi nóng vội kêu ra tiếng, không nghĩ tới hắn lại nói ra những lời ái muội như vậy, thật là xấu hổ mà.「cho dù người nói là. Là sự thật, người như thế nào có thể cứ như vậy. Như vậy.」 nàng vừa tức giận vừa thẹn, lấp bắp cả lên.

Thấy thế, Phong Dục Vũ cười càng tươi.「tốt lắm, nhìn bộ dáng tức giận của nàng kia.」 thật sự là rất đáng yêu!

「ta chỉ là hay nói giỡn, cũng không có ý giễu cợt nàng. Mặt khác, ta là thật là có thành ý, ta quan tâm thân mình của nàng nha!」 hắn cũng không dám lại đùa nàng, miễn cho “bảo bối” thật sự cùng hắn trở mặt.

Lạc Nhi trừng mắt nhìn hắn, sau lại nhìn thấy trong mắt hắn là chân thành quan tâm, mới xác định hắn thật sự không phải đang cười nhạo nàng. Cảm xúc buộc chặt trong lòng buông lỏng, hồng tươi trên mặt cũng rút đi một ít.

Phong Dục Vũ nhìn thấy thần sắc tức giận trong mắt nàng rút đi,「Nàng đã như thế nào cũng không chịu nói cho ta biết, ta đây coi như nàng đã không còn đau .」đáy mắt rõ ràng có thể thấy được dục hỏa dấy lên.

Trước đó nếu không bị người khác quấy rầy, hắn đã sớm khi nàng tỉnh lại mà hết hảo hảo yêu thương nàng.

Lạc Nhi trừng lớn mắt,「nào có người nào như ngươi vậy ! Ta lại cũng không nói gì — ngó.....」lời nói kháng nghị bị vùi lấp dưới nụ hôn cuồng nhiệt, ý thức nhanh chóng bị hơi thở nóng cháy của hắn mê hoặc.

Trong sương phòng lần nữa vang lên tiếng thở dốc của nam nhân cùng tiếng rên rỉ kiều mỵ của nữ nhân...

Tế duyên ngâm nga thanh tái khởi.....

Bạn đang đọc truyện *Phong Liêu Như Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Hơn mười ngày qua đi, Cừu Sĩ Xương cũng chưa từng gặp lại bóng dáng của Phong Dục Vũ, cùng với trong lòng hoài nghi việc Cừu Y Nùng mất tích có thể là do thê tử của mình ghen tị nên mới mướn người ra tay, hơn nữa hắn cũng đã rời khỏi Tô Châu thành một thời gian, lo lắng thủ hạ vắng mặt hắn sẽ làm xằng làm bậy, vì thế hắn quyết định trước tiên trở về Tô Châu thành rồi mới quyết định, đồng thời cũng mang theo muội muội không cam lòng, tức giận ngút trời rời đi.

「Đại ca, huynh thật sự tin tưởng lời nói của Phong Dục Vũ, cho rằng Cừu Y Nùng mất tích là do người ta bắt cóc sao?」mắt thấy xe ngựa đã ra khỏi cổng thành Hằng Châu, Cừu Ngọc Linh bị Cừu Sĩ Xương bắt buộc đồng hành trở về nhà, trong lòng chưa cam, cười lạnh trào phúng.

Từ ngày phát hiện Cừu Y Nùng mất tích, sau khi Phong Dục Vũ trước mặt mọi người làm cho nàng mất hết mặt mũi, tình cảnh nàng ở Yên Liễu trang càng thêm nan kham. Hạ nhân tuy rằng chưa dám đối với nàng có hành động hay lời nói bất kính, nhưng mà luôn nhìn nàng bằng loại ánh mắt khinh miệt làm người ta khó có thể chịu được, nàng cũng không phải không có cảm giác được.

Sau đó, nàng cũng chưa từ bỏ ý định, lại đến Thanh Uyển vài lần, không những nhiều lúc bị ngăn cản ở ngoài, đôi lúc nàng lên vào được một lát thì lại nhìn thấy Phong Dục Vũ cùng tiện nha đầu Nam Lạc Nhi kia khênh khênh ta ta, ân ân ái ái.

Nàng thật sự là hận nha! Tâm lần nữa đau đớn, làm cho hận ý trong lòng nàng càng sâu.

Nàng tuyệt không muốn cứ như vậy ngoan ngoãn, không lên tiếng trở về Tô Châu thành, làm cho người ta nhạo báng thất bại của nàng. Cho dù nàng kiếp này đã mất đi hi vọng được trở thành thê tử của Phong Dục Vũ, nàng cũng tuyệt không cho phép tiện nha đầu không bằng một góc của nàng, Nam Lạc Nhi kia có được Phong Dục Vũ, hưởng thụ sự chiều chuộng thương yêu của hắn!

「Ngươi muốn nói cái gì?」Cừu Sĩ Xương không kiên nhẫn giương mắt nhìn muội muội, thấy nàng lộ ra nụ cười giả tạo.

Từ lúc lên xe ngựa rời khỏi Yên Liễu trang, muội muội vẫn chưa từng cùng hắn nói chuyện với nhau, bây giờ đột nhiên mở miệng, làm hắn không khỏi hoài nghi, lời của nàng có hàm chứa ý gì khác hay không.

「Ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, cho dù đại tẩu không muốn huynh nạp Cừu Y Nùng làm thiếp mà mướn người đến Yên Liễu trang bắt cóc nàng, nhưng mà, đại ca có từng nghĩ tới hay không, Cừu Y Nùng mất tích, kỳ thật người đáng nghi nhất chính là Nam Lạc Nhi.」Cừu Ngọc Linh tựa vào bên cửa sổ, lãnh mắt nhìn huynh trưởng. Xe ngựa thỉnh thoảng xóc nảy làm cho trong lòng nàng càng thêm phiền chán.

「Muội cũng đừng quên, Nam Lạc Nhi hiện tại đã là tiểu thiếp của Phong Dục Vũ.」Cừu Sĩ Xương mất hứng nói,「không cần bởi vì Phong Dục Vũ không chịu thú muội, muội liền cố ý nói như vậy.」hắn trực phá ý đồ rõ ràng của nàng, trong lòng hắn, đối với tâm tính của muội tử hiểu rất rõ.

「Đại ca, sao huynh có thể nói như vậy!?」Cừu Ngọc Linh tức giận kêu to, trong lòng nổi lên oán hận làm cho nàng càng thêm chấp nhất ý niệm trong đầu.

Nàng làm ra sắc mặt hòa hoãn,「Đại ca, huynh hãy cứ bình tĩnh nghe ta nói. Huynh cứ nhắm lại xem, Cừu Y Nùng nếu như không bị quản chế ở Cừu gia trang, con cóc đó làm gì biết chạy đi đâu, nàng ta chỉ biết suốt ngày quanh quẩn bên cạnh ả Nam Lạc Nhi thôi, không phải sao? Vậy mà bây giờ, huynh lại đi tin tưởng lời nói của Phong Dục Vũ, trở về Tô Châu, này chẳng phải là cơ hội tốt của nàng sao?」

「nhưng mà.....」Cừu Sĩ Xương chần chờ.

「Cừu Y Nùng có lẽ bỗng không biết phải đào tẩu như thế nào, nhưng là nay nàng mất tích là sự thật, nếu nàng có thể thuận lợi bỏ chạy, ta dám cam đoan, nha đầu Nam Lạc Nhi kia tuyệt thoát không được quan hệ. Nói không chừng, kế hoạch khiến Cừu Y Nùng biến mất như bốc hơi này đều do một tay Nam Lạc Nhi sắp đặt!」Cừu Ngọc Linh không ngừng cố gắng thuyết phục.

「Nàng ta thực có lá gan làm loạn.」Cừu Sĩ Xương tâm niệm dao động, nhớ tới những năm gần đây, gương mặt quật cường kia không ngừng che chở cho Cừu Y Nùng. Có lẽ.....

Cừu Ngọc Linh dĩ nhiên bắt được ánh mắt dao động của huynh trưởng, vội vàng lại cho một lời khuyên,

「Sao lại không! Nha đầu kia cho tới nay đối với chủ tử là chúng ta chưa bao giờ có một chút tôn kính, hơn nữa sau khi nàng đến Yên Liễu trang, Phong Dục Vũ lại đối với nàng đặc biệt đãi ngộ, khó trách nàng ý lại vào “cây cao bóng cả”, rắp tâm thiết hạ mưu kế, làm cho Cừu Y Nùng thoát thân. Cho nên nếu muốn biết Cừu Y Nùng ở đâu, chỉ sợ chỉ có Nam Lạc Nhi mới biết.」Cừu Ngọc Linh bề ngoài bình tĩnh phân tích cũng thuyết phục huynh trưởng, kì thực trong lòng có tính toán khác.

Hừ! Dám tranh dành nam nhân của Cừu Ngọc Linh nàng, cũng đừng trách nàng ra tay độc ác!

Nàng không tin, nàng có điểm nào không bằng ả xấu xí, người chỉ vài ba lạng thịt, tiện nhân Nam Lạc Nhi kia!

Thời gian nửa nén hương qua đi, xe ngựa vốn đang thẳng tiến về phía thành Tô Châu lại quay ngược về hướng xuất phát ban đầu.

Cừu Sĩ Xương dưới sự thuyết phục của muội muội, hạ quyết định, quay trở lại thành Hàng Châu, cũng tìm cơ hội bắt Nam Lạc Nhi đến, truy hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng vì kiêng kỵ thế lực to lớn của Phong Dục Vũ ở thành Hàng Châu, nên bọn họ cũng không trực tiếp vào thành, mà tìm một khách điểm ở ngoại ô trọ lại, nhằm tránh né tai mắt của hắc, tính toán kế sách cụ thể.

Sau, Cừu Sĩ Xương cải trang lên vào thành tìm hiểu tin tức, cũng mua chuộc một vài kẻ lang thang trên phố, giúp hắn để ý, thông báo tin tức khi Nam Lạc Nhi ra trang.

※ ※ ※

Huynh muội Cừu gia rời khỏi Yên Liễu trang đã được mấy ngày, Lạc Nhi vẫn cảm thấy lo lắng không yên cho tình hình của tiểu thư, nên lại một lần nữa chạy đến thư phòng, đi tìm Phong Dục Vũ, thúc giục hắn, truy tìm tung tích của tiểu thư.

Không nghĩ tới, nàng mới tới gần cửa thư phòng, đã bị một tin tức làm cho tinh thần chấn động —

Nàng. Nàng không có nghe lầm chứ!?

Bản thân một thoáng, rớt cuộc, nàng đã quên luôn cấp bậc lễ nghĩa, khí giận ngút trời, đẩy mạnh cửa phòng, xông vào trong.

「Phong Dục Vũ, là người có ý gọi người đến bắt tiểu thư mang đi!？」nàng rống thẳng vào mặt người đang ngồi nhàn nhã phía đối diện, mặc kệ biểu tình “không tin vào mắt mình” của hai người còn lại trong thư phòng.

Khi Phong Dục Vũ nhìn thấy biểu tình rống giận của nàng, thì hắn đã biết, vừa rồi cùng Phương Vịnh nói chuyện phiếm, vô tình nói ra sự thật về sự mất tích của Cừu Y Nùng đã để nàng nghe được.

Hắn hất tay, cho hai thủ hạ rút lui ra ngoài. Kỳ thật, hắn vốn đã tính đem sự thật nói cho nàng biết, cho nên hắn tuyệt không để ý nàng lúc này tức giận như vậy.

「Rớt cuộc có phải hay không?」Lạc Nhi tức giận gần như muốn hét lên, thủy mâu trong veo vì tức giận mà lóe sáng ngời.

「Cái gì?」Phong Dục Vũ ung dung dựa vào ghế, biết rõ còn cổ hời, thường thức biểu tình tức giận bùng bột, thần thái thông dong, bộ dáng động lòng người.

「Là người gọi người bắt cóc tiểu thư?」Lạc Nhi buồn bực thiếu chút nữa là hét chói tai ra tiếng. Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Cừu Y Nùng, nàng tựa hồ không thể đè nén cảm xúc của chính mình.

「Đúng.」Phong Dục Vũ gật đầu.

「Vì sao?」Là hắn chủ đạo chuyện tiểu thư mất tích!? Nàng thật sự không thể tin được.

「Khiếp sợ như vậy làm cái gì?」Phong Dục Vũ buồn cười nhìn nàng.

「Nàng đã quên, ta đã đáp ứng nàng, trừ bỏ việc giải độc trên người Cừu Y Nùng, còn giúp nàng thoát khỏi bàn tay của Cừu Sĩ Xương, có được tự do?」hắn nhắc nhở nàng.

「Ta không quên, nhưng mà chuyện đó với việc người gọi người bắt cóc tiểu thư có quan hệ gì nhau?」nàng trừng mắt nhìn, vẫn là khí giận khó tiêu.

Phong Dục Vũ đại thán một tiếng. Tiểu Nhi của hắn như thế nào đột nhiên hóa thành ngốc nghếch thế này? Không phải là tức giận quá nên hồ đồ đi!

「Ta tìm người đến bắt Cừu Y Nùng đi, chính là không muốn làm cho Cừu Sĩ Xương biết chuyện tiểu thư nhà nàng mất tích cùng ta có liên quan, khiến hắn tìm tới ta. Đạo lý này chẳng lẽ nàng không hiểu sao! Nay Cừu Y Nùng không phải thuận lợi thoát khỏi Cừu gia trang, mà Cừu Sĩ Xương cũng chết tâm, trở về Tô Châu thành rồi sao?」

Nam Lạc Nhi trong lòng cứng lại. Đúng vậy! Nàng như thế nào đột nhiên ngốc như vậy? Bọn họ đương nhiên không thể để cho Cừu Sĩ Xương biết là Phong Dục Vũ giúp tiểu thư đào tẩu a!

「Kia..... Vậy người có thể nói cho ta biết trước nha! Người cũng biết lòng ta có bao nhiêu lo lắng cho tiểu thư!」 biết mình chỉ trích sai lầm làm cho nàng ửng đỏ nghiêm mặt, nhưng một nghi vấn khác lại lập tức nổi lên trong đầu.

「tiểu Nhi, nếu ta đem việc này nói cho nàng biết trước, vậy Cừu sĩ Xương làm sao có thể nhìn thấy bộ dáng lo âu hoảng hốt của nàng? Nếu nàng diễn không đạt, vậy không phải làm cho hắn nghi ngờ, không tin Cừu Y Nùng thật sự bị người ta bắt đi sao?」 Phong Dục Vũ ôn hòa phân tích điểm mấu chốt trong kế hoạch.

Đến tận đây, tức giận trong lòng ngực Lạc Nhi rốt cục bình ổn.

「Vậy tiểu thư hiện tại đang ở nơi nào?」 nàng nhỏ giọng hỏi. Biết được tiểu thư không phải là vô cớ bị bắt làm nàng thoáng an tâm.

「Kính thành đi!」 Phong Dục Vũ có chút không xác định trả lời. Trước đó hắn đã nhờ Miển Từ Tuấn lợi dụng đêm tối, âm thầm mang Cừu Y Nùng đi, cùng từng nói cho Miển Từ Tuấn biết, hắn sẽ ở Hàng Châu đợi Cừu Sĩ Xương nản lòng chết tâm mà rời đi, sau mới đến kinh thành hội ngộ cùng hắn, cũng cho thân tín thông báo tin tức, nhờ Từ Tuấn an bài cho Cừu Y Nùng một chỗ ở Kinh Thành. Nhưng mà, hắn vừa mới truyền tin tức đi, cho nên cũng không có cách xác định.

「Ta có thể đến kinh thành tìm tiểu thư không?」 Lạc Nhi vui sướng lập tức reo lên. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ cùng tiểu thư tách rời, hơn nữa nếu lúc này tiểu thư ở kinh thành, vậy Cừu Sĩ Xương càng không thể có thể có cơ hội tìm được tiểu thư .

「Không được.」 Phong Dục Vũ nghe vậy lập tức trầm hạ mặt, quả quyết cự tuyệt, một cảm xúc bối rối bỗng nhiên nảy lên trong lòng. Nàng sao có thể rời khỏi hắn như vậy!?

Vừa mới vui mừng đã bị lời nói lạnh lùng cùng gương mặt nghiêm khắc của hắn dọa cho sợ hãi, cũng bị tổn thương tự tôn.

「Vì sao không được?」 lửa giận lại từ ngực dâng lên, thủy mâu nhìn hắn đầy oán trách.

「Nàng đã quên việc mình đã đồng ý “ngoan ngoãn nghe lời” để đổi lấy tự do cho Cừu Y Nùng sao?!」 Phong Dục Vũ cố gắng áp chế bối rối trong lòng, cười lạnh hỏi.

「Vậy thì như thế nào?」 Lạc Nhi buồn thán nói.

「Như thế nào?」 hắn bĩu môi,「nàng đã đáp ứng ngoan ngoãn nghe theo ta, nay nàng cũng đã là người của ta, không có sự đồng ý của ta, chỗ nào nàng cũng không được đi.」

Lạc Nhi bỗng dung sanh mặt to, trong mắt dâng lên một tia tinh ngộ,「Thì ra tiểu thiếp và nô tài cũng không có gì khác nhau, mọi chuyện đều phải tuân theo lời nói của chủ tử.」 thì ra nàng chỉ là làm nô tỳ cho một chủ tử khác mà thôi..... Nàng rốt cục đã hiểu.

「Nàng đang nói bậy bạ gì đó?」 hắn nhíu mày「ta khi nào thì xem nàng là nô tài?」 đáy mắt mơ hồ hiện lên tức giận dần dần ngưng tụ.

Hắn chưa bao giờ đối với một nữ nhân như thế, dụng tâm cân nhắc cùng với vì chuyện của nàng ta mà lo lắng suy tính, thế nhưng nàng lại nói hắn xem nàng là nô tài!?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn bắt giác càng giận tái mặt, dù sao hắn ở trước mặt nàng cho tới bây giờ cũng không thể che giấu cảm xúc chân thật của mình.

「Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không vì sao người không cho phép ta đi tìm tiểu thư?」 nàng trát trát mắt to; Hắn giống như tức giận, chẳng lẽ nàng nghĩ không đúng sao?

「Nàng nghe không hiểu sao? Nàng đã là người của ta, lại hứa không rời khỏi ta. Kể từ đó, Cừu Y Nùng cùng nàng đã không còn quan hệ, nàng không cần phải đến tìm nàng ta nữa, hiểu chưa?」 trong giọng nói của hắn hiện ra hờn giận rõ ràng.

Chỉ cần nhớ tới mình ở trong lòng nàng luôn xếp phía sau Cừu Y Nùng, hắn liền không thể ngăn chặn tức giận cứ dâng lên trong lòng

Nàng thật đúng là biết cách chọc giận hắn!

Phong Dục Vũ một phen lộng quyền, lời nói mãnh liệt làm cho Lạc Nhi cảm thấy khiếp sợ lại hờn giận, mà một cảm giác ủy khuất khác cũng làm cho nàng trong lòng nổi lên loáng thoáng đau đớn.

Cảm xúc lần lượt thay đổi khó có thể lý giải làm nàng trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể mờ to mắt nhìn nam nhân bộ dáng lạnh lùng trước mặt, một

câu phản bác cũng nói không được.

Phong Dục Vũ có chút ảo não nhìn thấy nàng đáy mắt hiện ra thần sắc bị thương tổn, nhưng mà cảm xúc khủng hoảng nổi lên trong lòng vẫn chưa biến mất, cho nên hắn không thể bình tâm tĩnh khí mà giải thích tính toán từ trước trong lòng mình, hắn thực ra đang đợi kinh thành truyền đến tin tức thì sẽ cùng nàng Bắc thượng.

「Đừng tự tiện chủ trương nữa. Ta muốn nàng lập tức trở về Thanh Uyển, chưa được ta cho phép, không được bước ra ngoài nửa bước!」hắn lạnh giọng uy hiếp, một lòng thâm nghĩ, trước xác định nàng vẫn ở trong lòng bàn tay của hắn. Về mấy chuyện khác, hắn còn có rất nhiều thời gian chậm rãi giải thích cho nàng hiểu.

Lúc này, hắn đành phải để nàng ủy khuất một chút, để nàng cách xa mình một chút, miễn cho tức giận trong lòng nổ mạnh, không kìm chế được mà không cẩn thận thương đến nàng.

「Ngươi.....」Lạc Nhi mắt sanh lớn hơn nữa, không dám tin được hắn lại uy hiếp nàng.

「Đừng tưởng rằng lấy đôi mắt đáng thương hề hề đó nhìn ta, ta sẽ thay đổi chủ ý.」hắn cố ý vịn vẹo nàng.

Tức giận đến cực hạn, Lạc Nhi cắn môi, tức giận chính mình đã từng đáp ứng lời nói của hắn, nếu không hiện tại.....

Nàng phản hận lại trừng hắn liếc mắt một cái, lập tức xoay người chạy khỏi thư phòng.

Phong Dục Vũ cười khò nhìn bóng dáng nàng biến mất, sau đó lại nhìn hai thuộc hạ vẫn đang chờ đợi trước cửa thư phòng, ngập ngừng không biết nên vào hay không, hai người họ còn tính tiếp tục thảo luận tiếp vấn đề còn đang bàn dỡ.

「gia.....」Phong Dục Vũ muốn nói lại thôi. Vừa rồi Lạc Nhi tiểu thư giống như thực thương tâm lại thực phần nộ.

Phong Dục Vũ nhíu mày thoáng nhìn.

「Gia, người không phải là đang mắng Lạc Nhi tiểu thư chứ, nếu không vì sao bộ dáng của nàng lại giống như là muốn khóc mà chạy đi như vậy?」Ông Bình thẳng thắn không chỗ nào cố kỵ, nói thẳng nghĩ hoặc trong lòng.

「Các ngươi là đến thảo luận công sự hay là đến quản việc riêng của ta?」Phong Dục Vũ thu hồi cảm xúc trong mắt, lãnh đạm chế giễu.

Hai người trong lòng rung mình, ánh mắt nghi hoặc lập tức chuyển thành nghiêm túc, không dám hỏi nhiều nữa, lại tiếp tục thảo luận chính sự chưa bàn xong.

Ba người toàn tâm nghị thương sự thẳng đến buổi trưa, đang muốn nghỉ ngơi một chút, lại kinh truyền đến thông báo: Nam Lạc Nhi không biết đã dùng cách gì, rời khỏi trang, chẳng biết đi đâu.

※ ※ ※

Trên gương mặt truyền đến đau đớn làm cho Lạc Nhi đang chìm vào vô ý thức hắc đầu đón mà thức tỉnh. Mà theo ý thức chậm rãi thanh tỉnh, thanh âm chửi mắng ác độc cũng truyền vào trong tai, kia tiếng nói ân chứa ác ý thật sự là rất quen thuộc, giống như không lâu trước đây, nàng đã từng nghe rất nhiều lần.....

「Tiện nha đầu, đừng giả chết nữa!」

Kèm theo tiếng chửi mắng, bên hông truyền đến đau đớn bị người ta dùng sức đá mạnh vào làm cho Lạc Nhi mở bừng mắt.

Về mặt đặc ý lại ác độc của Cừu Ngọc Linh đang ngồi xổm trước mặt nàng.

Lạc Nhi kinh ngạc mở mắt thật to. Di, nàng không phải đã cùng Cừu Sĩ Xương trở về Tô Châu sao? Tiếp theo, nàng lại phát hiện, hai tay của mình đang bị trói ngược ra sau, ngồi dựa vào cột, mà nơi này, chính là một cái miếu hoang đi!

Ánh mắt dao động, đầu óc cũng dần dần thanh tỉnh, nàng lại lập tức tiếp xúc với một gương mặt khác.

「Ngươi không phải trở về thành Tô Châu rồi sao!?」nàng kinh ngạc thốt ra, trừng mắt nhìn Cừu Sĩ Xương đứng ở một bên.

「Cừu Y Nùng chưa tìm về, ta làm sao có thể dễ dàng buông tay như vậy, trở về thành Tô Châu cho được!」Cừu Sĩ Xương ngữ khí âm trầm nhìn chằm chằm nàng.

「tiểu thư?」đầu nàng cháng váng, thấp thanh nói.

「Đúng! Tiện nha đầu, tiểu thư nhà ngươi ở nơi nào, ta biết chắc chắn ngươi phải rõ ràng hơn ai hết, ngươi còn không mau khai ra!」Cừu Ngọc Linh xen mồm nói, ánh mắt ác độc như đao kiếm lợi hại.

「ta..... Ta không biết.」bọn họ không phải đã muốn buông tha cho tiểu thư rồi sao? Nam Lạc Nhi âm thầm kêu khổ, thật hối hận vì mình đã không nghe lời Phong Dục Vũ, ngoan ngoãn ở bên trong trang.

「 Nói dối!」 thanh âm rít giận cùng với tiếng bạt tai thanh thúy đồng thời vang lên, Cừu Ngọc Linh dùng lực tát thật mạnh vào má Lạc Nhi, làm gò má vốn đã sưng đỏ của nàng lại hằn thêm những vết máu.

「 ta..... Ta không có.....」 tơ máu chậm rãi từ khóe miệng tràn ra, nhưng Lạc Nhi vẫn quật cường phản bác mặc dù mơ hồ không rõ, lại rất kiên quyết.

「 Ba!」 má bên kia lại nhận thêm một sự “chiếu cố”.

「 Ngươi cho là ngươi chỉ cần nói “không có” là có thể lấp liếm mọi chuyện sao? Tiện nha đầu, hôm nay ta sẽ đánh tới khi ngươi chịu khai mới thôi!」 Cừu Ngọc Linh làm như đánh đến nghiện, miệng một bên không ngừng tức giận mắng, một bên lại dương tay.

Chỉ cần nhớ đến tiện nha đầu này dám đoạt nam nhân của nàng, nàng còn muốn đánh mạnh hơn!

「 Đợi một chút!」 Cừu Sĩ Xương bắt lấy bàn tay đang dương cao của Cừu Ngọc Linh, ánh mắt ngoan lệ nhìn chăm chăm vào đôi má sưng đỏ, nhưng ánh mắt lại ngập tràn phần nộ của Nam Lạc Nhi.

「 Ngươi vẫn là ngoan ngoãn khai ra đi! Như vậy có thể miễn cho da thịt chịu khổ. Phải biết rằng, nếu ngươi cứ ngoan cố, cố tình giấu diếm, ta cũng không dám cam đoan, sẽ ngăn được thủ đoạn của Ngọc Linh nha!」 hần uy hiếp khuyên nhủ.

Hai gò má đau nhức làm trong lòng Lạc Nhi đầy lửa giận, mới định nói chuyện đau đớn đã làm nàng nghiêng răng nghiêng lợi, càng làm cho nàng thêm thống hận.

「 Cừu Sĩ Xương, ngươi là tên tiểu nhân vô tình vô nghĩa! Tiểu thư là đường muội của ngươi, ngươi không chỉ thừa dịp nàng tuổi nhỏ đơn thuần mà lừa đi sản nghiệp của nàng, còn tính lợi dụng tài năng của tiểu thư để vì ngươi phụng sự cả đời, ngươi rút cuộc có còn là người hay không?!」 nàng cắn giận, thở hổn hển một hơi, máu tươi theo vết thương trên môi tứa ra, chảy dọc trên chiếc cằm xinh đẹp.

「 Với tất cả những việc mà ngươi đã làm, hôm nay ta, Nam Lạc Nhi, cho dù ta biết tiểu thư đang ở đâu cũng tuyệt không nói cho ngươi biết, ngươi chết tâm đi!」 tức giận làm cho nàng quên mất đau đớn, nàng oán hận hướng Cừu Sĩ Xương phun một ngụm nước bọt, đáng tiếc khoảng cách quá xa, ngược lại phun trúng người đáng đứng trước mặt, Cừu Ngọc Linh.

「 A — tiện nha đầu!」 Cừu Sĩ Xương chưa phát tác, Cừu Ngọc Linh đã hét chói tai, rống giận tiến lên, 「 một ả hạ nhân cũng dám bắt kính như thế, xem ta hôm nay dạy ngươi biết thế nào là quy củ!」 nàng túm lấy vạt áo của Lạc Nhi, ở trên mặt nàng lại giáng xuống nhiều bạt tai nữa.

Thù mới hận cũ, cộng thêm thái độ quật cường của Nam Lạc Nhi làm Cừu Ngọc Linh àng thêm nổi lên điên tiết.

Cừu Ngọc Linh đột nhiên ngừng tay, với tay tháo xuống một cây trâm đang cài trên tóc, ác độc đưa tới gần mặt Lạc Nhi, 「 hôm nay ta trước hết bị hủy đi khuôn mặt xấu xí của hồ ly tinh nhà ngươi, miễn cho ngươi sau này lại đi dụ dỗ nam nhân của người khác.....」 mũi nhọn của trâm cài trên tay hướng tới gương mặt sưng tấy của Lạc Nhi, vung tay lên—

「 Dừng tay!」

Một đạo chuông phong trí mạng theo tiếng hét to hoảng sợ vang lên tung ra, lực lượng thật mạnh tập kích vào người Cừu Ngọc Linh, đúng lúc ngăn lại ý đồ dã thương người của nàng ta, cũng đem thân thể của nàng đánh bay một khoảng cách xa Lạc Nhi, văng vào một góc.

Đang mơ màng hoảng hốt, đột nhiên dây trói trên người được tháo bỏ, cả người cũng được Phong Dục Vũ mềm nhẹ ôm lấy, áp vào trong lòng. Ánh mắt tức giận đến đỏ ngầu bắn thẳng đến Cừu Sĩ Xương đang sợ hãi ngã ngồi ở cạnh bên.

「 Cừu Sĩ Xương, ngươi thật to gan, dám đụng đến người của Phong Dục Vũ nhân!」 trên gương mặt ôn nhu lại tàn sát ra cuồng nộ của mãnh thú.

「 không..... Không..... Ta không phải.....」 Cừu Sĩ Xương sợ đến tay chân mềm nhũn, hận không thể lập tức chết đi, càng miễn bàn đến việc đi thăm dò xem muội tử sau bị đánh bay đã bất động, không có chút động tĩnh.

Hần hồi hận, hần hồi hận vì đã nghe theo lời Ngọc Linh kích động mà đụng tới Nam Lạc Nhi, thế nhưng đã quên Phong Dục Vũ đối với địch nhân thái độ cùng thủ đoạn không hề lưu tình.

Phong Dục Vũ ánh mắt lạnh lùng, 「 ta sẽ không cho ngươi chết thống khoái như vậy!」 lãnh liệt lược hạ nói, hần chuyển hướng về phía thủ hạ đã đuổi tới, 「 Phuong Vĩnh, đem hai người này giao cho quan phủ, cần phải xác định bọn họ nhất định phải nhận được trừng phạt nên có!」 hần muốn Cừu gia huynh muội chết rục trong vòng lao lý!

※ ※ ※

「 Chết tiệt! Nàng nhất định phải làm ta sợ như vậy sao?」

Thanh âm rống giận của Phong Dục Vũ vang lên sau khi đã ôm Lạc Nhi về Yên Liễu trang, cũng vì nàng bôi được lên vết thương trên mặt.

Nếu nói trước kia, hần luôn cho rằng nàng chính là tân thiếp khiến hần thật vừa lòng, thì đến hôm nay, khi hạ nhân trong trang thông báo không tìm thấy bóng dáng của nàng thì hần mới biết, nhận định trước nay của mình hoàn toàn sai lầm.

Hắn mới không phải coi trọng, hay là thích nàng, hắn căn bản đã sớm yêu thương nàng .

Không thấy bóng dáng của nàng làm cho hắn thật sâu cảm nhận được, nếu mất đi nàng, hắn sẽ lâm vào cảnh giới điên cuồng, đau đớn thống khổ hơn bao giờ hết.

Nàng bị thương đại biểu cho việc hắn bảo hộ bất lực, cũng làm cho hắn âm thầm thề, tuyệt không tái phạm sai lầm này lần thứ hai, bởi vì cái cảm giác trái tim đau như bị dao cắt này thật khó thể chấp nhận.

Nhưng nàng lỗ mãng, hành động nông nổi làm hắn tức giận. Nếu hắn không có đúng lúc tìm được nàng, như vậy lúc này hắn không phải là đã mất đi nàng ?

Nghĩ thông, ánh mắt của hắn càng thêm không lưu tình, trừng mắt nhìn thiên hạ đang nằm trên giường.

「 Dục..... Dục vũ.....」 bị hắn trợn mắt trừng chăm chăm, còn mắng to làm nàng căn bản còn không kịp “khóc kể” chuyện bị huynh muội Cừu Sĩ Xương làm nhục ủy khuất, trong lòng dĩ nhiên nổi lên từng trận gió lạnh. Phong Dục Vũ ngồi ở đầu giường, ánh mắt thật sự là đáng sợ.

Hắn là không phải là muốn đánh nàng à? trong lòng nàng hơi sợ, nghĩ ngợi lung tung.

「 Ta không phải đã nói không cho nàng rời khỏi Thanh Uyển sao? Nàng không phải đem lời nói của ta vô tai này ra tai kia chứ?」 hắn tức giận trách mắng, trong lòng đau đớn, trái tim cứ nhảy lên vẫn chưa bình ổn.

Lạc Nhi co rụt lại, thật là không biết chống đỡ thế nào, bởi vì hắn nói là sự thật. Nhưng mà khi nghe hắn tức giận trách mắng, nàng nhận ra hắn là đang quan tâm mình.

Thì ra hắn lại lo lắng cho nàng nha!

Phát giác cảm thụ thật sự trong lòng hắn, lòng của nàng nổi lên vui sướng, trái tim đột nhiên cảm thấy thật ngọt ngào.

「 Thực xin lỗi, Dục Vũ, làm ngươi lo lắng.」 nàng cảm động nói nhỏ .

Nàng nhỏ giọng tạ lỗi khiến hắn lửa giận tiêu tán, hắn bỗng nhiên đem nàng từ trên giường ôm lấy, khám sâu vào trong ngực.

「 Trời ạ! Bảo bối, nàng biết ta đã sợ hãi thế nào không? Nàng có biết, khi ta phát hiện nàng tự tiện ra trang lại chẳng biết đi đâu, ta quả thực muốn điên rồi!」

Nam Lạc Nhi nghe hắn nói lời thật lòng, trong lòng cảm thấy thật đau xót,「 Dục Vũ..... Thực xin lỗi, ta lần sau sẽ không」 thì ra hắn coi trọng nàng như vậy, nàng cảm thấy thật hạnh phúc nha!

「 Cũng may là nàng không có việc gì, ta không cho phép nàng rời ta nửa bước!」 một lần giáo huấn là quá đủ rồi!

「 ta..... Ta sẽ không lại chạy loạn làm cho ngươi lo lắng , ta cam đoan.」 Lạc Nhi nghe ra hắn đang lo lắng, lập tức “tuyên thệ”, làm hắn yên tâm.

「 Ta yêu nàng, tiểu Nhi.」 hắn không muốn lại che giấu cảm giác của mình, hắn muốn cho nàng hiểu được tâm của mình.

Yêu? Lạc Nhi sửng sốt, không quá hiểu được ý tứ của hắn.

Nhìn đôi mắt to tròn mờ mịt nhìn mình, biểu tình đáng yêu, Phong Dục Vũ biết nàng cũng không hiểu hết cái gì gọi là “yêu”. Bất quá điểm này hắn cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn sẽ dạy cho nàng biết, “yêu” là gì.

「 Không hiểu cũng không sao, tiểu Lạc Nhi, sau này, từ từ ta sẽ làm cho nàng hiểu được .」 hắn cúi đầu cười, hôn lên môi nàng.

「 Chờ một chút, ta hỏi ngươi đã, nếu ta so với thích ngươi còn thích hơn rất rất nhiều, đó là không phải là “yêu” không?」

Phong Dục Vũ sửng sốt, cảm xúc mừng như điên cùng hắn hoan từ trong lòng dâng lên.

「 Đúng vậy, kia đại biểu cho nàng cũng yêu ta.」 hắn mãi mãi thâm tình nhìn nàng. Thật không ngờ nàng có thể nhanh như vậy lý giải, làm sao khiến hắn không mừng rỡ như điên nha!

「 ta cũng yêu ngươi?」 nàng lảng lảng lặp lại lời nói của hắn, trong đầu vẫn bị vây trong cảm xúc lâng lâng của nụ hôn vừa rồi.

「 đúng vậy, nàng cũng yêu ta .」 lời nói của hắn vừa dứt, môi nóng lại đặt xuống, triển mien mút hôn.

Nụ hôn dài sau khi kết thúc, hắn vui sướng nhìn nàng đã ngây ngất, tuyên bố nói:

「 tháng sau tìm ngày tốt, chúng ta thành thân.」 hắn đã quyết định dẹp bỏ ý tưởng không cưới vợ trước đây của mình, phải nhanh chóng thú nàng vào cửa, sử dụng quyền lợi của “trọng phu”, để nàng không tiếp tục chạy loạn khắp nơi nữa.

^^__^^

Kết thúc

Không nhiều không ít, một tháng sau, Phong Dục Vũ ở Yên Liễu trang, thành Hàng Châu, tổ chức hôn lễ cực kì long trọng, thú Nam Lạc Nhi vào cửa, để nàng chính thức trở thành thê tử của hắn.

Kỳ thật, để tránh đêm dài lắm mộng, Phong Dục Vũ vẫn chưa kịp thông báo tin tức hắn lấy vợ cho đại ca kiêm lão bản ở Kinh Thành cùng các huynh đệ trong Minh Kí” biết. Dù sao hắn sớm tính toán, sau đại hôn sẽ dẫn theo tiểu Nhi, Bắc thượng một chuyến, đến lúc đó, thông báo với bọn họ cũng không muộn.

Mặt khác, trong một tháng này, hắn cũng “thuận tiện” phái người làm suy sụp toàn bộ sinh ý của Cừu Sĩ Xương ở thành Tô Châu, cũng thu hồi sản nghiệp vốn nên thuộc về Cừu Y Nùng. Về phần Cừu Ngọc Linh, từ lúc trước hắn đánh nàng một chưởng, lại bị giam vào ngục, bệnh nặng mà chịu được giáo huấn.

Đương nhiên, việc này hắn đều là lên xử lý, Lạc Nhi tuyệt không biết.

Dù sao chồng là trời, thê tử là để yêu thương, không nên biết thì tốt nhất đừng biết!

Toàn thư hoàn

Bạn đang đọc truyện *Phong Liễu Như Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.